N:R 6. ÅRG. 26. JUNI 1921. PREN.-PRIS 2:50.

ORGAN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA
REDAKTION: ERIK FOLKE, NATH. HÖGMAN.

HATTIE BERGQVIST,

född Andersson.

Med djup smärta och under innerligt deltagande med honom, som efter blott omkring 14 månaders lyckligt äktenskap nu måst reda en grav åt sin älskade maka, är det vi i dag teckna korset över en av de unga, förhoppningsfulla arbetarna på vårt fält.

När underrättelsen först nådde oss, ville vi ej tro den. Intet telegram därom har nått oss. Nu har emellertid brev från fältet ankommit och bekräftat, att Herren d. 19 april behagat till sig hemkalla sin tjänarinna. Inga närmare underrättelser äga vi om vår systers sista dagar, blott att hon någon tid lidit av huvudvärk såsom följd av mycket arbete i samband med hungersnöden.

Fru Bergqvist föddes i Chicago d. 31 jan. 1885. Efter slutad skolgång utbildades hon till sjuksköterska och utgick till Kina hösten 1917.

I hennes ansökan läser man bland annat följande: »*Min enda önskan är att tjäna min Mästare och att föra någon själ till Kristi kors ... Det är min allvarliga önskan att få tjäna min Mästare varthelst han än vill sända mig.*»

Nu har Mästaren kallat sin tjänarinna till *högre* tjänst. Hugsvale han ock dem som stå sörjande. Hon har gått före, vi komma efter.

BARNETS SÅNG.

W. RUDIN.

1. Sjung du lil - - - la få - - gel snäll! Här i trä - - det vid mitt tjäll Sjung din lil - - la gla - - da sång! Jag får sjun - - ga ock en gång.
2. Ve - - ka ran - - ka slut dig fast In - - vid mu - - ren! Vin - dens kast An - - nars lätt dig fäl - - la kan, Men mitt stöd är Gud blott Han!

cresc.

3. *I fån fröjdas blott en tid,*
Men mig väntar evig frid.
Snart jag hemma är hos Gud,
Klädd i snöhvit bröllopsskrud.

4. *Blott en afton här jag bor,*
Se'n mig väntar sälthet stor.
Rankan vissnar, fågeln dör,
Evigt liv Guds barn tillhör.

5. *Kom då snart du fridens bud!*
För mig hädan hem till Gud!
Blott vid Faderns hulda barm
Blir jag lycklig, säll och varm.

"DE HAVA VEDERKVICKT MIN ANDE,"

Utdrag ur *Alb. G. Lundes* föredrag vid S. M. K:s årshögtid i Stadsmissionens lokal den 21 maj. 1 Kor. 16:18—18.

I.

Det är icke blott vår yttre människa, som kan bliva trött, sliten och slapp, utan också vår inre människa, den ande som vi hava fått av Gud, den nya människan. Ja, vår ande kan bliva trött, men också vederkvickt. Detta var Pauli erfarenhet. Han säger om några av de troende: »De hava vederkvickt min ande.»

Hur är det med oss som äro här? Behöva vi bliva vederkvickta till vår ande eller ej? Jag undrar, om det är någon som kan säga: Min ställning är sådan, att jag icke behöver det. — Det är icke så vanligt i vår tid, att människor klaga över andlig trötthet, över att de icke befinna sig uppe på de andliga höjderna. Snarare är det så, att många låtsa, som om allt vore gott och väl. Men låt mig påminna om att aposteln Paulus icke blygdes över att säga, att det var några som hade hjälpt honom, så att de hade vederkvickt hans ande.

Vi skola nu stanna inför ett par skriftställen, som visa tillfällen, då Paulus behövde vederkvickelse.

I 2 Tim. 1: 16 uttalar han följande önskan: »Herren give Onesifori hus barmhärtighet, ty han har ofta vederkvickt mig och har icke blygts för min boja, utan då han var i Rom, sökte han mig mycket flitigt och fann mig. Herren give honom, att han måtte finna barmhärtighet hos Herren på den dagen!» — Dessa ord giva oss en inblick i apostelns hjärta. Han känner sig överväldigad av tacksamhet mot den man, som så ofta hade vederkvickt honom, och önskar att Gud må löna honom.

Många tänka sig Paulus och andra Herrens tjänare såsom riktiga troshjältar, vilka levde ett så högt andligt liv, att de aldrig kunde vara nedböjda. Men mig har det ofta gjort gott att tänka på att aposteln Pauli ande kunde vara så böjd och nedtryckt, att han behövde icke blott Guds hjälp utan hjälp även från medmänniskor, medkristna, och när han fick sådan hjälp, vederkvickte det hans ande.

Ett annat mycket känt ord, vari aposteln omtalar, hur han fick uppmuntran och vederkvickelse, återfinnes i Apg. 28: 15, där det står: »Och när bröderna hörde talas om oss, gingo de därifrån oss till mötes ända till Forum Appii och Tres Tabernæ och när Paulus fick se dem, tackade han Gud och fattade mod.» För att förstå dessa ord måste vi tänka på det historiska sammanhanget. Aposteln hade hänskjutit sin sak till kejsaren och skulle föras till Rom. Under resan hade han och de övriga ombord varit i sådan nöd och fara, att de till och med misströstat om livet. Genom Guds nåd hade de dock alla blivit räddade. Nu närmar Paulus sig resans mål. Han skall framträda inför kejsaren, och vid tanken härpå sjunker hans mod. I två förstäder utanför Rom möter han emellertid deputationer av bröder. När han möter den första, blir han glad, och när han möter de andra bröderna, står det, att han *tackade* Gud och *fattade mod*.

Vänner, det är ingen ringa sak att få vara till hjälp för någon broder. Det var icke någon ringa mission dessa deputationer av bröder utförde, när de kommo Herrens tjänare Paulus till mötes, så att han fattade mod.

»De hava», säger Paulus, »vederkvickt min och eder ande.» Paulus var alltså en man, som kände väl till detta behov av vederkvickelse och flera gånger fick erfara sådan.

Ännu ett exempel må anföras. I

Filem. v. 7 skriver Paulus: »Vi hava mycken glädje och hugnad av din kärlek, att de heligas hjärtan äro vederkvickta genom dig, min broder.» Paulus talar här till en man, som av Gud använts att vederkvicka andra. Och blott det att sammanträffa med någon, som hade varit till välsignelse för andra, blev för hans eget hjärta till vederkvickelse.

O, att den skara av missionsvänner, som här är samlad, också kunde bliva i stånd att vederkvicka någon broder och syster!

Se, Jesu lärjungar på jorden äro på ett förunderligt sätt sammanbundna med och beroende av varandra! Den ene kan vara till hjälp för den andre där, varest han aldrig tänkt sig det. Icke tänkte Filemon, att han kunde hjälpa och stärka Paulus genom att hjälpa och vederkvicka andra och ändå gjorde han det.

Vi vilja nu se litet närmare på de ord, som utgöra vår egentliga text: »De hava vederkvickt min och eder ande.» På vilka är det aposteln här syftar? Det var på Stefanas' husfolk, Akajas förstling, tydligen Pauli andliga barn. Av detta framgår, att barnen äro något för fäderna, icke blott att fäderna äro något för barnen. Och det hava säkerligen många av de äldre kristna här erfarit.

I 1 Kor. 1: 16 heter det om Stefanas' husfolk, att de voro de enda, Paulus hade döpt. Han hade haft mycket att göra med dem och varit dem till hjälp och stöd i deras första dagar. Men nu äro *de* denne gamle Herrens tjänare till välsignelse och hjälp. *Vad* hade de då gjort, eftersom de hade vederkvickt Pauli ande? Vi kunna påpeka tre saker.

1) De hade *ställt sig till de heligas tjänst* (1 Kor. 16: 15). Låtom oss ställa oss inför detta ord och göra oss själva den frågan, om vi, om än icke med ord så dock med handling, kunnat vara någon till nytta. Och hava vi härigenom varit till vederkvickelse även för någon broder och syster, som hört om detta?

Låt mig tala till eder såsom till män och kvinnor, som stå i ett arbete för Herren, och såsom en, som själv några år stått i arbete för Herren.

Känna vi icke av erfarenhet, vad det är att möta människor, som ställt sig till någons tjänst, som äro villiga att verkligen göra något i stället för att bara njuta och själva taga emot? Nu är det så, att vi kunna alla ställa oss till tjänst ehuru icke på samma plats och på samma sätt. Somliga kunna ställa sig till tjänst genom sina medel, därför att Gud har betrott dem mycket av denna jordens goda. Många hava på det sättet blivit till uppmuntran och vederkvickelse för andra. Ur min egen erfarenhet skulle jag också kunna tala om många exempel på, vilken glädje det varit för mig, då jag mött bröder och systrar, som sagt: »Har ni användning för detta, så ställer jag det till ert förfogande», och så lämnat en större eller mindre penningsumma. Jag tänker bl. a. på sistlidne söndagsmorgon, då jag stod utanför det nyligen uppsatta predikotältet, och hur en man kom fram till mig och med hänsyftning på ett särskilt arbete sade: »Jag är villig att vara med. Här äro fyra tusen kronor.» Vi behövde för ändamålet i fråga sex tusen. Jag måste säga, att det var något härinne, som gladdes. Och till var och en, åt vilken Gud anförtrott mycket av detta jordiska, säger jag: Säkert menar Herren, att du just med detta skall ställa dig till tjänst och så vederkvicka några, vilka till sin ande äro nedtryckta av ekonomiska bördor, något som ingen behövde vara, om alla Herrens lärjungar vore trogna. Jag vill gärna tänka mig, att Stefanas' husfolk på detta sätt har ställt sig till apostelns tjänst, och att han därigenom blev vederkvickt.

(Forts.)

"Tecken från Herren."

Några personliga hågkomster och totalintryck från de sista 24 åren i S. M. K.

II.

Återstår nu att söka uttrycka vad jag menar med *de* »tecken från Herren», vilka vittna om *S. M. K:s säregna ställning och egenartade uppgift.*

I dessa tider av sammanslutningar och samgående, kanske främst på yttre missionens område, är det gott om vi med blicken på gemensamheten och enheten ändock tro på och hävda mångfaldens och egenartens nödvändighet. Vi vinna mycket genom ömsesidigt uppskattande, missionerna emellan, men intet vinnes genom att vi tappa bort egenarten i den uppgift *vi* fått eller förväxla den ställning, som är *oss* given, med andras.

Om förr större frihet behövdes för utvecklingen av de egenartade gåvorna, så behöves i denna kollektivismens tid mera av äkta egenart för att varje missionsföretag skall kunna *göra bruk* av sin frihet — friheten att vara sig själv.

I en sådan uppfattning av särställningens nödvändighet och egenartens fulla berättigande ligger intet av självöverskattning. Det är i stället en uppfattning, som utgår ifrån och lägger tyngpunkten vid *vad Gud givit* och därför har rätt att *vänta av oss.* Och med *den* blicken på missionsuppgiften, på missionsmöjligheterna och missionsfrukterna nödgas man oupphörligen låta sig in på märgen examineras med den frågan: »*Vad har du, som du icke har undfått?*»

För tydlighetens skull torde tankarna i detta sammanhang bäst låta sig inordnas under fyra synpunkter.

1. *S. M. K:s utkorelse och kallelse.*

Föreligger över huvud taget en sådan utkorelse och kallelse, så säger oss Skriften, att det gäller att göra den *fast.* Väl icke i avseende på Guds vilja i och för sig men för vårt eget medvetande till större trohet mot det mönster, som är oss visat på berget.

Huru många av S. M. K:s under de senaste åren vunna missionsvänner ha månne något närmare reda på det viktigaste i avseende på Guds utkorande och kallande av S. M. K. såsom en Herrens tjänarinna? Under väntan på att vi snart skola få en fullständig och »up to date» S. M. K.-historia tillrådes på det varmaste ett eftertänksamt studium av »*Vad Gud har gjort,* återblick (1912) på Svenska Missionens i Kina 25-åriga verksamhet».* Knappast har jag någonsin läst eller blott sett i denna broschyr utan att erhålla uppbyggelse. Och i synnerhet får man genom denna återblick allt vad man behöver av »tecken från Herren», vilka bevisa, att utkorelsen och kallelsen icke varit av och icke kommit från människor utan från Gud.

Blott ett par, tre antydningar.

Huru fick icke Folke erfara utkorelsens visshet, kallelsens oemotståndlighet och Herrens omisskänneliga möte med honom, den ensamme unge svensken, där ute i världsstaden London. Och huru gjordes ej där, genom Herrens tydliga ingripande, det omöjliga möjligt för honom. Men allt detta måste läsas i sitt sammanhang.

Vidare den 6 sept. 1887 skrev Folke till hemlandet från språkskolan i Anking (Kina): »China Inland Missionens direktor (Stevenson) ville, att jag skulle helt förena mig med C. I. M. *Enär jag förenat mig med Eder i bön till Herren om svenska bröder här, kunde jag ej avstå från glädjen att se det hoppet uppfyllt, att i förening med dem få dela bedrövelsen och härligheten i striden för Jesus.*» Se vi inte nu efteråt i dessa Folkes

* Ett häfte som erhålles från Sv. Miss. i Kina förlag (pris 50 öre).

ord verkliga »tecken från Herren» — tecken som vittna om en utkorelse och kallelse till särställning och egenartade uppgifter för S. M. K.? (Förhållandet till C. I. M. skulle dock komma att bliva den fria anslutningens till så mycken inbördes hjälp de båda sällskapen emellan.)

Eller läs i beskrivningen om *S. M. K:s offentliga invigningsdag, den 10 maj 1888,* bl. a. följande: »Missionspredikan hölls på f. m. av friherre *E. Barnekow* och på e. m. talade rektor *J. Kerfstedt* och kandidaten *Karl Fries,* varefter avskiljning ägde rum. — Den stående församlingen sjöng:

»Tag mitt liv, o Gud, och mig
Helga helt — jag ber — åt dig.»

»Det gick som en mäktig våg genom skaran» o. s. v. Den invigningen blev tydligen ett »tecken från Herren» — ett tecken som samtidigt *bekräftade,* att den ringa begynnelsen »var av Gud och icke av oss» samt *garanterade* på löftesordets grund en framtida utveckling mot det föresatta målet.

Eller läs om huru i samband därmed vägen låg fullt klar från början: »Bön där ute och bön här hemma det var arbetsmetoden. — Det gällde icke att åstadkomma ett yttre maskineri. Fastmer var strävan den, att genom *bön* bringa i verksamhet andliga krafter och intressen samt förena dessa för det ena målet, kinesernas frälsning.»

Sannerligen här var varken något fäktande i vädret eller någon självtagen myndighet i propagerandet av egna idéer och förverkligandet av egna planer. Men däremot en utkorelse och en kallelse, som aldrig kan göras nog fast mitt under bibehållen och förökad rörlighet för Gud.

2. *S. M. K:s historia.*

Om det är sant, att »man måste komma över historien för att få en måttstock på historien», så menar jag, att utkorelsen och kallelsen är S. M. K:s ställning över historien. Dess måttstock på sin egen historia kan väl i en del enskildheter te sig olika för olika ögon, men för alla inom denna mission räcker ingen annan måttstock till än den som fastställer syftemålet med »alla Herrens vägar» och verk genom sina redskap och detta syftemål är: »Och det skall vara Herren till ett namn, till ett *evigt tecken,* som icke skall vara utplånat.»

Hemlandssidan av S. M. K. har sin historia; missionsfältet sin. Men det är blott två sidor av samma enhet.

Vad som emellertid är klart, det är, att missionens historiska utveckling på flerfaldiga sätt tydliggör dess särställning och framhäver dess egenartade uppgift.

Tänka vi på *själva arbetet* så har ju detta visserligen såsom allt annat missionsarbete fått genomgå de i stort vanliga utvecklingsskedena: nyodlingen, såendet, skördandet samt skördens utnyttjande till nya skördar, naturligtvis utan skarpt uppdragna gränslinjer, då dessa arbetsformer alltid mer eller mindre ingå i varandra.

Men därutöver har det alltid varit särskilt tvenne viktiga företeelser i S. M. K:s utveckling, som väckt varje reflekterande iakttagares uppmärksamhet. Det ena är, att detta arbete icke haft någon i människors ögon påfallande storhetstid med massanslutningar vare sig hemma eller på fältet samt i samband därmed att inga eller åtminstone få mänskligt forcerade aktioner och reaktioner tecknat dess väg. Det andra är, att arbetet dock burit otvetydiga spår av *Herrens ljuvlighet,* som stilla men oavbrutet främjat verket. Herrens *förlåtande nåd* har varit så överväldigande stor, att hela arbetet hållits saligt förödmjukat därav. Hans *begåvande nåd* har varit så rik, att hela arbetet sakta men ständigt på nytt lyfts upp liksom på högre plan med

allt större möjligheter och glädjeämnen. Exemplen härpå äro allt för många för att ens här kunna antydas.

Och tänka vi på *arbetarna personligen,* så är detta tillfälle ej det rätta att namngiva några särskilda, vilka givit och alltjämt giva ut sig för fyllandet av S. M. K:s uppgift. Men det behöver kanske ej anses vara förmätet av en som själv aldrig varit i S. M. K. *anställd,* om ock stående med i dess ledning under nära ett kvarts sekel — om han avgiver det omdömet: ehuru misstag, brister och felsteg aldrig saknats inom S. M. K., såsom i allt vad vi människor företaga oss, är dock S. M. K:s personalhistoria, både vad svenskar och kineser angår, osedvanligt rik på »tecken från Herren».

(Forts.)

MISSIONÄRSKALLELSEN.

Av *J. Hudson Taylor.*

IV.

Utbildningen.

Nu återstår endast att helt kort behandla frågan om utbildningen. Gud fostrar alla sina tjänare fastän ofta på mycket olika vägar. Det finnes ingen gåva, given av Gud, som icke kan utvecklas genom lämplig övning. Kroppen, förståndet, (hjärtat) och själen — allt har fördel av en god utbildning. Månne vi ej äro benägna att begränsa oss i vårt tal om utbildning, såsom om det gällde att utbilda endast förståndet? Men månne icke den inre hjärtemänniskans utbildning är långt viktigare och likväl långt mer försummad? Mycket av vår utbildning — ja, den allra viktigaste delen därav — måste överlämnas åt Gud att sörja för, och den torde väl oftast vara fullbordad, innan vi få något att skaffa med missionärskandidaten ifråga. I ju högre grad så är fallet, dess lyckligare blir utgången. Men sedan komma frågorna om sådan utbildning därjämte, som vi kunna giva dem. När, var och hur skall då denna lämnas?

1. *När?* Närhelst vi finna, att rätteligen kallade och utvalda personer i något betydande avseende sakna utbildning för missionsarbetet, är det högeligen önskvärt att söka få denna brist avhjälpt under förberedelsetiden hemma eller åtminstone giva anvisning på hur de nödiga förutsättningarna skola kunna förvärvas. Men här spelar vederbörandes ålder en stor roll. Om frågan gäller en ung missionärskandidat, som kanske även nyligen blivit omvänd, är en förberedande utbildning alldeles särskilt behövlig. Men om vederbörande icke längre är så ung och bristen icke är av dominerande betydelse, vore det oklokt att uppehålla honom i hemlandet med långa förberedelser.

2. *Varest?* I hemlandet eller på missionsfältet? Om utbildningen avser arbete som läkaremissionär eller deltagande i det litterära arbetet genom skriftöversättning etc. eller i skolarbetet, måste den till stor del sökas i hemlandet. Men i varje fall, där så låter sig göra, är det en stor förmån att få fullborda sin utbildning ute på fältet. Missionären kan inhämta åtskilligt, medan han lär sig språket, acklimatiseras och får en inblick i folkets tänkesätt — vilket f. ö. är lika viktigt som att lära sig deras språk. Det var på det sättet, som Josua fostrades under Moses ledning i Gamla testamentet och Kristi lärjungar i Nya. På detta sätt fostrade även Paulus sina medhjälpare, och ingen annan metod är mera effektiv än denna, närhelst den kan tillämpas.

3. *Huru?* Detta måste naturligtvis mycket bero på det mål, vederbörande satt för sitt arbete. Jag skulle emellertid vilja säga, att vare sig utbildningen sker hemma eller på fältet, bör andligt arbete alltid förenas med studierna, kurserna etc. Och utbildningen av hjärtats fördolda människa samt fördjupandet av det andliga livet bör icke allenast hållas i sikte utan *i förgrunden.* Låt oss vaka över att en fördjupad kunskap i Ordet får gå hand i hand med inhämtandet av övriga önskvärda insikter!

Till slut må vi komma ihåg, att Gud kommer att fortsätta sin fostran med sina tjänare, och vi behöva därför icke göra alltsammans för dem. Vidare att studiet av Kinas språk och litteratur erbjuder lika god intellektuell skolning som Västerlandets klassiker. Och vidare äro ju resor och umgänge med människor i högsta grad fostrande. Och låt oss aldrig glömma, att människor dö runt omkring oss i hopplöshet och synd medan vi ligga och studera för vår utbildning. Låt oss taga oss i akt, att icke utbildningen av våra missionärskandidater bibringar dem den tanken, att det är deras *studier,* som är det avgörande för arbetet därute, och att den Helige Andes verk endast är av andrahandsbetydelse, att deras förkovran är det viktigaste, medan hedningarnas nödtillstånd, när allt kommer omkring, icke är så trängande. Give Gud, att han finge göra helvetet till en sådan verklighet för oss, att vi dreves ut att rädda människor därifrån, att himlen bleve så verklig för oss, att vi måste göra allt för att föra människor dit! Give Gud, att Kristus bleve en sådan verklighet för oss, att vår högsta strävan och mål bleve att bereda honom, smärtornas man, stor glädje genom mångas omvändelse, såsom han bad: »Fader, jag vill, att där jag är, där skola ock de, som du har givit mig, vara med mig, så att de få se min härlighet.»

Från redaktion och expedition.

Hemkommen missionär.

Fröken *Frida Prytz* återkom till hemlandet d. 23 maj efter en mycket god resa via Suez och England. Fröken Prytz utreste sista gången till Kina d. 11 okt. 1913 och har under denna, den tredje perioden på fältet, varit föreståndarinna för det kvinnliga seminariet i Yuncheng. Vi hälsa fröken Prytz välkommen till en välbehövlig vila i hemlandet!

Hungersnöden.

Vi hade hoppats, att i detta nummer kunna lämna en översikt över läget just nu. Vi måste emellertid låta detta anstå i avsaknad av redogörelser, vi väntat. Mycket beror på den nya skörden. De underrättelser vi haft hava alla ingett goda förhoppningar. Nu förmäles emellertid, att i provinsen Chili en stor del av skörden torkat ned. Är detta rykte sant innebär det fruktansvärd nöd. Låt oss framför allt bedja att nöden och den kristna kärlekstjänsten må få bana väg för evangelium och att de, som giva ut sin kraft i nödhjälpsarbetet ej må duka under.

Det finansiella läget.

Vi bedja att få fästa uppmärksamheten vid det utdrag ur C. I. M:s årsrapport, som finnes infört på annan plats i denna tidning. Nedanstående diagram, som är hämtat ur nämnda rapport, framställer på ett åskådligt sätt de svårigheter missionen haft att kämpa med på grund av den oförmånliga växelkursen. Härutinnan har ju nu en förbättring inträtt, men såväl C. I. M:s som S. M. K:s inkomster hava under de senaste månaderna varit anmärkningsvärt små varför ihärdig bön nu är av nöden, att Herren i sin nåd må förse med medel, så att verket kan fortgå och resemedel inflyta för dem, som nu stå redo att gå ut och för dem, som redan alltför uttröttade och nedbrutna i hemlandet måste söka sig vila.

Vad man fått för £ 1000 i Kina.

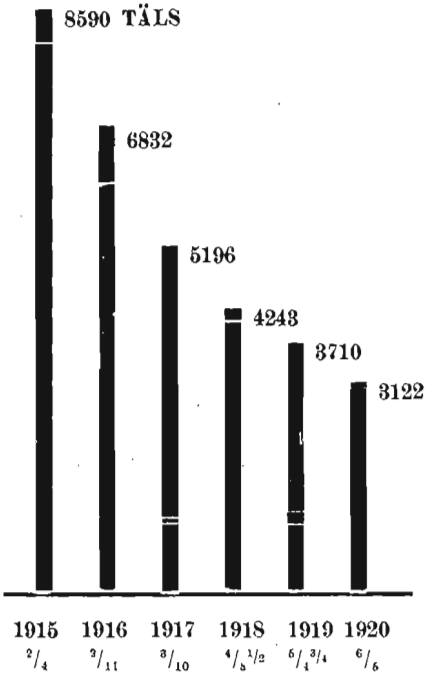

De svarta staplarna beteckna det kinesiska myntet täls, siffrorna under staplarne årtalet och genomsnittspriset i engelska shillings för en täl. En engelsk shilling enl. normalkurs 90 öre.

"Ett axplock ur Kina Inland Missionens årsrapport."

Då mycket av det som säges i C. I. M:s årsrapport i stor utsträckning har sin tillämpning även med avseende på S. M. K:s erfarenheter återgiva vi här några brottstycken ur densamma.

*

Det år som gått har på ett särskilt sätt varit ett år av delaktighet i Kristi lidanden. Men under det delaktigheten i Kristi lidanden överflödat har hugsvalelsen också på ett överflödande sätt kommit oss till del.

*

En hungersnöd, förfärligare än vår tanke kan fatta, har gått förödande fram. Jordbävningar ha förvandlat stora områden till ett ödelagt slagfält med sårade och döda. Tjogtals av städer och byar hava skakats och raserats, som om de varit utsatta för ett häftigt bombardemang. Inbördeskrigets tillintetgörande kamp har rasat. Rövarebandens härjningar hava fortgått. Två missionärer hava bortförts, ett par missionsstationer plundrats under det på andra platser pest, kolera och förföljelse givit sig tillkänna.

*

Alla dessa smärtsamma och prövande förhållanden hava kommit vid en tidpunkt, då missionen haft att genomkämpa finansiella prövningar, vilka säkerligen varit utan motstycke i dess historia. Endast en verklig och medveten gemenskap med Kristus under alla dessa erfarenheter har gjort det möjligt icke blott att uthärda, utan att uthärda med glädje.

*

Under det förflutna året har missionärskåren ökats med 57 nya missionärer. Den 31 dec. 1920 arbetade 1,110 missionärer i förening med C. I. M. Av dessa tillhörde 782 C. I. M. direkt och 328 voro associerade. Detta är den högsta siffran i missionens historia. Dessa arbetare voro stationerade på 243 huvudstationer med omkring 1,580 utstationer. Under de sista 6 åren hava 16 nya huvudstationer och 574 utstationer öppnats.

*

Sedan C. I. M:s begynnelse hava omkr. 360 av dess sändebud fått sluta sin kamp och gå in i sin Herres glädje. Icke mindre än 64 av dessa hava lidit martyrdöden.

*

De erfarenheter på det finansiella området, missionen under året fått göra, hava varit fullständigt enastående i flera avseenden. Aldrig förr har missionen haft så stor inkomst räknat i guld, aldrig förr har missionen befunnit sig i så stort ekonomiskt trångmål och aldrig förr har växelkursen varierat så, som under det förflutna året. Ingen mission har drabbats så hårt av den oförmånliga växelkursen som C. I. M. och det helt enkelt därför, att allt missionens arbete är i Kina. Under det ökningen i inkomsterna har varit omkring 123 % har den förlust, som den höga växelkursen vållat, uppgått till omkr. 175 %. Av denna orsak har, trots de högre inkomsterna, brist faktiskt kommit att uppstå. Härtill må läggas att biljetterna till och från Kina tredubblats i pris.

Mitt under allt detta, säges det i rapporten, kunna vi med tacksamma hjärtan bekänna, att missionen aldrig mottagit mera tydliga bevis på Guds omsorg, på samma gång som den aldrig förr fått genomgå en så prövande och långvarig ekonomisk nöd. Arbetet har kunnat fortgå, men endast under personlig försakelse och möda. Hemresor hava måst uppskjutas, missionens stationer hava ej kunnat repareras och hållas i gott stånd, och

andra beklagliga inskränkningar i arbetet ha måst göras.

*

En av de mest smärtsamma iakttagelserna rörande det förflutna året, bedömt efter synliga resultat, är, att det ej har burit den frukt, som väntats. De sist förflutna åren hava icke blott utmärkts av växande inkomster utan ock genom ett växande antal döpta. Med smärta måste konstateras, att så är ej fallet med år 1920. Från mänsklig synpunkt sett saknas det inte förklarliga orsaker till detta förhållande. Inbördeskriget har utbrett sig över landet och på icke så få ställen omöjliggjort missionsarbetet. Hungersnöden m. m. har, helt naturligt, desorganiserat det regelbundna arbetet. Följaktligen, i stället för att få rapportera över 6,000 döpta, som de två föregående åren kunnat ske, blir siffran i år ej mer än 4,353.

(S. M. K. har gjort liknande erfarenheter. År 1919 uppgick de döptas antal till 363. År 1920 åter endast till 295).

Ehuru dessa siffror på intet vis äro nedslående, säges det i den omskrivna rapporten, skulle det ej vara rätt att vara tillfredsställd med dem. Men de böra få sporra oss till mera bön, att ej fienden må få begagna detta tillstånd av oro, nöd och laglöshet för sina syften.

*

Sedan C. I. M. började sin verksamhet i Kina hava nära 80,000 hedningar döpts av C. I. M:s arbetare. Av dessa hava 35,000 döpts under de sista 7 åren. Under den tid kriget pågick döptes 25,000. Ett underbart tillfälle ligger framför missionen i Kina. Ännu finnes 1,500 städer i landet, vilka äro utan missionär.

SVENSKA MISSIONENS I KINA 34:DE ÅRSMÖTE.

S. M. K:s 34:e årsmöte blev en högtid rik på välsignelse. Tillslutningen till mötet var ock större än vanligt. Helt visst såddes vid detta möte ett säde som skall bära rik evighetsfrukt.

Årshögtiden begynte lörd. d. 21 maj på aftonen, då S. M. K:s vänner och ombud samlades till ett förberedande möte i den med blommor samt kinesiska flaggor och väggbonader vackert prydda kyrksalen i Stadsmissionens hus vid Stortorget.

I glädjen blandade sig dock nu saknaden av missionens ordförande, överste H. Dillner, som på grund av sjukdom ej kunnat komma med. Följande dag fingo vi emellertid glädjen se honom ibland oss. I ordf. ställe hälsades de närvarande välkomna av sekreteraren, som valdes till mötets ordf., varvid denne särskilt riktade sig till ordföranden i Norska Missionen i Kina, predikanten Albert Lunde, vilken på kommitténs inbjudan bevistade mötet.

Därefter föredrogs revisionsberättelsen och valdes revisorer för det kommande året. Valda blevo: direktör *F. T. Olsson*, redaktör *Carl Boberg* och överste *Ch. Tottie*. Till suppleanter valdes: arkitekten *A. Danielsson-Bååk* och kapten *C. A. Thorén*.

Med tanke på den Guds nåd som bevisats S. M. K. under det gångna året gav församlingen uttryck åt sin tacksamhet genom att stående sjunga den kända psalmen:

»Nu tacken Gud, allt folk, med hjärtans fröjd och gamman För stora ting, dem han gör med oss allesamman», etc.

*

Härefter lästes telegram och skriftliga hälsningar. Bl. a. hade telegram ingått från de missionärer och missionärskandidater, som vistades i London.

Sedan kyrkoherde *K. G. Klingner* i ett hjärtligt anförande hälsat mötet talade predikant Albert Lunde. Detta rikt givande föredrag finnes infört på annan plats i tidningen.

*

Söndagen blev en verklig högtidsdag i Guds gårdar. I den rymliga Betesdakyrkan, som var fylld av en tacksam åhörareskara, såddes Guds goda ord rikligt i mottagliga hjärtan av årshögtidens norske gäst. Förutom Lunde talade på f. m. missionärerna Erik Folke och Josef Olsson samt på e. m. fröken Ingeborg Ackzell.

*

Den tredje dagen, då utflykt till Duvbo ägde rum, blev icke blott den sista utan ock den stora dagen i högtiden. En ljuv-

lig förnimmelse av Guds Andes närvaro fyllde våra hjärtan. Och där Herrens Ande är, där är frihet. Många voro de som ur överfyllda hjärtan avgåvo sina vittnesbörd.

Överste *Ch. Tottie* erinrade om det i Pauli brev förekommande uttrycket »i Kristus». Den märkligaste kristen, som någonsin har levat, har använt det ordet. Talaren berättade om sin 34-åriga dotter, som nyligen fått hembud. Allt efter som slutet närmade sig blev glädjen större. För dem som äro i Kristus Jesus är ingen fördömelse.

Predikant *Samuelsson,* som infunnit sig som ombud för Östra Härads Kristliga Ungdomsförbund, frambar hälsningar från de småländska bygderna och betygade, att S. M. K. där har många vänner. Den kristna ungdom, han representerade, ville vara en ungdom, som fylkade sig omkring Kristi kors och som i intet annat ville hava sin berömmelse. Han citerade i detta sammanhang följande småländska ordstäv:

Där plogen ej kan gå
Där lien ej kan slå
Där kan ett träd dock stå.

Mötets hälsning till de kära missionsvännerna i Småland frambars omedelbart av dagens ordförande, *Erik Folke,* som därvid gav uttryck åt den tacksamhet för allt det myckna, rika som från missionsfolket i Småland kommit oss till del. Häri instämde mötet genom att stå upp.

Därpå talade ännu tre representanter från Småland, fröknarna *Ekelund* och *Östervall* samt fabrikör *Nilsson.* Alla vittnade de om den glädje och välsignelse de fått genom sin förbindelse med missionen och nu vid mötet.

Från en av våra äldsta vänner, fru *J. Sundell* i Malmö, lästes en skriftlig hälsning och fru *Math. Karlsson,* Norrköping, frambar bönekretsens hälsning därstädes och citerade därvid den nu hemgångne, trogne S. M. K.-vännen, kyrkoherde *Lars Häggströms* ord: »Han förmår och han förstår».

Även till Norrköpingskretsen sände mötet därpå en hälsning.

Grosshandl. *Sv. Johnson* från Örebro framträdde nu med en hälsning från den helt säkert allra äldsta vännen till S. M. K., fröken Hanna Falk i Kumla, nu 91 år gammal, vilken han nyligen besökt. Sedan mötet förenat sig om att sända en hälsning till fröken Falk, berättade fabrikör *Lundholm* om den välsignelse som fröken *Falk* fått vara för honom, då han var en ung man.

Fru *A. Dillner* talade om behovet av fler »Daggryningar» att de måtte kunna få upptaga arbete även med kvinnoskolor.

Därefter framförde missionär *Erik Folke* en hälsning från ledaremötet i Yuncheng.

Det var en stor uppmuntran att få höra, huru de infödda ledarna vid ovannämnda möte, sedan de fått blicka djupare in i missionens offerliv, under djup rörelse lovat att på ett nytt sätt bära missionens budbärare och deras föräldrar i bön inför Gud.

Härefter höll pred. Lunde ett djupt, allvarligt föredrag, vilket vi framdeles skola införa i S. L.

Mötets ordförande framförde därpå mötets tack till vår gäst från Norge och skickade med honom en hjärtlig och varm brodershälsning till vår systermission i Norge.

Med gemensam bön och tacksägelse slöts så S. M. K:s 34:e årsmöte.

BREVAVDELNINGEN

Chiehchow d. 19 mars 1921.

Kära missionsvänner!

Då sade Jesus till sina lärjungar: Om någon vill efterfölja mig, han förneke sig själv och tage sitt kors på sig och följe mig.
Matt. 16: 24.

Är du och jag med bland dessa *någon?* Ha vi verkligen bestämt oss för att *efterfölja* Jesus?

Det är *Marie bebådelsedag* i dag, helg-

dag i Sverige. I Kina vet man knappt vad helg vill säga. *Julen* börjar dock för de kristna kineserna få helgdagsprägel. Sistlidna juldagsmorgon i Chiehchow var särskilt skön.

Det nya året har kommit, ja, redan hunnit tillryggalägga nära nog ett kvartal. De två första veckorna samlades vi dagligen till bönemöte. Vilken *väldig* kraft *bönen* är! O, att *allt* Guds folk hörsammade uppmaningen: »*Bedjen utan återvändo!*» »Större ting än dessa» skulle vi då få se. slutliga resultatet ha vi dock icke sett. Guds ord kan icke vända tillbaka fåfängt. Efteråt flyttades tältet in i staden, men just då kom påbudet från högre ort om insamling för de nödlidande. Henrik i sällskap med infödda bröder begav sig då ut på tiggarstråt. I Chiehchow stad insamlades något över 75 dollar. Av den stora allmänna nödhjälpsfonden ha vi i dagarna fått flera tusen dollar att utdela till de mest behövande. Men det är ingalunda lätt att ombesörja denna sak. Vi

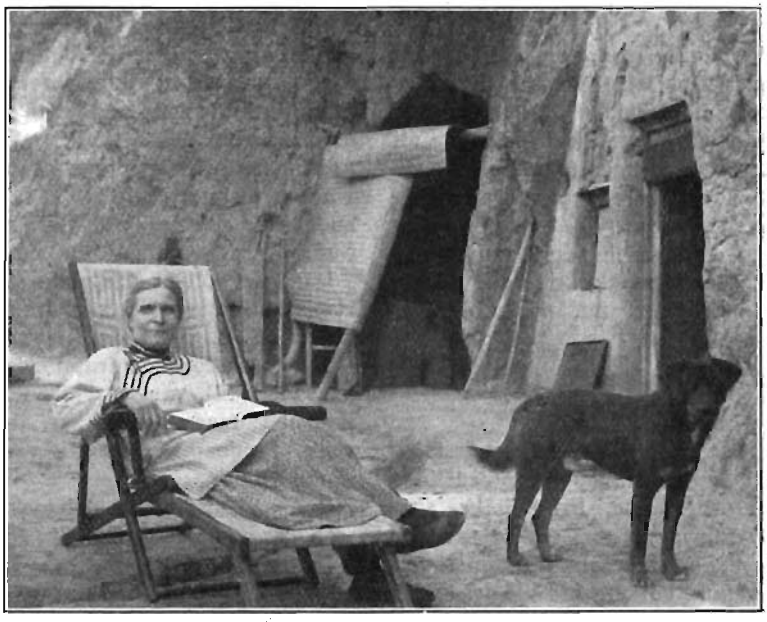

Fru Hilma Tjäder vid sommargrottan.

Under januari månad voro bibelkvinnorna från Puchow, Ishih och Yuncheng här. Fru Ni (Clara) och jag undervisade dem i Herrens ord. Emellanåt blev det, som det tycktes mig, riktig hjärterannsakan under bön och tårar. Guds ord är ju skarpare än något tveeggat svärd. — Efter kinesiska nyåret, som inföll den 8 febr. denna gång, uppsattes stora predikotältet, först i en by strax utanför staden, där många hörde livets ord. Det sades, att 10 familjer därstädes rådplägat med varandra, om de ej borde övergå till kristendomen. Men därav blev visst intet. Det äro emellertid så tacksamma till Gud och människor för dessa penningsummor, som sätta oss i stånd att lindra nöden. Angående olika metoder i nödhjälpsarbetet vill jag ej trötta Eder. Min egentliga del i maskineriet är att bedja. Jag önskar att *många* genom den lekamliga hjälp, de undfå, må lära känna »ljusens Fader», från vilken all god gåva kommer. Vid ett vägbygge norr om staden, där fattiga män och gossar få arbeta för maten, ha vi några kristna tillsyningsmän, som om kvällarna efter slutat dagsverk samla alla, som vilja höra Herrens ord, till aftonbön

i ett stort tempel, som mandarinen upplåtit.

Från den 26 febr. till den 14 mars hade *Clara* och jag ånyo en bibelkurs, nu för *sökare*. Nitton kvinnor deltogo. De flesta voro från utstationen Chingteo. Några hade mycket svårt att lära. En kvinna t. ex. kunde ej på hela tiden lära sig: »Jag tror på Gud Fader, allsmäktig, himmelens och jordens Skapare». Likväl tycktes hon av allt hjärta tro på Honom. En dag, då jag frågade henne, var Gud bor, lade hon händen på bröstet och sade: *»här»*. Flera av kvinnorna gräto upprepade gånger över sitt förra liv i syndens tjänst och bådo Gud om förlåtelse. En av dem lade bort tobakspipan, därtill överbevisad av Guds helige Ande. Hon led ej så litet i sin svaga kropp men kunde till sist prisa Gud för seger.

Vårt nya, vackra kapell håller nu på att rappas invändigt. Vid stormötet i maj hoppas vi få inviga det. Kineserna glädjas med oss över att snart få flytta ditin. Ett hjärtligt tack till Eder, som, näst Gud, berett oss denna glädje. Viljen I ej också hjälpa till att bedja, att Herrens härlighet måtte uppfylla Hans tempel? Salomo bad därom och Herren sade till honom: »Jag har hört den bön och åkallan, som du har uppsänt till mig; detta hus, som du byggt, har jag helgat till att där fästa mitt namn för evig tid. Och mina ögon och mitt hjärta skola vara där alltid.» 1 Kon. 9: 3.

Till alla de kära vänner, kända och okända, som glatt oss och hjälpt oss genom julgåvor — penningar — vilka vi mottogo den 4 mars, bedja vi, min man och jag, att få säga ett *varmt* tack. Herren vedergälle Eder rikligen! Vi ha ej tid att skriva till Eder alla, som vi dock gärna hade velat. — Till vår kära kommitté, ombud, syföreningar, bönekretsar och varje enskild själ, som kämpar med oss för Kinas frälsning, sända vi hjärtliga hälsningar.

Edert ringa sändebud

Hilma Tjäder.

Missionärernas adresser.

Th. och Sekine Sandberg, Carl och Ethel Blom, Fredrika Hallin, Maria Nylin, David Landin, Nath. Engbäck.	Yunchcng, Sha. China.
Aug. och Augusta Berg, Ester Jonsson, Elna Lenell.	Swedish Union School, Kikungshan, Ho. China.
Henrik och Hilma Tjäder.	Chiehchow, Sha. China.
Oscar och Gerda Carlén, Judith Hultqvist.	Ruichenghsien, Sha. China.
G. V. och G. Wester.	Puchowfu, Sha. China.
Axel och Anna Hahne, Emma Andersson, Karin Otterdahl.	Ishih, Sha. China.
Nils och Olga Svensson.	Tungchowfu, She. China.
Hugo och Marie Linder.	Pucheng, She. China.
Martin Lindén, Ester Berg, Doktorinnan Maria Berg.	Hoyang, She. China.
Anna Eriksson, Estrid Sjöström.	Hanchenghsien, She. China.
Richard o. Hildur Anderson, Anna Janzon, Ebba Burén, Carl J. Bergqvist.	Honanfu, Ho. China.
Maria Pettersson. Maria Hultkrantz.	Sinanhsien, Ho. China.
Ossian och Edit Beinhoff.	Mienchih, Ho. China.

I hemlandet:

Malte och Ida Ringberg. Agnes Forssberg, Maria Björklund, Ingeborg Ackzell, Frida Prytz.	Drottninggat. 55, Stockholm.
Josef och Johanne Olsson. Robert och Dagny Bergling.	Missionshemmet, Duvbo, Sundbyberg.

Från skilda fält.

Evangeliska Fosterlandsstiftelsen utsände i slutet av sistlidne januari månad icke mindre än åtta missionärer, därav sex till Indien.

Enligt ingångna meddelanden ha två av dessa senare, nämligen pastorerna Oskar Sundell och Carl Jansson avlidit, sedan de insjuknat i nervfeber. Båda hade utrest för första gången.

Pastor Sundell var född i Skärstad i Småland 1882. Pastor Jansson var född 1892 i Järbo i Dalsland.

*

Svenska kyrkans missionsstyrelse har antagit till missionärer sjuksköterskan *Naëmi Logren* och fröken *Inez von Otter*, bägge för det indiska missionsfältet, samt barnmorskan *Ruth Eliason* för det sydafrikanska missionsfältet.

*

Söndagen den 8 maj invigdes av prof. A. Kolmodin i Trefaldighetskyrkan i Uppsala d:r och fru *Nils Tilander*. Efter omkr. ett halvt års fortsatt utbildning i England fortsättes färden direkt till det sydafrikanska missionsfältet (Dundee).

*

Svenska kyrkans mission omfattade den 1 jan. 1921 sammanlagt 29,930 hednakristna, varav 13,931 voro nattvardsberättigade, fördelade sålunda: inom *zulumissionen* 8,484 döpta, varav 3,792 nattv.-ber., inom *Rhodesiamissionen* 202 döpta, varav 78 nattv.-ber., inom *tamulmissionen* 21,244 döpta, varav 10,061 nattv.-ber. Under senaste året ha döpts sammanlagt 1,865 personer, varav 857 hedningar och 1,008 barn av kristna föräldrar; på zulufältet 301 hedn. och 320 barn; på Rhodesiafältet 41 hedn. och 9 barn; på tamulfältet 515 hedn. och 679 barn.

*

Svenska Missionsförbundet omfattar, enligt nu tillgänglig statistik, 15 distrikt med 1,502 församlingar och 108,366 medlemmar. Predikantkåren räknar 640 ordinarie predikanter och 1,472 biträdande predikanter. Förbundet äger 1,857 missionshus och 229 andra fastigheter, vilkas värde, sammanlagt, utgör 26,602,646 kr.

För de olika verksamhetsgrenarnas bedrivande har insamlats under föregående år 8,814,795 kr., av vilka inkomster 1,041,318 kr. överlämnats till Förbundets centrala verksamhet.

Ungdomsföreningarna ha till den av dem bedrivna sociala verksamheten insamlat 453,921 kr. Antalet ungdomsföreningar inom Förbundet utgör 1,197 med 57,636 medlemmar, och antalet junioravdelningar är 467 med 15,208 medlemmar eller sammanlagt 1,664 föreningar och 72,844 medlemmar.

Söndagsskolverksamheten omfattar 2,857 söndagsskolor med 12,095 lärare och 128,899 barn. Bibelskolornas antal var under förra året 142 med 1,890 elever.

*

Lärarinnornas Missionsförening har utsänt sin årsberättelse. 200 nya medlemmar hava under året tillkommit och räknade L. M. F. sålunda vid 1920 års slut 2,180 medlemmar. Inkomster och utgifter omsluta en summa av 66,571: 10 kr. L. M. F. underhåller 2 missionärer i Lappland, 3 i Indien, 3 i Kina, 2 i Afrika samt har fattat beslut om att även i Ost-Turkestan underhålla en missionär. Även Israelsmissionen, Sv. Missionen i Port Said samt de nödlidande i Kina hava varit föremål för L. M. F:s intresse och glada offervilja. Det kvinnl. seminariet på S. M. K:s fält i Yuncheng, Kina, uppbäres helt av L. M. F. Offerdagen för detta seminarium inbragte icke mindre än 8,300 kr.

I förening med danska och norska L. M. F. håller föreningen konferens i Vadstena den 3—8 augusti.

*

Norska Missionssällskapet meddelar i sin tidning, att den sammanlagda inkomsten under år 1920 uppgick till den ansenliga summan av 2,371,140 kr., varav i gåvor 2,258,217 kr., utvisande en stegring från 1919 med nära 1/4 milj. eller 11 %. Inkomsterna 1920 överstego samma års utgifter med 1,002 kr.

*

Avganistan, Nepal och Bhutan (de två sista oberoende stater i norra delen av Främre Indien) äro de enda länder, varest det är förbjudet att predika evangelium. I portugisiska Östafrika är förhållandet detsamma inom ett stort område, som behärskas av ett bolag, som anser missionen vara ett hinder för dess hänsynslösa exploatering av de infödda, och den franska regeringen förbjuder missionärerna att gå över gränsen från Siam till Indo-Kina.

*

Åtminstone 160 milj. människor finnas, bland vilka intet som helst missionsarbete kommit till stånd. I Kina finnes ett område på 480,000 kv.-mil med 35—40 milj. människor fullständigt utanför missionens verksamhetsområde, och i Turkestan, Tibet och Mongoliet finnas 11—12 milj. som ej ännu fått höra frälsningens budskap. 26 milj. av Centralafrikas invånare saknа allt missionsarbete.

*

År 1890 funnos i U. S. A. 144,352 mormoner. Nu uppgår deras antal till 450,000.

*

På tobaksgudens altare offrade U. S. A. under förra året 2,200,000,000 dollars.

REDOVISNING

för medel influtna till "Svenska Missionen i Kina" under maj månad 1921.

Allmänna missionsmedel.

1052. H. S., Vännäs 20: —
1053. M. L., Värna, »födelsedagspengar» 36: —
1054. F. G. D., Götene, »tionde av oberäknad inkomst» 20: —
1055. Visby Femöresförening 38: 25
1056. Holmestads sykrets 200: —
1057. M. M., Gärdsta 14: 50
1058. A. O., Norderön 5: 50
1059. »Onämnd, gm L. B.» 100: —
1060. C. V—r, Djursholm 10: —
1062. L. U., Sthlm 100: —
1069. Ungdomsföreningen »Daggryningen», Bredestad 200: —
1070. Koll. i Raus Planterings Missionshus, Hälsingborg 5: —
1071. H. och H., Åsbo Ossjö 40: —
1072. »Två Vänner, Sthlm», sparb.-medel 31: 67
1073. G. C., Björköby 25: —
1074. Kinakretsen, Gtbg, till E. Gunnardos underhåll 90: —
1075. E. G., Mölndal 20: —
1076. »X., Södertälje» 20: —
1079. E. J., Hjärkanstorp, till M. Lindéus underh. 10: —
1080. G. W., »Herren älskar en glad givare» 50: —
1081. S. O., Sala 300: —
1082. Koll. i Sala, 61:31, och fr. M. S., 10:—, 71: 31
1084. B., Häggenås, gm H. W. 5: —
1085. A. A., Nävlinge 15: —
1086. Ängelholms Luth. Missionskrets 50: —
1087. Testamentsmedel efter avl. Karolina Charlotta Pettersdotter, Eksjö, gm Eksjö stads- och landsförsaml:s mfg 500: —
1088. S. J., Eksjö 100: —
1089. E. och H. L., Sköfde 10: —
1090. E. H., Bofors 2: —
1091. E. F., Karlskoga 2: —
1092. A. V., Karlskoga 2: 50
1093. L. P., Karlskoga 1: —
1094. H. L., Karlskoga 5: —
1098. »Ur lille Berts sparbössa» 10: 50
1099. E. E:s sparbössa 13: —
1100. I. F:s sparbössa 8: 50
1101. Tillägg till kollekten i Sala 50: —
1102. Onämnd, Tranås, gm K. B. 20: —
1103. D. J., Näsby 60: —
1104. O. J., Näshy 100: —
1106. Insaml. vid Kinakretsens möte i Umeå 9/5 91: —
1107. »Blanka pengar och ettöringar i Herrens Jesu välsignade namn», av O. och H. K., Lund 11: 71
1108. »Tack för en ny bibel», gm M. Ph. T., Linköping 10: —
1111. Halva behållningen av skördefesten i Skärfsta 151: —
1112. »Lilla Gretas sparbössa», Skellefteå, gm L. Ö. 7: 20
1113. »Annie» 10: —
1114. »Tackoffer till Herren för april» 2: —
1115. Offerkuvert, gm A. G., Kristianstad 12: —
1116. H. L., gm d:o 100: —
1118. B. O., Råsunda, sparb.-medel 11: 53
1119. M. och J. v. M., Jkpg 56: —
1120. Hejde flicksyförenings sparbössa 22: —
1121. E. O:s sparbössa, gm E. J., Hejde 9: —
1122. Obs.! Sparade tobaksslantar m. m. 30: —
1123. »Tionde» 5: 95
1124. J. D. J., Ulvåsa 10: —
1129. K. H., till E. Sjöströms underh. 100: —
1130. M. Ö., Innervik, till d:o 25: —
1131. Onämnd, Sjöbotten 5: —
1132. »Solglimten», Mortorp 100: —
1133. Sparb.-medel fr. Stamgärde, gm G. H. 43: 62
1134. K. G. K., Lidköping 50: —
1136. D. T., Sthlm 20: —
1140. H. L:s donation jämte ränta 10,189: 89
1141. E. D., i stället för syförening, gm F. B., Skärfsta 15: —
1142. H. E., gm d:o 2: —
1143. J., Motala Verkstad 10: —
1144. G. E., Motala 0: 75
1145. G. G., Motala 10: —
1149. A. de B., Sthlm 20: —
1152. S. och N. N., Korsmyrbränna, sparb.-medel 7: 85
1153. L. O., Storhögen, d:o 13: 75
1154. P. O., Storhögen, d:o 8: 40
1155. C. H., Skärstad 150: —
1156. K. N., Jkpg 50: —
1157. W. C., Forshem 11: —
1161. K. H. N., Säfsjö 1,000: —
1162. Koll. i Betelkyrkan, Malmö, 8/5 120: —
1163. Koll. i Missionskyrkan, Kristinehamn 18/5 103: 78
1164. Kinakretsens sparbössa, gm I. A., Norrköping 72: —
1170. »Från en av Herrens små» 5: —
1171. A. P., offerkuvert 3: —
1172. S. P., offerkuvert 6: —
1173. H. L., Örebro, offerkuvert 12: —
1174. M. K., »samlade ettöringar» 4: 62
1175. L. Ö., Ersmark, sparb.-medel 3: 63
1176. K. G., Ersmark, d:o 9: 54
1177. K. O., Ersmark, d:o 20: 21
1179. b) H. H., Sthlm 10: —
1181. G. K., Björköby 15: —
1182. Sparb.-medel från lärarna i Brummerska söndagsskolan 60: —
1183. E. H. 50: —
1185. »Ur en sparbössa» 14: —
1190. Koll. i Betesdakyrkan, Sthlm, 22/5 791: 69
1191. Efter avlidna Kristina Anderssou, Brånsta, gm A. P., Kumla 25: —
1192. Frösö Västra syförening, till Hanna Wangs underh. 100: —
1196. L. S., Hälsingborg 25: —
1217. »Ett arvode» 80: —
1218. H. H., Djursholm 500: —
1219. Behållning från ungdomsmötet i Tribbhult den 22 maj, gm M. H. 60: —
1233. Ränta, gm J. S., Malmö 34: 31
1234. J. N., gm d:o 3: —
1235. N. M. O., Huskvarna, »Ebr. 13: 5» 100: —
1236. »Onämnd» 50: —
1237. Koll. i Laggarbol, Björkvik 1/5 10: 41
1238. D:o i Virå, Björkvik 2/5 9: 84
1239. D:o i Lerbo kyrka 5/5 9: 65
1240. D:o i Strångsjö missionshus 16/5 6: 95
1245. Obs.! Sparade tobaksslantar m. m. 32: —
1246. »Tionde» 13: 70
1248. A. E., Björkö 5: —

Kr 17,098: 71

Särskilda ändamål.

1061. Rogsta församling, frivillig insaml. till hjälp för hungrande barn i Kina 842: 35
1063. Onämnd till M. Petterssons arbete 30: —
1064. Vänner i Tålebo, för evang. Yuen Yuin-sheng 55: —
1065. P. E. W., Djursholm, för evang. Song Hsi-lien 80: —
1066. S. M., Sthlm, till Barnhemmet i Sinan 5: —
1067. »Pröven så hurudan jag bliver, säger Herren Zebaot», till A. Eriksons verks. 10: —

1068. D:o till M. Petterssons verks. 10: —
1077. H., gm pastorsämb. i Sundsvall, till nödlidande barn i Kina 200: —
1078. L. B., Björköby, till C. och E. Blom, att anv. efter gottf. 10: —
1083. H. S., Sthlm, för Matasao i Yuncheng 30: —
1095. Hofva Lappförening, till A. Janzou, att anv. enl. överenskommelse 75: —
1096. Söndagsskolb. i Huskvarna, »till M. Pettersson och hennes skola» 30: 29
1097. »Onämnd, till mat åt fattiga församlingsmedlemmar» 218: —
1105. F. M., Mörby, till H. Linder, att anv. enl. överenskommelse 50: —
1109. E. J—n, Sjötorp, till O. Carlén, att anv. i verks. efter gottf. 70: —
1110. Ungd.-fören., Sjötorp, till d:o för d:o 30: —
1017. Redbergslids syförening, Gtbg, till evang. Yu Kuang-chaos och läraren Wangs underh. 300: —
1125. »Tvenne gamla Kinavänner», till Barnhemmet i Sinan 15: —
1126. S. St., Sthlm, till d:o 50: —
1127. Mfg i Renbergsvattnet, till d:o 100: —
1128. Lidens B. B. F., Bureå, till d:o 59: 04
1135. M. A., Broddetorp, till C. Blom, att anv. efter gottf. 80: —
1138. I. J., Gtbg, hjälp till de hungrande i Kina 25: —
1139. »Onämnd», till J. Th. Sandbergs förfogande 4,000: —
1146. A. H., Stensjön, till J. Hultqvist, att anv. i verks. efter gottf. 25: —
1147. »Berna i Överhörnäs», till traktater i Kina 5: —
1148. Blasieholmskyrkans Barnmfg, för gossen Wang Tien-cheng i Chiec-chow 200: —
1150. H. L., till Anna Erikssons bibelkvinna 75: —
1151. D:o till Ans utbildning till diakon 75: —
1158. Forshems Kristl. Ungdomsförening, för hungr. barn i Kina 11: —
1159. S. P., Delsbo, för nöden i Kina 5: —
1165. »En av Herrens vänner» till Barnhemmet i Sinan 200: —
1166. A. E., till M. Pettersson, att anv. efter gottf. 12: —
1167. A. J., Fröberga, till d:o för d:o 25: —
1168. Onämnd, till Barnh. i Sinan 10: —
1169. N. W., till d:o 1: 50
1178. Barnsyföreningen i Ersmark, till de nödlidande barnen 125: —
1179. a) V. H., Umeå, till F. Hallin, att anv. i verks. efter gottf. 100: —
1180. Skolbarn i Hvetlanda, för gossen Ho Ren-ai 25: —
1186. T. L., Hudiksvall, till Kvinnl. Seminariet 50: —
1187. T. N., Värna, till Barnh. i Sinan 3: —
1188. M. K., d:o, till d:o 1: —
1189. M. L., d:o, till d:o 50: —
1193. C. P., Strömstad, till de hungrande 5: —
1194. Gm d:o till d:o 5: —
1197—1208. Till Missionär och fru Bergs verksamhet, gm J. N., Kramfors 50: —
1220. Syfören. N:o 1, Sthlm, till underh. av bibelkv. i Honanfu 175: 19
1221—1232. Till M. Pettersson, att anv. efter gottf., gm J. S., Malmö 184: 50
1241. Laggarbols söndagsskolbarn, till skolgossars underh. i Puchengs distrikt 20: —
1242. Sparbössa i Glindrans skola, Björkvik, till d:o 25: —
1243. D. H., Björkvik, till gosskolorna i Kina 10: —
1244. »Försålda traktater till traktatspridning» 4: 55
1247. L. H. till de nödlidande 30: —
1249. Köpeskilling m. m. vid försäljning av fastigheten Enby i Södertälje, för Missionsstationen i Shanchow 5,240: 16

Kr. 13,122: 58

Missionshemmet

1137. Syfören. N:o 2, Sthlm, till Barnens Hem 129: —
1160. H. L., Sthlm, för barnens sommarvistelse 300: —
1184. H. S., Sthlm, till Barnens Hem 100: —
1195. H. F., »en nypa mjöl», till Barnens Hem 11: 50
1209. L. S., Sthlm, till barnens sommarutrustning 100: —
1210. E. A., Hvetlanda, till kaffebordet 23/5 25: —
1211. L., Duvbo, till grädde till d:o 5: —
1212. M. K., till Barnens Hem 10: —
1213. A. K., Hvetlanda, till d:o 10: —
1214. G. E., Hvetlanda, till d:o 5: —
1215. A. C., Sthlm, till d:o 10: —
1216. J. R., Sthlm, till något extra för barnen 10: —

K. 715: 50

Allmänna missionsmedel	**17,698: 71**
Särskilda ändamål	**13,122: 58**
Missionshemmet	**715: 50**
Summa under maj mån. 1921 Kr.	**30,936: 79**

Med varmt tack till varje givare!

»Ty mitt är silvret, och mitt är guldet, säger Herren Sebaot.» Haggai 1: 9.

Nödhjälpsmedel.

1—14 maj 1921.

»En vän» till de hungrande 10: —; Ch. A. A., Delsbo, 12: —; D. U. F., Tålebo, 40: —; »Vad hon kunde det gjorde hon» 5: —; Koll. vid missionsmöte, gm O. Th. W., Skellefteå, 270: 19: »X», Södertälje, 100: —; »Onämnd», Österjörn, 50: —; »Onämnd», gm J. H., Höör, 50: —; Till de nödl. i Kina, gm A. L. P., Kristdala, 65: —; A. S., Klippan, 30: —; E. D., Sthlm, 100: —; J. S., Växjö, 200: —; »Solglimten», Basthult, gm O. S., Misterhult, 25: —; L. S., gm K. F. U. M., Sthlm, 50: —; »Gustafs sparbössa» 9: 94; Insaml. för de nödl. gm Kinagruppen inom K. F. U. K., Gtbg, 300: —; E. W., Renbergsvattnet, 10: —; Ungd.-fören. »Syskonbandet» Norsjö, 30: —; »Fyllnad» 0: 96. **Summa Kr. 1,358: 09**

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **Riks 44 59. Allm. 224 73.**

INNEHÅLL:

Hattie Bergqvist. — Barnets sång. — »De hava vederkvickt min ande.» I. — »Tecken från Herren.» II. — Missionärskallelsen. IV. — Från redaktion och expedition. — Vad man fått för £ 1000 i Kina. — »Ett axplock ur Kina Inland Missionens årsrapport.» — Svenska Missionens i Kina 34:de årsmöte. — Brevavdelningen. — Missionärernas adresser. — Från skilda fält. — Redovisning.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget 1921.

:R 7. ÅRG. 26. JULI 1921. PREN.-PRIS 2:50.

以便以設耳

KINA-MISSIONS-TIDNINGEN "SINIMS LAND"

耶和華以拉

EBENEZER HERREN FØRSER

ORGAN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA
REDAKTION: ERIK FOLKE, NATH. HÖGMAN.

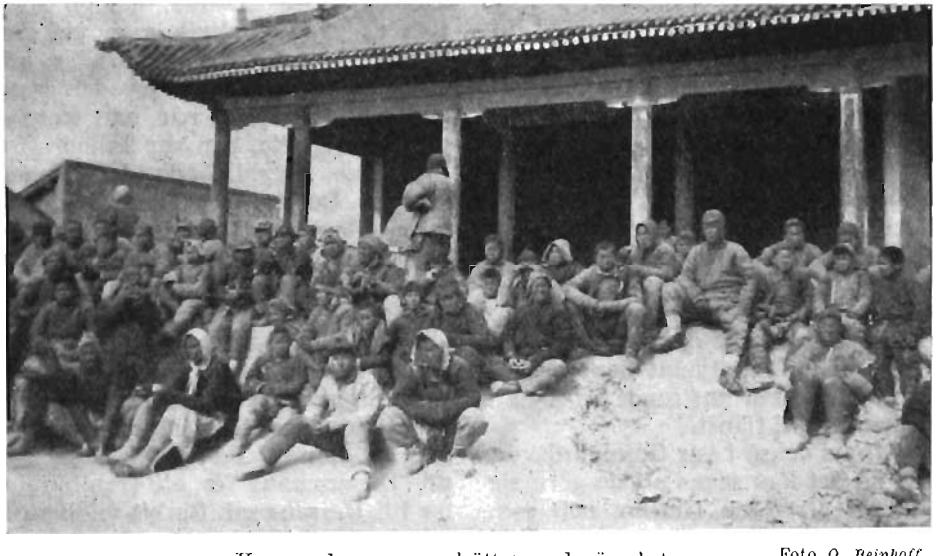

Hungrande som sysselsättas med vägarbete. Foto *O. Beinhoff.*

"DE HAVA VEDERKVICKT MIN ANDE,"

Utdrag ur *Alb. G. Lundes* föredrag vid S. M. K:s årshögtid i Stadsmissionens lokal den 21 maj. 1 Kor. 16: 13—18.

II.

Men det är icke blott på detta sätt, vi kunna ställa oss till tjänst utan också på ett *personligt* sätt. Låt mig få säga, att om du har aldrig så mycket medel och giver aldrig så mycket av ditt lekamliga goda, kan detta ändå icke fritaga dig från personligt arbete för Guds rike. Och jag ville bedja eder, vänner. Ställen eder också till *personlig* tjänst! Kanske skall just din personliga tjänst bliva någon till vederkvickelse. Eller var det icke just det *personliga,* som blev Paulus till vederkvickelse, då han möttes av bröder vid Tres Tabernæ och dessa gingo tillsamman med honom in i Rom? Utan tvivel var det just den personliga närvaron, som gjorde honom så gott, den ande han mötte hos dessa bröder, i det de ville gå sida vid sida med honom, där han gick fram med bojor om händerna, en fånge för Jesu skull. Gud vare lov, det finns många som hava fattat mod därigenom att de mött bröder och systrar på vägen, som gjort dem sällskap!

2) I v. 16 möter oss också ett ord att taga vara på, som visar oss, på vad sätt Stefanas' husfolk var aposteln till vederkvickelse. Det talas om att de för apostelns skull hade gjort sig »möda». De hade icke blott tjänat honom med sitt överflöd, utan *ansträngt sig* för att vara honom till tjänst.

Det finns också i vår tid människor, om vilka det kan sägas att de göra sig möda för att tjäna Herren, och som kanske därför få utstå icke så litet obehag. Jag vet, att det finns unga, som äro missnöjda med att deras föräldrar givit all sin tid och kraft åt arbetet i Guds rike. Men om jag kunde nå dessa unga, ville jag tillropa dem: »Vänten litet! Given eder till tåls, så skolen I en dag få se, vad följden blir av att edra föräldrar gjort sig möda för Herrens sak, ansträngt sig för att tjäna Herren.»

3) I v. 17 möter oss också ett ord, som talar om, hur Stefanas' husfolk voro Paulus till vederkvickelse. Han talar om deras »närvaro». Det var deras personliga närvaro, som vederkvickte hans ande. Han kunde säga: »De äro här». Låtom oss vara riktigt personliga! Det finns många som mena: »Mitt uteblivande vid det och det mötet har ingenting att betyda.» Men, tro mig, det betyder ganska mycket. Här står en gammal Herrens tjänare och säger: »I haven vederkvickt min ande. I ären *här.*» O, hur många av Herrens tjänare och arbetare hava icke blivit nedstämda, därför att de som de väntade skulle vara vid deras sammankomster icke voro där, utan uteblevo. Jag tänker på den gamle gudsmannen Esra, när han kom till det stora arbete, han var kallad att utföra, och överblickade den samlade skaran. Det var några han hade väntat skulle vara där, men som icke hade kommit tillstädes. Det står, att där voro »inga av Levi barn». Till eder, som arbeten i missionen, vill jag säga: »Syskon, blott det att I ären där, varest kretsen samlas, har för många varit till vederkvickelse och uppmuntran.» Jag hade för några veckor sedan ett mindre möte. Vi hade kommit tillsammans för att frambära offer till Herrens sak för ett vilohem för missionärer. Så kommer en gammal, fattig kvinna och säger, när hon träder in: »Jag vet nu inte, om jag har något att göra här, men måste i alla fall vara med.» Hon var känd som en *bedjerska.* Många kände det också outsägligt gott, därför att *hon* var med. Jag vill önska, att du som har

att samla Guds barn för Guds rikssak, måtte kunna få säga som aposteln Paulus: »De hava vederkvickt min ande. De äro *här*.» Du Jesu lärjunge, som är gammal till åren, du får icke tänka, att det gör detsamma om du är med eller ej i arbetet för Guds rike. Kom ihåg, vilket värde aposteln satte på dessa, om vilka han kunde säga: »De äro här.» Han säger, att de »vederkvickte hans ande».

De troende i Korint uppmanar han också att visa Stefanas' husfolk vördnad. Hans önskan var, att dessa, som hade gjort sig möda för honom, redan här nere skulle få något för vad de hade gjort för honom och Guds rikssak. »Lären eder», säger han, »att rätt uppskatta sådana män!»

På vad sätt vi skola kunna vara andra Herrens tjänare till vederkvickelse, är icke här platsen att säga. Jag tror var och en får i Herrens skola lära, hur han bäst skall kunna tjäna Herren, understödja hans sak och vara de heliga till uppmuntran.

Det sista budskap jag denna stund har till Herrens församling, innehåller några ord om vilka bland Herrens heliga, som alldeles särskilt behöva understödjas och uppmuntras.

I 1 Tim. 2: 7 säger aposteln: »Jag har blivit satt till förkunnare och apostel — jag säger sanning i Kristus, jag ljuger icke — till hedningarnas lärare i tro och sanning.» Och i Rom. 11: 13 säger han: »Men till eder, hedningar, säger jag: Så vitt jag nu är hedningarnas apostel, ärar jag mitt ämbete», och vidare i kap. 15: 15, 16: »Dock har jag till en del skrivit dristigare till eder i kraft av den nåd, som är mig given av Gud, att jag skall vara en Jesu Kristi tjänare bland hedningarna, förrättande Guds evangelii offertjänst, på det att hedningarna må varda ett välbehagligt offer, helgat genom den Helige Ande.»

Aposteln Paulus var ingalunda begiven på titlar. Men det var dock *en* titel han gjorde anspråk på, och det var denna: *hedningarnas lärare*. Och han säger, att han prisar sitt ämbete. Gå vi tillbaka i historien och så göra den frågan: Var det en ära i de dagarna att vara hedningarnas lärare, en evangelii förkunnare bland hedningarna? måste vi svara: Nej, det var raka motsatsen. Av judarna blev Paulus förföljd och bland hedningarna föraktad. Men ändock såg han något oändligt stort i detta sitt ämbete, ty han visste att det var Guds vilja, att hedningarna skulle frälsas, att en ny tid ingått, som var hedningarnas. Och när han nu tjänade i den gärningen, var det i enlighet med Guds ord och beslut. Med tanke härpå är det ock som han säger: »Såvitt jag nu är hedningarnas apostel, ärar jag mitt ämbete.» Att han av Herren var kallad att vara hedningarnas lärare i ande och sanning var en tanke, som vederkvickte honom.

Jag vågar säga, att icke ens den som är en gammal missionsvän, riktigt har förstått storheten av att få vara med och bringa evangelium till hedningarna. Kanske skall det aldrig fullt förstås förrän den dagen, när hedningarnas fullhet har gått in. Då skola vi alla förstå det.

När jag ser någon, som får gå ut till dem som inte hava hört om Jesus, är det något i mitt hjärta, som vill prisa Gud. Jag kan icke annat än säga: Lycklig den, som får gå den vägen! Och jag ville tillägga: När nu detta är så stort och du och jag icke få den dyrbara förmånen att gå dit ut till hedningarna för att förkunna evangelium, där det aldrig har varit nämnt, är det dock stort att vi kunna få vara med och vederkvicka deras ande, som skola gå ut.

Hur kunna vi då göra det? Det hava vi sett av det som redan påpekats. Och det vill jag till sist säga till varenda troende: Gör dig litet möda för att vederkvicka några av dessa sändebud i deras ande! Om de icke gå åstad med en vederkvickt ande, om de icke

"Tecken från Herren."

Några personliga hågkomster och totalintryck från de sista 24 åren i S. M. K.

III.

3. *S. M. K:s grundsatser.*

Här beröra vi de mest grannlaga och dock de ej minst typiska särdragen i S. M. K:s skaplynne. Skäl saknas ej att framhålla en del grundsatser på det organisatoriska området, grundsatser, vilka äro bra litet kända och vilka dock faktiskt i ej oväsentlig mån medverkat till särställningens utveckling.

Vi syfta emellertid närmast på den s. k. *trosprincipen.*

Det kanske talas och skrives mindre därom nu i S. M. K:s kretsar än fallet var för 20—25 år sedan. Långt större försiktighet är ju ock av nöden i dessa tider av större klarhet i både våra egna och andras missionsbegrepp.

Med trosmission menades förr ej något i och för sig utmanande i förhållande till andra missionsföretag, ej någon mot tron stridande berömmelse för egen del och styggelig förhävelse över andra. Man visste blott om *en särskild Guds ledning,* som man för egen del ville vara trogen, en ledning till att ej blott *avstå* från det eller det i missionsmetodiken, utan än mer att *gå in i en verklig troskamp,* som vanligen så långt ifrån kommer förhävelse åstad, att den tvärtom förödmjukar mer än något annat.

Dessutom är det alltid svårt för oss andligen närsynta människor att bilda oss en rätt föreställning om troslivets äkta och oäkta yttringar. Troligen kommer den dag, som skall göra allting klart, att visa oss, att verklig tro övats inom många missionskretsar, vilka nu sakna särskilt synliga och omtalade trosetiketter.

Sedan detta är sagt måste dock tilläggas, att huru missbrukad beteckningen »trosmission» än blivit, så finns dock där bakom en realitet, som vår tids många och stora världsmissionsföretag synas bliva allt mera främmande för. För mig gälla i detta sammanhang ej så mycket de mer eller mindre tillfredsställande trosteorierna men i stället trons praktiska övning, såsom det varit mig givet att se denna övning inom C. I. M. och S. M. K. Kortast uttryckt har trosprincipen där i tillämpningen mött mig på i synnerhet tvenne större, ja, obegränsat stora områden.

»*Trons bön.*» Med detta uttryck menar Jakob något mer än blott den allmänna tron, att något gott skall komma av bönen. Han menar något mer än bönen om Guds välsignelse över allt och alla. Det är en tro, som i bönen om något bestämt och trängande nödvändigt väntar just det ombedda och som *vet,* att den *har* det ombedda. Jämför 1 Joh. 5: 14, 15. Går det då att driva mission med tillfällen, personer och medel *givna* blott som svar på sådan bön och med ett avstående från allt det som icke är därmed förenligt? C. I. M. och S. M. K. utgöra åtminstone för mig närmast och tydligast det jakande svaret därpå. Bönhörelserna äro så många, avgörande och för denna mission egendomliga, att man kan ej tänka sig detta arbete utan dem.

Trons väg. Därmed menar jag den väg, som vi icke av naturen själva skulle välja, och icke efter våra egna beräkningar helst skulle gå, men som tvingar oss att invänta Guds tid, tydliga ledning och oumbärliga kraft. Trons väg, det är ej så mycket att själv göra upp planer och sedan bedja

---

se storheten av sin uppgift, är det icke alls värt att de gå. Häri är också en uppgift given åt oss, som äro satta att här hemma verka Herrens verk. Låt oss därför vara med om att vederkvicka deras ande, som äro kallade att gå! Amen.

Gud välsigna dem; det är snarare att gå in i Guds plan så, att välsignelsen ej utebliver. Trons väg, det är ej så mycket, att Gud må vara med oss i det *vi* göra, utan att vi må vara med honom i det *han* gör. Och huru svårt det i praktiken än är att gå en sådan trosväg, det råder dock här faktiskt en *principiell* skillnad mellan den ena eller andra ståndpunkten.

Att avgöra *vilka* som i verkligheten gå trons väg, det måste vi helt lämna åt Herren och vi måste avstå från alla ovärdiga och vilseledande jämförelser. Men vad principen angår, så har denna så hävdats med trohet och gudsfruktan inom S. M. K., att den — så långt jag kan förstå — satt en viss prägel på hela dess offertjänst i evangelium.

4. *S. M. K:s missionsvänner.*

Jag inser väl, att varje missionssällskap med innerlig tacksamhet tänker på sina förebedjande och stödjande vänner. Och dock är det så, att S. M. K:s vänner utöver hela landet utgöra en sällsport homogen och hängiven skara medarbetare, vilka under årens lopp i väsentlig mån gjort S. M. K. till vad det är. Och detta är ju så mycket märkligare som dessa vänner ingenstädes finnas i för S. M. K. särskilt organiserade föreningar, men väl påträffas inom så gott som alla läger av levande kristna.

Detta förhållande hör visserligen samman med S. M. K:s karaktär av *alliansmission*. Allians icke i den lösligare bemärkelsen av ungefär vad som helst ifråga om trosbekännelse (det vittnar bl. a. de i trosfrågor nog så preciserade krav på klarhet och visshet, vilka t. ex. missionärskandidaterna ställas under) men *allians i kärleken* på de i tron enligt Skriften givna grundvalarna.

Allianskaraktären gör det dock visserligen icke. Hemligheten är den, att Gud såsom synnerliga »tecken» på sin godhet mot oss givit S. M. K. å ena sidan förundransvärt trofasta och uthålliga samt å andra sidan alltid nya och förnyade vänner. Om de osvikligt ihågkommit ledningen med sina förböner, så har ledningen ock alltid »gjort bönen för dem med glädje» och stor tacksamhet.

* *
*

Några av de rent personliga hågkomsterna och ett och annat av de livligaste totalintrycken ha sålunda härmed i största korthet berörts synnerligast med tanke på under senare tider tillkomna vänner.

Herren give sin tjänarinna S. M. K. nåd att så behålla och förvalta vad hon fått, att hon aldrig måtte sakna sådana »tecken från Herren», vilka lova »större ting än dessa» för framtiden!

Joh. Rinman.

Från redaktion och expedition.

En hemförlovad missionsvän.

Åter ha vi stått vid en öppen grav, där många minnen från vår missions allra första dagar väcktes. Det var fru Freja Wallins begravning, som söndagen den 3 dennes ägde rum å Norra kyrkogården i Stockholm. Gripande och stämningsfull var stunden. Den härliga, friska sommardagen stämde så väl överens med den hänsovnas ljusa, vackra minne. Om hennes liv i tro och tjänande kärlek framburos många sköna vittnesbörd såväl vid graven som sedan vid en minnesgudstjänst i Betesdakyrkan, den plats, där fru Wallin kanske gjort sin största insats genom ett rikt välsignat söndagsskolarbete. Hennes minne skall förvisso länge leva. Därtill komma ock stora donationer till olika missionsändamål att bidraga. Ett varmt tack för allt hon gjort av kärlek även till vår mission. Frid över hennes minne!

Läget i Kina.

har månhända aldrig förr varit mer hopplöst förvirrat än nu. Den inre söndringen utbreder sig alltmer, och mäktiga militärguvernörer stå mot varandra i blodig örlig. under det politiska ledare förråda sitt lands intressen i självisk strävan efter makt och vinning. I södern är Sun Yat-sen ivrigt verksam. Ett rykte vill veta, att han ingått hemligt förbund med Lenin. Redan har man på en större plats sökt sätta de nya kommunistiska idéerna i verkställighet.

Samtidigt som detta sker börja den gamla regimens män att framträda. Exkejsargossen Hsüan Tung uppvaktades på sin födelsedag av representanter från

Lantmän som hämtat säd i Mienchih.
Foto *O. Beinhoff.*

Mongoliet, Tibet, Kokonor jämte i Peking varande vänner till den gamla dynastien, vilka betygade honom sin vördnad och framförde presenter. Chang Hsüin, Kang Yu-wei, boxarprinsen Tuan Fang, som sedan år 1900 varit förvisad till Sinkiangs bergsregioner, m. fl. av den gamla dynastiens män, ha en längre tid varit samlade i Peking. Chang Hsüin var den man som år 1917 uppsatte Hsüan Tung på tronen för en vecka.

Från Urga, huvudstaden i Mongoliet, förmäles om ett hemskt blodbad, varvid 3,000 människor blivit nedslaktade.

Varthän man än blickar råder förvirring och oro. Soldatskarorna, som militärledarna samla omkring sig i allt större antal, suga märg och must ur landet. Då dessa ej kunna få sin sold göra de myteri och plundra. Dessutom härja de lösa rövarbanden. En missionär i Honan meddelar, att plundringar mitt på ljusa dagen på stora allfarsvägen nu äro vanliga. Och så får det fredliga folket sitta emellan. Till allt detta kommer så fruktansvärd hungersnöd i flera provinser och jordbävning. Vilken väldig kallelse till uthållig förbön är icke detta för alla dem vilka Herren kallat till helig vakttjänst i förbönens ämbete!

Hungersnöden.

Enligt underrättelser, som nu föreligga, har försommarskörden i provinsen Chili slagit fel. Detta innebär, att de 2,000,000 människor, som beröras därav, på ett eller annat sätt måste hjälpas fram till dess augustiskörden är mogen, om de ej skola duka under. På vårt eget fält däremot voro, meddelas det, skördeutsikterna goda.

Den insats kineserna själva gjort för att lindra sina landsmäns nöd har varit glädjande att iakttaga. Genom insamling i Kina och bland kineser i Förenta Staterna samt genom den hjälp Kinas regering bringat har omkr. 8,500,000 gulddollars kommit hungersnödhjälpen till godo. Den kinesiska regeringen har fritt transporterat all spannmål avsedd för de hungrande. Det berättas, att personlig uppoffring för de hungrande skulle varit allmän. Unga flickor hava i somliga städer sammanslutit sig under en gemensam överenskommelse att försaka en del av sin föda. Vid ett av de större universiteten begärde studenterna att allt kött skulle tagas från deras matsedel och penningarna därför användas för de hungrande. I motsats härtill berättas om hjärtlösa ämbetsmän, som på det mest upprörande sätt sökt att sko sig på de hungrandes bekostnad. Om en sådan berättas, att han låtit fylla sand i de säckar som avgingo till hungersnödsdistriktet. Man må hoppas,

att dessa exempel ej äro många. Men vi veta, att de missionärer, som haft med nödhjälpsutdelningen att göra, upplevat sina smärtsammaste erfarenheter just på denna punkt. Betecknande är ock, att de högsta myndigheterna ivrigt önskat missionärernas hjälp och kontroll i nödhjälpsarbetet. I stort sett torde man dock tryggt kunna säga, att kineserna aldrig förr visat en sådan barmhärtighet och hjälpsamhet som nu. Kan man icke månne häri spåra kristendomens inflytande?

Gosse som förfrusit sin fot.
Foto *O. Beinhoff.*

Bland de länder som sänt hjälp kommer givetvis det rika Amerika främst med omkring 6,500,000 gulddollars. Av dessa medel hava de olika missionssällskapen insamlat omkr. 1,250,000 gulddollars. I den engelsk-amerikanska tidskrift, ur vilken detta hämtats, nämnes naturligtvis inte ett ord om, att även Sverige varit med. Även från England, Canada, Japan m. fl. länder har hjälp kommit.

Genom denna nödhjälp hava under de långa vintermånaderna millioner hållits vid liv — men blott nätt och jämt vid liv. Andra millioner, vilka vecka efter vecka med ängslan sett hur deras samlade förråd av säd, gräs, löv och bark förminskats, hava blott kunnat hålla livslågan flämtande. Tiotusenden, kanske hundratusenden hava, när deras förråd av gräs, agnar och bark tagit slut, vänt sina ansikten mot väggen och dött. Ingen skall någonsin få veta deras antal.

August Berg.

60 år.

Den 10 augusti fyller missionär August Berg 60 år. I kärlek och tacksamhet skola helt säkert talrika vänner den dagen tänka på missionär Berg och inför Gud ihågkomma honom i förbön.

Det är en lång och välsignelserik verksamhet missionär Berg nu vid sitt 60:de år kan blicka tillbaka på. Redan före utresan till Kina, då Berg tjänstgjorde som apotekare i Jönköping, tog han verksam del i sin hemstads religiösa liv. Han var redan då en ofta anlitad och gärna hörd ordets förkunnare. I Jönköpings Kristliga Ynglingaförening stod han som ordförande.

Missionär Berg utgick till Kina första gången år 1890. Den första arbetsperioden ägnades åt det banbrytande arbetet i södra delen av provinsen Shensi. Bland den konservativa, otillgängliga befolkning, som här bodde, begynte så det kärlekens verk, vilket sedan burit så härliga frukter. Redan tidigt kunde de efterlängtade förstlingsfrukterna bärgas: den lärde konfucianen Fann, den originelle gubben Ma, den unge lantmannen Kao, sedermera församlingsäldste, samt några kvinnor. Dessa namn äro välkända för S. L:s läsare i tidigare år.

Under denna banbrytningens period gällde det framför allt att genom ett liv i kristlig kärlek skingra fördomar och misstro. I ett litet enkelt kineshus, klädda som infödingarne och i allt iakttagande deras seder och bruk, bodde makarna

Berg mitt ibland folket. I sin bibelkvinnas sällskap vandrade fru Berg från dörr till dörr för att söka kontakt med folket och vinna hjärtan. Det lyckliga hem- och familjeliv, som hedningarna sågo på den lilla missionsstationen, bidrog mycket till, att den hårda isen så jämförelsevis snart

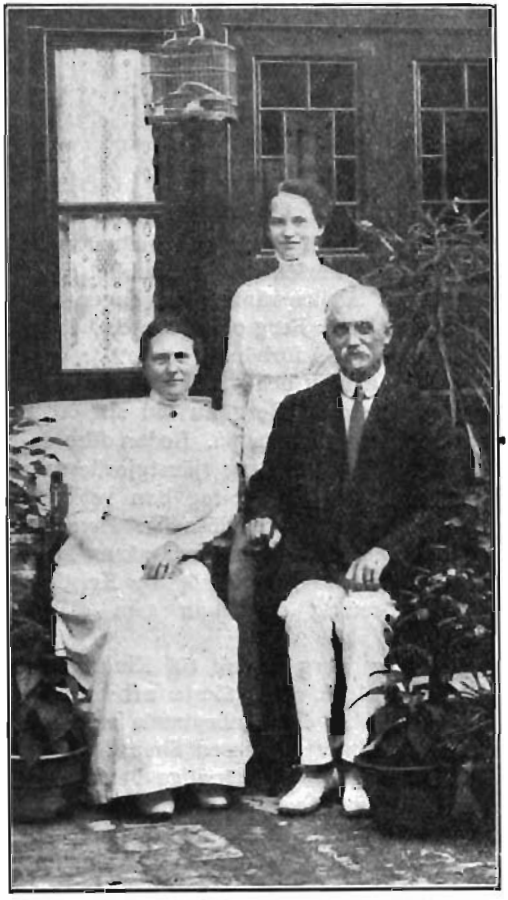

Missionär och fru A. Berg samt brorsdottern fröken Ester Berg.

begynte smälta. Den som skriver dessa rader var en gång en osedd åhörare av en diskussion emellan en hedning och en taoistpräst. Avgudaprästen sökte med all iver göra gällande, att kristendomen icke var en *god* religion. Därtill svarade hedningen: »I religionsspörsmål kan jag inte tvista med dig, men ett vet jag och har sett, den främmande kristna läraren Berg är en *god* man.» Sådana argument äro talande.

Åren 1900—02 hade makarne Berg sin första semester i hemlandet. Sedan Berg, under sin andra arbetsperiod år 1906 utsetts till missionärskonferensens ordförande, flyttade makarne Berg till missionens Centrala huvudorganisation, Yuncheng. Här har missionär Berg sedan dess fått vara verksam som missionens ledare, som stations- och församlingsföreståndare samt som lärare i det manliga seminariet. Fru Berg har här vid sin makes sida, förutom sitt arbete bland kvinnorna, haft det på denna station så omfattande värdinneskapet för besökande missionärer om hand. Här i det Bergska, gästfria och glada hemmet har mången trött, ensam och betungad arbetare funnit vila, uppmuntran och inspiration. Här har också, under årens lopp, finanskommittén sammankommit, här hava årskonferenserna samlats, här hava många missionärsbröllop firats. Ja, Yuncheng har varit »våra högtiders stad.»

Den andra viloperioden i hemlandet inföll åren 1911—12.

Sommaren 1917 gjorde Berg på kommitténs kallelse ett kortare besök i hemlandet i och för rådplägning i viktigare missionärsangelägenheter. Sedan ett par år tillbaka hava makarne Berg haft sin verksamhet på Kikungshan som föreståndare för den nyupprättade Svenska skolan därstädes.

Vi tillönska missionär Berg Guds rikaste välsignelse på födelsedagen! Må han den dagen på ett särskilt sätt få vara omsluten av Guds folks förböner!

BREVAVDELNINGEN

Ett par data i Svenska skolans historia.

»Glädjens med dem, som äro glada, gråten med dem, som gråta.» Rom. 12: 15.

Under de korta år, som Svenska skolan på Kikungshan existerat, har det ofta nog

beskärts den att få glädjas med de glada och gråta med de gråtande. Kanske var det återseendets fröjd, som kom ett par barnaögon att stråla, när någon nära anhörig kom på besök. Den enes fröjd delades genast av de många. En annan gång var det måhända skilsmässans bitterhet, som kom någons tårekälla att flöda över, och genast tog sig den varma medkänslan liknande uttryck hos de andra.

Men det är inte bara inom barnens värld, sorg och glädje växla och känslorna skifta. Inte heller är det blott den egna kretsens glädje- och sorgeämnen, som förmå väcka deltagande. Det har varit vår förmån att få glädjas med de glada och gråta med de gråtande inte blott under *vardagslivets* mångahanda utan även vid tillfällen, då de två, Glädje och Sorg, liksom hållit *högtid* inom våra portar.

A. Berg till häst i kinesisk dräkt.

Aldrig vann väl dock glädjen en sådan genklang i våra hjärtan som den 5 februari 1920, den dag då våra syskon Hattie Andersson och Carl Bergquist vigdes till sin korta lycka. — — Vid intet annat tillfälle förmådde väl heller sorgen väcka ett så djupt och allmänt deltagande bland stora och små som den 23 april 1921, den dag då fjolårsbruden vigdes till gravens frid därborta på skolans nyss iordningställda gravgård. — Herrens vägar synas oss ibland så underliga.

Hon hörde på sätt och vis skolan till, Hattie Bergquist. En gång stod hon med i våra leder och arbetade som biträdande husmoder nitiskt och troget för barnens och hemmets bästa. Det var under hösten 1919, skolan i Tatungfu — Alliansmissionens och Helgelseförbundets lilla skola — hade just flyttats hit och förenats med vår, och denna skolans hastiga tillväxt ställde ökade krav icke minst på husmödrarna. Arbetet var nog så krävande, men lika helt och uppoffrande som Hattie vid föregående tillfällen tagit sig an sina sjuka — däribland även undertecknad — tog hon sig nu an våra små och de husmoderliga bestyren. Det är med kärlek och tacksamhet vi alla, både stora och små, minnas »tant Hattie» från denna skolans banbrytningstid.

Vårterminen 1920 hade nyss börjat. Vår kamrat Ester Carleson låg svårt sjuk i lunginflammation. Vi hade sökt dela såväl sjukvården som det ökade skolarbetet oss emellan, men det blev oss klart att, skulle allt gå väl, måste vi få förstärkning. »Vem var härtill skicklig» och — villig? Tankarna gingo åter till vår beprövade vän i Honanfu, Hattie Andersson. Men hon höll ju nu som bäst på att ordna till sitt blivande hem. Skulle hon även denna gång hörsamma kallelsen och räcka oss en hjälpande hand? Det var mycket begärt, men hon lämnade allt och kom, och under dessa orosfyllda, mödosamma dagar knötos banden mellan henne och oss fastare än förr. Men innan Hattie denna gång lämnade oss, knöts hon dock med ännu starkare band fast vid honom, som hon långt förut skänkt sin tro.

Underrättelse ingick nämligen, att dr Bergström, Sveriges minister härute i Östern, ämnade avlägga besök vid vår skola. Dagen för hans ankomst var nu utsatt till den 5 februari. Redan länge hade vi vetat, att dr Bergström tänkte sig hit, och det hade planerats, att Hattie Anderssons och Carl Bergquists bröllop skulle äga rum i samband med ministerns besök. Denne hade redan lovat att förrätta vigseln. Nu blev det ett fejande och rustande inom S. U. S. Glad spänning och förväntan stod att läsa på varje litet barnansikte: »tant Hattie» skulle ju stå brud här hos oss, ministern skulle komma, och alla skulle de få vara med. Arbetet gick med liv och lust, och på fristunder inövades sånger, anskaffades dekorationer etc., allt högtiden till ära. Inte var det lätt att mitt i vintern uppbringa de blommor och det gröna som vi tyckte nödvändigt hörde ihop med en sådan fest, men när den stora dagen äntligen ingick — en äkta nordisk vinterdag med djupa drivor och skarp köld — då strålade den lilla högtidssalen i verklig festskrud.

Fröken Bergström, som åtföljt sin fader hitupp, spelade bröllopsmarschen, och vid dess toner trädde de båda unga fram till det tillfälliga lilla altaret, där deras förbund först erhöll den borgerliga lagens vigning och sedan den kristna församlingens välsignelse. Denna senare del av akten utfördes av skolans föreståndare, Aug. Berg, som också höll ett anslående, hjärtligt tal till de unga. Det var en skön stund, mättad av stilla, allvarlig glädje, och det samkväm, som sedan följde, är ett synnerligen angenämt minne för oss alla. Sist följdes de unga i den sena vinterkvällen till det tillfälliga hem, de fått i syskonen Beinhoffs sommarvilla, och dit ett par av oss skyndat i förväg att taga emot de nygifta.

— — —

Ett år hade flytt och något mer. Ett rykte nådde oss, att Hattie Bergquist den senare tiden varit klen. Som vi alla visste, att vintermånaderna för alla våra syskon i Honan varit fyllda med det mest intensiva nödhjälpsarbete, trodde vi, att klenheten var en följd av överansträngning och hoppades, att hon skulle återvinna hälsa och krafter. — Då kommer på en gång sorgebudet. Var det sant? Kunde det vara möjligt? Det syntes oss så ofattbart. De flesta av oss hade ej återsett de båda unga makarna sedan den där dagen, då de lyckliga dragit bort från vårt berg för att gemensamt upptaga arbetet i Honanfu. — Och nu kommo de båda åter tillbaka! Är det verkligen vår »tant Hattie», bruden, som slumrar där i den svarta kistan? Är det verkligen brudgummen, som nu går där så böjd av sorg? Hela den långa järnvägsresan har han vakat och hållit vakt över sin döda.

Därnere vid Sintien, järnvägsstationen vid bergets fot, möter missionär Berg med bärare. Så går färden uppför berget i den stilla, ljusa vårnatten, upp till den lilla kyrkan, som står prydd med vårens fagraste blomster.

Alla de blommor, vi velat få giva dig på din bröllopsdag, dem får du nu. Kransar med hälsningar från nära och kära smycka bädden, där du får vila, och några ljus sprida ett milt sken över det hela. — Men vad är det för toner i natten? Några av skolans tjänare ha gått ut för att möta den hemgångna och den efterlevande, stilla och vackert sjunga de en sång om den frigjorda skaran där på den andra sidan. Det är några från hedendomen utkallade kineser, som nu i dessa toner vilja minna den sörjande missionären om de kristnas ljusa evighetshopp, uppståndelsehoppet. Det hoppet bringar hugsvalelse även i den djupaste smärta.

Så lämnades den slumrande kvar i templet tills påföljande dag, och den sörjande omhändertogs av de trofasta vännerna August och Augusta Berg, som båda voro till mötes i kyrkan.

Redan före den utsatta tiden, kl. 11, hade en hel liten skara deltagande vänner infunnit sig i kyrkan följande dag. Därborta i backen nalkas ett långt tåg. Den florbehängda svenska flaggan, buren av skolans äldste gosse, leder tåget. Därnäst kommer den sörjande maken och därpå led efter led av vänner, stora och

små, mest små, vilka alla äro vitklädda och bära blommor. Vid tonerna av en sorgmarsch skrider det tysta tåget in i kyrkan och tar plats på båda sidor om den blomsterhöljda kistan.

Så ljuder dämpat och stilla men ändå med visshet och förtröstan: »Jag lyfter mina händer upp till Guds berg och hus». En liten flickkör sjunger därpå sångerna: »Den gyllene staden» och »Aftonklockan». Sången är slut. Där framme står skolans föreståndare, Aug. Berg, och talar tröstens, hugsvalelsens ord till de församlade, och närmast riktas hans tal till honom, som bäst behöver tröst. Talaren erinrade i några få ord om den hemgångnas gärning i detta land. Så minde han om *bruden,* som för en kort tid sedan vigdes vid sin jordiske brudgum, och som nu redan kallats hem till den himmelska bröllopssalen. Hon framställdes som en av dessa visa jungfrur, som hört midnattsropet: »Se Brudgummen!» Hon hade varit redo, försedd med lampa och olja, hon hade gått ut att möta Brudgummen, fått gå med in till bröllopet, och dörren hade stängts till. — »Dörren tillstängdes», kunde det ligga någon tröst i de orden? Kommo icke dessa ord en att känna skilsmässans bitterhet än bittrare? Nej, den stängda dörren skyddade henne, skilde henne nu från allt jordens ve. Dit, inom den stängda dörren, kunde ej denna tidens nöd: de lidandes kval, de hungrandes rop tränga fram. Dit kunde ej heller synd och död nå. Den dörren öppnades blott för dem, som hunnit målet, och som skulle förenas med bröllopsskaran. Väl inom den stängda dörren var man bärgad för evigt, Det liksom ljusnade därinne i de dunkla valven. Därute var himmelen mulen, men härinne hade vi sett en skymt av evighetens ljus. »Du död var är din udd? Du dödsrike var är din seger?»

Så sjöngs en engelsk sång, en av den hemgångnas älskningssånger. Den följdes av den svenska psalmen: »I himmelen, i himmelen, där Herren Gud själv bor.» Så bars kistan under orgeltoners ljud ut ur kyrkan och placerades på ett slags bår, som bars av åtta kineser. Den rätt långa och delvis svåra vägen till gravgården tillryggalades under anmärkningsvärd tystnad. Anmärkningsvärd för alla härute, som äro vana att även vid de högtidligaste tillfällen höra kinesernas gälla rop och skrän. Men denna gång var det, som om stundens helgd och allvar gripit även dessa bärare, som stilla och försynt skredo fram även på de svåraste platser.

Därborta vid den öppna graven inleddes akten med avsjungandet av den kära lilla sången: »Tryggare kan ingen vara än Guds lilla barnaskara». Så vigdes hon till gravens ro av honom, som nyss talade därborta i templet. Stora och små sände därpå »tant Hattie» en sista blomsterhälsning, och så gömdes hon i Guds stora åker, ett korn »sått i förgänglighet», men som en gång »skall uppstå i härlighet».

Må Herren själv hugsvala de sörjande: make, mor och systrar!

Men vägen till graven den växer ej igen. Flitigt trampas den, numera mest av små barnafötter. När uppstigningsklockan går om morgonen, händer det, att ett par flickor redan äro på väg till graven med morgonens daggfriska blomster, och när dagsarbetet är slut, ställes färden också så gärna till kullen, där »vår vän sover».

Med varm, vördsam hälsning till missionens alla vänner.

Ester Jonsson.

Våra infödda medarbetare.

Under hemresan från nyligen hållna sammanträden i Yuncheng nådde mig bud från min hustru, meddelande, att Gud tagit till sig vår evangelist Sï Sï-ien. Sorgebudet kom ej oväntat. Han har länge lidit av hjärtfel.

Våra led äro förut glesa; att så förlora en av de äldre arbetarna känns särdeles smärtsamt. Saknaden av en vän vill också tränga sig på.

Ehuru Sï aldrig var aggressiv eller initiativrik utan tvärtom ofta loj, var det dock icke utan orsak, han av församlingen förra året valdes till diakon. Såsom sådan har han alltid ömmat för de hjälpbehövande och svaga. Av egna medel har

han ofta bisträckt sina bröder över sin förmåga, och alltid har han velat överse med de felandes svagheter.

Med en god uppfostran och ett gott förstånd har han varit mig till god hjälp i församlingens angelägenheter. I synnerhet var han en snabb och rätt god brevskrivare i pastorsexpeditionen. I gästrummet var han trogen som få; kanske var det t. o. m. bristen på kroppsrörelse i förening med de bekymmer, som hans son dragit över honom, som påskyndade slutet. Han var en särdeles god tältpredikant.

Hans son, en ung militär, som övergått till »söderns» parti och fördenskull ej vågade sig till vår stad, hade stämt möte med fadern i köpingen Hsing-she-chen. Så fingo de efter flera års skilsmässa återse varandra. Då de möttes, föllo de båda i stor gråt. Sedan sonen för att uppfylla sin sonliga plikt gått att anskaffa läkare, kom slutet helt hastigt. Si har nu fått vila från all trötthet. Frid över honom!

Att förlora en evangelist är ingen ringa sak. Verkliga medarbetare i evangeliet. sådana som missionen och församlingen nu behöva, kunna endast växa fram i Mästarens skola, där de genom sorger och prövningar danas att akta de himmelska tingen högre än de synliga.

Att upptäcka och vara behjälplig vid ett evangelistämnes utveckling synes nu vara missionärens kanske viktigaste uppgift.

Välsigne Herren våra infödda medarbetare! Vi ha dock genom Guds nåd kommit så långt i vår verksamhet, att vi nyligen fått se åtta av dem sitta såsom av församlingen valda medlemmar i synoden och i denna på ett sansat, gudfruktigt och insiktsfullt sätt behandla hela verksamheten rörande frågor.

Välsigne Herren särskilt alla dem, som stå på huvudposterna ute i våra distrikt! De stå nu ensamma. De äro missionärer med nästan lika dryga bördor som vi. Deras uppgift är att tillse och hjälpa framåt enskilda och grupper av troende, som finnas, att delvis bereda nya troende till dopet samt att verka för att församlingen förökas. De äro värda all heder och förtjäna att få var sin medhjälpare.

När de små självständiga grupperna vunnit stabilitet, då kunna de av missionen helt eller delvis underhållna bistationerna indragas. F. n. äro de till den största nytta, där de finnas.

Tillåt mig presentera för läsaren några av evangelisterna i detta (Puchengs) distrikt.

Li Cheng I var först handlande, kom sedan i hustjänst hos oss, blev därefter kolportör. Sedermera utexaminerades han från Hungtungs bibelskola och blev så gift med en av eleverna i min hustrus flickskola. Han har sedan ett par år haft verksamheten i Huachow (liksom Hsiao-i beläget i södra delen av distriktet) på sitt hjärta. I den kvinnliga verksamheten, som föreståtts här såväl som i Hsiao-i av fröken Ackzell, har han till hjälp haft sin präktiga moder och sin hustru, som har god skolning och nu önskar att bli bibelkvinna. I år (1920) har han i tillökning fått en grupp av 16 familjer nytroende, som bo 20 km. öster ut, och en lika stor grupp med 11 döpta, 20 km. västerut, att vårda och leda. Han är en verklig missionär. Trots sin ungdom är han en av församlingens representanter i presbyteriet.

Hai Kuang Ien började hos mig för åtta år sedan som »profetlärling». Hans gudfruktiga sinne och hans högaktning för oss, som lämnat hem och vänner för att tjäna Kina, har dragit honom till oss och gjort honom till en så värdefull arbetare, att jag för ett år sedan med förtroende kunde lämna åt honom att förestå verksamheten bland männen i Hsiao-i, medan jag arbetade norrut. Han är diakon i församlingen och medlem av presbyteriet.

Chao Ching Chang leder verksamheten på bistationen Pei shui i norra delen av distriktet. Han är en man, fostrad i Guds skola. Hans första vackra gosse blev inför moderns ögon bortsnappad av en varg och delvis uppäten. I fjor tog Gud hem hans unga hustru och lämnade åt honom två små barn, som den gamla modern på mer än 70 år nu har att söka taga hand om. Modigt har han stått på sin post även i tider av fara.

»Ju mera Herren har prövat mig, desto djupare har min frid blivit», sade han nyligen vid ett besök hos oss. Även han är diakon.

Tung Tao Yuen står genom sin bildning och samhällsställning (han var en gång chef för en penningebutik) över de övriga i församlingen.

På grund därav och genom vissa karaktärsdrag har han haft mycket och många emot sig. Under några år var han mig en tung börda. Men det blev en förändring, och sedan dess har Guds nåd kraftigt verkat i honom. Ofta har han inför mig grråtit över sitt onda hjärta. Jag känner ingen som så växt till i nåden. Hans böner röra mig ofta till tårar. Ingen är så mottaglig för djupt andlig undervisning, och ingen synes som han ha fattat glädjen i evangelium. Han är vår bäste predikant. Han blev av södra presbyteriet i Shensi vald att vara den ene av dess tvenne representanter i synoden. Vi hemkommo på kinesiska nyårsafton och funno mycket arbete vänta oss.

Tung har emellertid visat sig kraftlös och allvarlig. I går fick jag veta anledningen: han hade på nyårsdagen fått budet, att hans 6-årige lilla gosse under lek utanför hemmets dörr i byn blivit överfallen av en varg och ihjälbiten. Han hade inte haft mod att omtala det för oss. Han kände sig liksom bedövad av detta nya slag. För en tid sedan hade rövare gjort inbrott i hemmet och stulit fruntimrens alla finare kläder och smycken, en smärtsam förlust för en respektabel familj. Sedan bortförde rövare från arrendatorn familjens dragare, och Tung, som har att underhålla tre barn i våra skolor, har med sin lön ej varit i stånd att ersätta förlusterna. Han söker dock hålla fast vid Herrens trofasthet.

Bedjen Gud för våra medarbetare, att de må få nåd att alltfort kunna igenkänna den Ande, som är av Gud, och den ande, som är i världen. Bedjen ock, att Herren ville kalla, utrusta och sörja för flera infödda medarbetare.

Hugo Linder.

Danska Missionssällskapets 100-års jubileum.

Den 16—19 juni hade undertecknad förmånen att som Svenska Missionens i Kina inbjudne representant bevista Danska Missionssällskapets 100 års jubileum i Köpenhamn. Även andra missionssällskap hade sänt representanter: Sv. Kyrkan missionsdirektor Brundin, Ev. Fosterlandsstiftelsen trafikdirektör A. Taube och fil. kand. G. Lövgren, Sv. Missionsförbundet missionssekreterare Lundahl, Sv. Baptistsamfundet missionssekreterare Modén och pastor Säter, Sv. Alliansmissionen stadsfogde Rundbäck och Kvinnl. Missionsarbetare fröken Kurck. Från Norge hade Norska Missionssällskapet sänt sin ordf., sogneprästen Petersen, och sin generalsekreterare dr Nilssen. Grönland representerades av stiftsprosten Helweg-Larsen, Island av pastor Fridrik Fridriksson och Santalmissionen av sognepräst Oldenburg. Finland hade ej kunnat sända någon representant.

Jubileet tog sin början i Vår Frue Kirke d. 17 juni kl. 10 f. m. Precis på slaget 10 under det klockorna ringde tågade omkring 100 präster i ornat med tvenne biskopar i spetsen in i kyrkan och togo plats framme i koret. Redan nu trädde det kända danska »gemytet» starkt i dagen. Menigheten, som vid processionens inträde i kyrkan samfält rest sig, nickade igenkännande och utbytte hälsningar med de likaledes helt gemytligt marscherande prästerna.

Icke mindre var hela minnesgudstjänsten full av mäktig stämning och innerlighet. Vilket mäktigt jubel var det inte i menighetens sång på denna glädjens och minnenas rika dag. Hur passande var det ej att fira missionsjubileum i den kyrka där man återfinner Torvaldsens oförlikneliga skapelser, Kristus med de uträckta frälsarearmarne och hans apostlar. Danmarks främste biskop, Ostenfeld, och den varmhjärtade ledaren av det Danska Missionssällskapet, pastor A. Busch, talade från predikstolen till dagens minne. Det var hänförelse och tändande eld i dessa tal. När pastor Busch mot slutet av sitt föredrag gång på gång utropade: Framåt, framåt, och därvid anknöt sig till D. M. S:s valspråk: Frygt ikke, tro kun! var det som en trumpetstöt som kallade skarorna till strid.

På e. m. fortsatte högtiden i Odd Fellow Palae, en konsertsal, som rymmer omkring 1500 personer. Programmet upptog ej mindre än 15 talare. Tillfälle hade därvid beretts alla nordiska missioner att framföra hälsningar genom sina representanter. Sedan professor Fr. Torm, ordförande i det Danska Missionsrådet (motsvarande vår Arbetskommitté i Sverige), framfört en hälsning från de danska missionssällskapen, talade två repre-

sentanter för Norge, tre för Sverige, en för Santalmissionen, en för Grönland och en för Island.

Senare på aftonen fortsatte mötet. Därvid sjöngs en för tillfället författad kantat, varvid en större sångkör medverkade. Aftonens huvudnummer utgjordes av stiftprosten Ussings utomordentliga föredrag över ämnet: Det Danske Missionsselskab genom hundrede aar.

Följande dag voro vi inbjudna till en festmåltid i missionssällskapets centrum i Hellerup. 69 särskilt inbjudna gäster möttes här; bl. dem voro alla de utländska gästerna. Här hölls en lång rad av tal, gemytliga, lärorika och hjärtliga. Därefter åkte vi i bilar, som ställts till vårt förfogande, ut till Lyngby kyrka, där stiftaren av Danska Missionssällskapet, sogneprästen Bone Falch Rönne, en gång haft sin verksamhet och nu ligger begraven. Här hölls en minnesgudstjänst och nedlades en krans på Rönnes grav. Därefter fortsattes färden till Taarbek fiskläge, varest Rönne d. 17 juni 1821 stiftade det Danska Missionssällskapet i kretsen av några enkla fiskare huvudsakligen. Sedan även här tal hållits och en krans nedlagts vid minnesstenen reste vi tillbaka till Hellerup, där vi åtskiljdes. Den mest förekommande gästfrihet och kärlek visades oss hela tiden, och vi voro alla ense om, att vad vi upplevat under Danska Missionssällskapets jubileumsdagar skall förbliva ett skönt minne för livet.

Från en ringa begynnelse har D. M. S. vuxit till ett stort och väldigt sällskap. D. M. S. består egentligen av missionskretsar spridda över hela landet. Danska Kyrkan såsom sådan driver ej mission men D. M. S. är ett fritt missionssällskap inom kyrkan omfattat med intresse och kärlek av kyrkans präster och menighet. År 1822 hade D. M. S. 269 medl. i sina kretsar, i år omkring 50,000. För 20 år sedan utgjorde kretsarnes antal 725, nu 1,682. År 1893 hade D. M. S. 17 missionärer i Indien och 4 i Kina. Nu äro motsvarande tal 50 i Indien och 70 i Kina. Första årets inkomster utgjorde 671 Rb. 3 Mk. 13 sh., sistlidna års räkenskaper omslöto en summa av Kr. 1,822,000.

N. H—n.

Från skilda fält.

Evangeliska Fosterlandsstiftelsen har med år 1920 nått sitt 65:e verksamhetsår. Provinsombudens antal är nu 804. De till Stiftelsen anslutna missionsföreningarna hava ökats med 7 till 383. De till Stiftelsen genom De Ungas Förbund för kristligt arbete anslutna ungdomsföreningarne hava ökats med 33 och utgöra nu 643 med ett medlemsantal av över 35,000. Uppgifter ha ingått från 665 söndagsskolor med över 30,000 barn. Predikanterna och reseombuden ha varit 252.

På Stiftelsens missionsfält i Afrika och Indien gemensamt verka 93 svenska och 264 infödda missionsarbetare. Församlingsmedlemmarnas antal har under året ökats med 134 personer till 4,557. Barnhemmen äro 9 med 484 barn, industrianstalterna 3 med 57 manliga och 46 kvinnliga elever och arbetare, skolorna 111 med 2,842 lärjungar samt 1,471 söndagsskolbarn. Under året ha 245 församlingsmedlemmar upptagits genom dop, 123 ha avlidit och 12 uteslutits.

Inkomsterna ha under året uppgått till 1,793.232 kr. 40 öre. Den inländska missionen har erhållit 508,491 kr. 60 öre och den utländska 1,284,740 kr. 80 öre.

Tillgångar och skulder balansera på 5,409,035 kr. 40 öre; tillgångarna överskrida skulderna med 137,389 kr. 42 öre. Därvid ha Stiftelsens egendomar på missionsfälten i Afrika och Indien samt sjömanskyrkorna i England ej upptagits till något värde.

*

Svenska Baptistsamfundet har hållit sin 44:e konferens i Göteborg. Över 600 ombud närvoro. Tillökningen i församlingarnas medlemsantal är 207 och utgjorde medlemssiffran den 1 jan. 1921 61,120. Samfundets 675 församlingar hava f. n. 750 kapell eller bönesalar. Predikanternas antal har under året ökats med 14 och utgör 451. Under 1920 insamlades 3,843,673 kr. i församlingarne, vilket belopp med nära 600,000 kr. överstiger siffran från 1919. Yttre missionens kassa omsluter 329,904 kr.

*

Missionssällskapet Bibeltrogna Vänner har, enligt den utgivna årsberättelsen, 352 understödjande föreningar, 492 provinsombud, 48 predikanter och reseombud, 106 bokspridare samt 11 missionärer. Sällskapets inkomster och utgifter under år 1920 balansera på en summa av 364,226: 27 kr. därav gåvomedel 228,755: 27 kr.

*

Brödraförsamlingen har nu på kontinenten 28 församlingar med 9,000 medlemmar, i England 40 med 7,000, och i Amerika 100 med 27,000 medlemmar. Missionsarbete bedrives av 310 missionärer på 13 olika fält. På 20 olika språk förkunna dessa missionärer jämte 110 infödda medhjälpare regelbundet evangelium på 132 huvudstationer, 132 bistationer och 272 predikoplatser. I Brödraförsamlingens 247 skolor undervisas 22,493 elever av 707 lärare. 104,987 själar stå under Brödraförsamlingens andliga vård. Av dessa äro 99,527 döpta och 34,507 nattvardsberättigade. I 5 seminarier och teologiska anstalter utbildas infödda medhjälpare.

Brödraförsamlingens mission begynte år 1732, då missionärer utsändes till danska Västindien och till Grönland. Arbetet uppbäres samfällt av ovannämnda församlingar i Europa och Amerika samt dessas vänkrets.

REDOVISNING

för medel influtna till "Svenska Missionen i Kina" under juni månad 1921.

Allmänna missionsmedel.

1251. E. och H. L., Skövde 20: —
1252. St. Alby Östra syförening 50: —
1253. »Bönhörelse» 10: —
1259. Ev. Luth. Mfg, Karlshamn 50: —
1260. Från missionsauktion, gm E. W., Önnestad, till N. Engbäcks underhåll 50: —
1261. Fr. försäljning, gm S. S., Södertälje 100: —
1262. »Hittegods» 10: —
1265. A. N., sparb.-medel 8: —
1266. Sparb.-medel fr. Gillestugan, Vadstena 4: 50
1267. »Ur Guds rika förråd» 12: 50
1269. M. N—n, sparb.-medel, gm M. Pb. T., Linköping 4: 91
1271. A. G., Djursholm 50: —
1272. D. M., Brötjemark 25: —
1273. Koll. i Ölmstad, gm O. L., Ånnryd 43: 50
1274. M. B., Jkpg 50: —
1275. E. L., Nässjö 5: —
1279. »Annie» 10: —
1280. Missionsmedel fr. O., gm M. S., Furudal 100: —
1286. Från missionsauktion och sparb.-tömning i Delsbo, gm S. S. 163: —
1287. Offerkuvert fr. Fridhem, gm H. I. 6: 15
1288. »Söndagsägg fr. Fridhem, gm H. I. 5: 50
1289. »Tionde av. arbete» gm H. I. 13: 70
1291. »Tionde» 10: —
1292. A. gm G. C., Nybro 50: —
1293. H. G., Gtbg 15: —
1294. »Ett tacksamhetsoffer till S. M. K. 8/6 1921» 50: —
1295. »Herrens del» 50: —
1297. »Ett arvode» 75: —
1298. »Okänd, tackoffer» 50: —
1299. »—n, Fil. 4: 19» 30: —
1302. »Den 11 juni» 15: —
1303. Daggryningen i K. M. A., för E. Bergs underh. 900: —
1309. »Tionde» 2: 60
1310. Koll. vid ungd.-konf. i Folketorp, till V. Westers underh. 50: —
1311. Ödeshögs syförening 400: —
1315. L. M. F., till F. Prytz och M. Nylius underh. 1,350: —
1316. »I stället för blommor på Anna Sandstedts grav» 20: —
1317. Obs.! Sparade tobaksslantar m. m. 30: —
1318. »Tionde» 11: 90
1319. Sv. Lärares Mfg. till D. Landins underh. 1,000: —
1323. Ur elevernas vid Sv. Bibelinstitutet söndagssparbössa 25: —
1324. T. L., Sthlm 50: —
1325. Koll. i Hagmuren, gm P. O. A. 25: —
1327. Medle Mfg 90: —
1328. Ursviken Mfg 40: —
1329. H. P., Karlberg 25: —
1333. C. H., Ängelholm 50: —
1334. »A. H—ms sparbössa» 25: —
1335. Efter avl. fabrikör Filip Ringström, Fridene 700: —
1336. På fru Jäderholms begravning, Ovansjö 50: —
1337. H. B., Sthlm 10: —
1338. H. J., offerkuvert för maj och juni 50: —
1339. Missionsvänner i Markaryd, gm E. S. 6: —
1340. A. A., Kristinehamn 5: —
1341. N., Kristinehamn 5: —
1342. Ur en sparbössa i Gisselåsen, gm J. G. J. 3: 25
1343. Från makarna E., Vartofta 500: —
1345. »H., tionde» 31: —
1349. B. och K. F. 500: —
1350. G. K., Björköby 30: —
1351. M. P., gm S. H., Svartorp 20: —
1354. Mörteryds Kristl. Ungd.-fören., till J. Hultqvists underh. 200: —
1356. »En del av tionden» 100: —
1357. »Tackoffer till Herren för maj» 2: —
1358. Målilla Mfg 25: —
1359. K. S., Duvbo, åt Herren 15: —
1360. Syföreningen i Brobacka, Anten 1,100: —
1361. J. H., Hidingebro 28: —
1362. Värna Mfg 100: —
1364. E. P., Malmö 15: —
1365. E. M., Malmö 5: —
1366. »Onämnd, för sömnadsarbete» 5: —
1367. H. V., Bodan, gm M. Ö. 7: 86
1368. Från missionsauktion i Delsbo, gm S. S. 50: —
1369. Missionsv. i Umeå, gm L. F. 10: —
1372. G. och A. N. 5: —
1373. Sparb.-tömning vid barnens missionsfest i Orrvikens missionshus 160: —
1374. Koll. vid möte anordnat av K. F. U. K:s sommarläger, Genvalla 50: 50
1376. Testamentsmedel efter avl. makarna Gustaf och Johanna Nilsson, Tranås 500: —
1377. Drevseryds syförening 100: —
1378. »Vännerna i Hjorted», till J. Hultqvists underh. 17: —
1381. Räntа å H. L:s fond 2:dra halvåret 1920 287: 74
1382. Koll. i Slandrom 11/6 12: 26
1383. » i Norderöns kyrka 19/6 18: 55
1384. » i Orrvikens missionshus 22/6 28: 50
1385. » i Ovikens » 26/6 48: 50
1386. I. A., Orrviken 50: —
1387. J. A. J., Söderåkra 100: —
1388. »Blanka pengar och ettöringar i Herreus Jesu välsignade namn», av O. och H. K., Lund 11: 34
1389. O. A., Spjutsbygd. »Herrens tionde» 40: —
1390. Obs.! Sparade tobaksslantar m. m. 30: —
1391. »Tionde» 7: 35

Kr. 10,271: 11

Diverse ändamål.

1250. Koll. i Tveta kyrka, för de nödl. gm J. A. T. 308: 90
1254. P. E. W., Djursholm, för evang. Sung Hsi-lien 80: —
1255. S. J. och A. S., Norrköping, för evang. Ki Fu-ho 200: —
1256. O. L. B., Örebro, för de hungrande i Kina 145: —
1257. Från »Öresmötet», gm J. H. W., Byvattnet, till d:o 7: 75
1258. A. M., Tingsryd, till d:o 10: —
1263. Kinagruppen inom K. F. U. K., Gtbg, för de hungr. i Kina 55: —
1264. A. N., till Barnhemmet i Sinan 5: —
1268. L. A. W., till underh. av en elev i manliga seminariet 300: —
1270. S. S., för evang. Mao Shuan-en, Mienchih 137: 50
1276. Skolbarnen i Berghem, till Barnh. i Sinan 20: —
1277. I. J., Lyckås gård, för bibelkv. Chiu Huan-shi i Ruicheng 100: —
1278. Alingsås mfgs syförening, för en skolgosses underh. i Kina 75: —
1281. »Tackoffer», för evang. Shi Yuin-feng 100: —
1282. Insaml. i Risliden, till nödl. barn 168: 04
1283. Insaml. i Petiknäs för nödl. barn 135: —

1284. Sparb.-medel från söndagsskolan i Bollnäs kyrka, till hungr. barn 31: —
1285. Sparbössa i Seminariets övningsskola, Bollnäs, till d:o 10: —
1290. Insaml. i Nysätra, Luleå stift, till hjälp för de hungrande barnen i Kina, gm E. S. 130: —
1296. E. o. A. S., Hälsingborg, »en extra gåva till evang. Tung Tao-yuen 50: —
1300. Forshems Kristl. Ungd.-fören. för gossen Yuin-tong 50: —
1301. A. K., Björkeryd, del av tionde, till M. Lindén och J. Hultqvist, att anv. efter gottf. 20: —
1304. Daggryningen i K. M. A., till flickskolorna i Kina 1,750: —
1305. De Ungas Daggryning i K. M. A., till nya kvinnoskolor 1,080: 39
1308. F. M., Mörby, för underhåll av evang. Hai i Puchengs distrikt enl. överenskommelse 75: —
1312. Solglimten, Visby, till barnverks. i Kina 50: —
1313. L. M. F., till driftkostnad vid Kvinnl. Seminariet i Kina 8,500: —
1314. D:o för Anna Granqvists missionsbarn 150: —
1320. Kinagruppen inom K. F. U. K., Gtbg, till de nödl. i Kina. 30: —
1321. L:a Svenska Barnt:s Exp., Jkpg, till Barnh. i Sinan 6: 45
1322. »A. St.», till Aug. Berg, f. Svenska Skolan på Kikung 50: —
1326. E. B., Sthlm, för evang. i Yuncheng 125: —
1330. Sundbybergs kyrkl. söndagsskola, till barnen i Kina 10: —
1331. Familjen E. J., Kinnemalma, till R. Andersson att anv. efter gottf. 100: —
1332. Den äldre syfören. i N. Skärstad, för gossen Chi Wei-keng i Sinan 100: —
1344. Vänner i Adolf Fredriks g:la folkskola, till F. Hallin, att anv. i verks. efter gottf. 50: —
1346. H. H., Jämserum, till A. Eriksson, för d:o 50: —
1347. »Mor S.», till Barnh. i Sinan 10: —
1348. A. T., Hälsingborg, till O. Svensson, »att anv. enl. avtal» 50: —
1352. »Två Marior», till Barnh. i Sinan, gm M. H., Björnö 15: —
1353. »Till Huldas bibelkvinna», gm insaml. på lista från Ekenässjöns omgivning 161: 50
1355. Hednavännernas Allians, för evangelisterna Loh Tch-tao, Ching U-hwa och Koh Yung-uang 300: —
1363. E. O. U., Gonäs, till evang:s underh. 80: —
1370. L:a Svenska Barnt:s Exp., Jkpg, till Barnh. i Sinan 10: —
1371. S. S., för evang. Mao Shuan-en i Mienchih 25: —
1375. Storviks skolbarn, till gosskolorna i Kina 25: 02
1379. Skolbarnen i Blankeholm o. Tribbhult, till J. Hultqvist, att anv. i verks. efter gottf. 16: 20
1380. Erstorps Ungd.-förening, för evang. Feng Shi-tsüin 100: —

Kr. 15,057: 75

Missionshemmet.

1306. S. J. N., Mariestad, till Barnens Hem 10: —
1307. E. J., Kinnemalma, till Barnens Hem 10: —

Kr. 20: —

Allmänna missionsmedel	**10,271: 11**
Särskilda ändamål	**15,057: 75**
Missionshemmet	**20: —**
Summa under juni mån. 1921	**Kr. 25,348: 86**

Med varmt tack till varje givare!

»Med underbara gärningar bönhör du oss i rättfärdighet du vår frälsnings Gud.» Ps. 65: 6.

Gåvor in natura till Barnens Hem

2:dra kvartalet 1921.

Lilltomtavänner: korv, köttfärs, biffkött, lök, blod; E. A., Hvetlanda: täcktyg tvål; K. och K. W., Sthlm: skjort- och byxtyger; Lilltomtavänner: köttfärs 4 ggr; A. L. Sorsele: skur- och panelborstar; E. W. Renbergsvattnet: 1 påse ull; F. M., Mörby: 50 tjog ägg till vinterinläggning; M. L., Björsäter: 3 st. lakan, 1 handduk; Lilltomtavänner: köttfärs, ost, anjovis, korv; fröken B., Hvetlanda: kaffebröd; E. H., Hvetlanda: ostkaka; Missionsvänner i Hvetlanda, gm A. Ö.: havre- och risgryn, kaffe, plommon, socker; A. C., Sthlm: 1 pak. té; H. J., Gettinge: ägg; E. A., Fröberga, gen. M. K.: grönärter, gurkor; G. E., Nkpg, gen. M. K.: korv; Lilltomtavänner: korv, 2 ggr; A. L. Kinnemalma: ägg, skinka, smör, potatismjöl; H. R., Fridene: 1 turistsäng; S. W., Skellefteå: ½ duss. handdukar; A. C., Ulriksdal: vävstol med bobiner och varpa; B. R., Sthlm: lax och kaffebröd; B. O., Råsunda: lingon, saft.

Med varmt tack!

Inez Bölling.

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **Riks 44 59. Allm. 224 73.**

INNEHÅLL:

Ill. — »De hava vederkvickt vår ande.» — »Tecken från Herren.» — Från redaktion och expedition. — August Berg 60 år. — Brevavdelningen. — Danska Missionssällskapets 100 års-jubileum. — Från skilda fält. — Redovisning.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget 1921.

N:R 8. ÅRG. 26. AUGUSTI 1921. PREN.-PRIS 2:50.

以便以設耳

KINA-MISSIONS-TIDNINGEN "SINIMS LAND"

耶和華以拉

EBENEZER HERREN FÖRSEG

ORGAN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA
REDAKTION: ERIK FOLKE, NATH. HÖGMAN.

Landskap i N. Kina.

GUDS FOLKS VANDRING.

Av *Erik Folke.*

Trons prövande.

Israels barn hade genom Jehovahs nåd blivit frälsta från nöd och träldom (Ps. 136). Därigenom hade tron fötts i deras hjärtan, och i denna hjärtats tro hade de i tillbedjan böjt sig för sin Gud (2 Mos. 4: 31, 12: 27).

Enligt Herrens väg med sitt folk under alla tider satte han nu deras begynnande tro på prov. På den vägen skulle det visa sig, huruvida deras tro var äkta. Bestode den provet, vunne den fasthet och styrka, alldeles såsom trädet, som rotas i stormen.

Israels barns hela vandringstid blev en prövotid, såsom Mose säger: »Din Gud har nu i 40 år låtit dig vandra i öknen för att tukta dig och pröva dig.» Meningen med denna långa prövotid var, säger han, att de måtte förstå, att Herren höll på att fostra dem, såsom en man fostrar sin son. Han ville veta, vad som var i deras hjärta, om de ville hålla hans bud eller icke. Han ville också lära dem att inse sitt absoluta beroende av Herren i allt, och han ville lära dem att i allt förtrösta på sin Gud (5 Mos. 8).

Under prövotiden visade Herren dem stor ömhet. Han bar dem hela vägen, såsom en man bär sin son (5 Mos. 1: 31). Med tanke på denna ömma fadersomsorg sjunger Mose: »Då tog han honom i sitt beskärm och sin vård, han bevarade honom såsom sin ögonsten. Liksom en örn lockar sin avkomma ut till flykt och svävar upp ovanför sina ungar, så bredde han ut sina vingar och tog honom och bar honom på sina fjädrar» (5 Mos. 32: 10, 11).

Dessa Herrens vägar med sitt folk under det gamla förbundet göra vi, det nya förbundets barn, väl uti att noga betrakta, ty han handlar med alla, som nu i tro mottaga frälsningen genom Jesus Kristus, alldeles på samma sätt, som han då gjorde. Ty då aposteln Petrus skriver till de utkorade främlingarna, säger han: »Mina älskade, förundren eder icke över den luttringseld, som är tänd bland eder, och som I till eder prövning måsten genomgå, och menen icke, att därmed något förunderligt vederfares eder; utan ju mer I fån dela Kristi lidanden, dess mer mån I glädja eder, för att I också mån kunna glädja och fröjda eder vid hans härlighets uppenbarelse» (1 Petr. 4: 12).

Prövningarna äro därför, om de rätt förstås, välgärningar för Herrens folk. Därom säger samme apostel, Petrus: »Därför mån I fröjda eder, om I ock nu en liten tid, där så måste ske, liden bedrövelse under allehanda prövningar för att, om eder tro håller provet, detta må befinnas lända eder till pris, härlighet och ära vid Jesu Kristi uppenbarelse.» Och Jakob säger: »Mina bröder, hållen det för all glädje, när I kommen i allehanda frestelser (prövningar), och veten, att om eder tro håller provet, så verkar detta ståndaktighet» o. s. v.

Må vi därför i våra prövningsstunder vara stilla för Herren, att hans Ande må få visa oss, varför proven komma, och vad han vill lära oss genom dem.

Då tron och proven beröra varandra, skall det visa sig, om tron är äkta, alldeles såsom guldet, då det utsättes för eldsprovet, visar sin guldhalt och utstrålar sin skönaste glans. Förstode vi därför prövningens betydelse och värde, skulle vi med Jakob kunna hålla det för idel glädje, då vi komma uti den, emedan vi i den skulle se »smältdegeln för vår tro» (Myhrbergs översättning), som hade till uppgift att göra den provhållig på den stora dagen, då han med ögon såsom eldslågor skall bese sina bröllopsgäster.

Ett stort och ärofullt verk.

Anförande av kommendör O. v. Feilitzen vid fröken Elsa Engströms avskiljning i Hassle.

När Herren Jesus talade till sina lärjungar, om att han skulle lämna denna världen och gå till sin Fader, voro deras hjärtan oroliga och modlösa. Det rörde hans hjärta, ty han ville att de skulle förstå, att även hans bortgång skedde för deras skull och att de genom hans bortgång skulle bliva ännu rikare och skulle kunna äga honom själv på ett fullkomligare sätt än förut. Hela hans hjärta var brinnande i honom av kärlek till dem och av trängtan att giva dem en sådan tröst, som under alla förhållanden skulle bliva för dem en källa till tro och hopp. Han går ju bort för att bereda rum för dem »i sin Faders hus». Han skall icke lämna dem, hans »små barn» såsom han här (Joh. 13: 33) en enda gång kallar dem, faderlösa, han skall komma till dem. Ty Herren hade ett stort och ärofullt verk, som han ville anförtro åt dem, ett uppdrag, som även gäller Jesu lärjungar i alla tider. Jesus själv, då han kom i världen, hade av sin Fader fått i uppdrag att fullborda hans verk (Joh. 4: 34), så ville han nu sända dessa, sina lärjungar, att fullborda det verk, han själv begynt i världen. De skulle ingå i hans arbete och göra hans gärningar. Vi höra honom högtidligen bedyra detta med dessa ord: *»Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Den som tror på mig, även han skall göra de gärningar, som jag gör»*, och han tillägger: *»större än dessa skall han göra, ty jag går till min Fader.»* Jesus hade under sin vandring på jorden genom ord och gärningar uppenbarat sin Fader (Joh. 1: 18), hans väsen, hans liv (1 Joh. 1: 1, 2), och så skulle nu hans lärjungar efter hans bortgång uppenbara Jesu liv (2 Kor. 4: 10) för världen, och detta verk skulle bliva »större» det är: mera vittomfattande, än det verk, som Jesus hade i nu berörda hänseende hunnit fullborda under sitt liv här nere, ty han gick till Fadern, som skulle sända sin Ande förblivande i dem.

Till sitt uppdrag fogar Herren Jesus nu det löftet: »Allt vad I bedjen Fadern i mitt namn, det skall jag göra.» Märk detta löfte, du kära syster, som nu står färdig att resa till Kina med det stora uppdraget, att där ingå i Herrens arbete och fullborda hans verk görande Jesu gärningar. Herren, som sänder dig, han själv skall göra de gärningar, som du beder honom om i hans namn. Ty så säger han dig i afton: *»Om du beder något i mitt namn, skall jag göra det.»* Vilken källa till *tro* och *hopp* och till *frimodighet* i ditt blivande arbete har han icke skänkt dig i detta löfte, som han ständigt står redo att uppfylla för dig. Alla växlingar som kunna möta dig, nöd eller trångmål, framgång eller motgång, förändra ingenting hos Herren, hans löfte består för evigt. Och hans kallelse och utkorelse, som du mottagit, vill han göra fast hos dig genom sin Ande. Märk, att Andens löfte förbindes med utkorelsen och sändningen. Ty Herren giver sin An-

de åt dem, som lyda honom. Han skall aldrig lämna dig »faderlös», han skall själv vara hos dig. Hör vad han säger: *»Om någon älskar mig, skall han hålla mitt ord och min Fader skall älska honom och vi skola komma och taga vår boning hos honom.»* Sådan är *hans* kärlek. Hela Guds fullhet, allt vill han giva. Han begär blott av oss att vi förbliva i hans ord och i hans uppdrag. Han giver icke som vi människor göra, en gåva för stunden. Nej, han sätter oss i förbindelse med sin egen outgrundliga rikedom av nåd och kärlek. Det beror på oss att ständigt ösa ur denna källa. Uppfylles icke då det ordet: »med frid skola de utgå och med fröjd skola de varda ledsagade». Men såsom Kristus, då han vandrade på jorden, intet kunde göra av sig själv, utan vad han såg fadern göra, så är det ock beträffande Kristi sändebud i världen. Han säger det själv: »Utan mig kunnen I intet göra.» O, vilken välsignad ställning är icke detta, att ingenting förmå av egen kraft utan helt bero av Jesus i allt vårt görande. Endast på det sättet kunna vi bliva Herrens medarbetare i sanning och riskera ej då att förfuska verket. Han vill verka i oss både vilja och gärning. Det går ej första dagen att bliva så överlåten åt Herren, att han ständigt får bruka oss. Han ständigt giva, vi mottaga och i vår ordning giva ut igen. Välsigne Herren så ditt blivande Kina-arbete, älskade syster! Han vill själv hava vård om sina barn och om sitt verk. Frukta icke! ty han säger: »Du har icke utkorat mig, utan jag har utkorat dig och jag har bestämt, att du skall gå ut och att din frukt (i arbetet) *skall* förbliva.» Herren tar ansvaret på sig för fruktbärandet, om vi förbliva i honom. Avskilje han dig nu till ett sådant verk i tron och i Anden för sitt namns skull. Amen!

Bedjen för missionärerna!

Skriven till missionärerna!

Själavinnare.

»För att jag i alla händelser skall frälsa några!» 1 Kor. 9: 22.

Att Kristus måtte bliva förhärligad, därigenom att människosjälar blevo frälsta — det var den tanke, som ständigt upptog Paulus. Han »var icke olydig mot den himmelska synen» (Apg. 26: 19), genom vilken han kallades till att vara Herrens tjänare. Då dr Beecher på sitt dödsläger tillfrågades, vilket det största arbete var, som en människa kan insätta sitt liv för, svarade han: »Den största gärningen är att få en själ frälst».

Paulus visste, hur allvarligt det är för den människa, som icke blir vunnen. Därför sade han till de heliga från Efesus, som mötte honom i Miletus: »Kommen ihåg att jag i tre års tid, natt och dag, oavlåtligen under tårar har förmanat var och en särskild av eder». Men nu för tiden mena många, att det icke är någon fara på färde. Så talar i varje fall icke Skriften. Den visar klart, hur trängande nödvändigt det är både för detta livet och det kommande, att människor bliva frälsta från synden och självet. Paulus visste nog, att han icke kunde frälsa någon, men han kunde föra dem till Jesus. Och det var detta han brann av iver att få göra. En ung missionär hade blivit hemskickad för sin hälsas skull, och då han tillfrågades varför han var så ivrig att få komma ut till sitt fält igen, sade han: »Därför att jag icke kan sova utan att tänka på dem.»

Det finnes själar nog, som behöva få höra. Och det finnes även tillfällen nog. Låt oss använda dem — *»för att vi i alla händelser skola frälsa några!»*

(Ur *»Fra Livets Kilde».*)

Från redaktion och expedition.

Julgåvor till missionärerna.

I likhet med föregående år vilja vi föreslå, att de vänner, som önska glädja våra missionärer med julgåvor, i stället för sa-

ker sända dem penningar. Om sådana insändas till expeditionen, skola vi med glädje fortskaffa dem.

Utresande missionärer.

För de tre systrar, som en tid vistats i London, ha nu båtlägenheter till Kina erhållits. Fröken *Elsa Engström* avreste med en av den engelska P. & O.-linjens båtar, S. S. »Khiva», den 5 aug. Fröken *Elna Gunnardo* reser den 20 aug. med den japanska båten S. S. »Atsuta Maru». Båda dessa båtar gå via Suez. Fröken *Hanna Wang* reser i sept. över Canada till Kina. Genom Canada och över Stilla havet får fröken Wang sällskap med missionär och fru *Malte Ringberg,* vilka avresa med »Stavangerfjord» den 9 sept. och från Vancouver den 13 okt.

Missionär *Josef Olsson,* som erhållit begärt tillstånd att idka studier i Amerika under kommande vinter, avreser med »Stockholm» från Göteborg den 10 sept.

Vi anbefalla dessa våra syskon i missionsvännernas förböner.

Hemkommande missionärer.

Enligt meddelande, som ingått, hava missionär och fru *Henrik Tjäder* avrest till hemlandet över Amerika. Missionär *L. H. Linder* hade erhållit plats på en ångare som skulle avgå från Shanghai via Suez till England den 9 sept. Fru *Linder* medföljer ej sin man till Sverige, utan tillbringar sin semester tillsammans med sina barn på Kikungshan.

Internationella missionskommittén,

i vilken nu Edinburghkonferensens fortsättningskommitté reorganiserad uppgått, har sitt sammanträde vid Lake Mohonk nära New York den 1—6 nästkommande oktober. I denna kommitté representeras Sverige genom Allm. Sv. Missionskonferensens Arbetskommitté och äger Arbetskommittén att till Internationella Missionskommitténs möten sända tvenne ombud. Ordinarie ombud för Sverige äro Arbetskommitténs förutvarande ordf. dr K. Fries och nuvarande ordf. missionsföreståndare Erik Folke. Då den sistnämndes krafter ej tillåta en sådan ansträngning, som en dylik resa är, har missionssekreterare N. Högman erhållit Arbetskommitténs uppdrag att vid ovannämnda tillfälle jämte dr Fries vara sagda kommittés ombud. Då Kommittén för S. M. K. härtill givit sitt bifall och kostnaderna för resan på enskild väg bestridas kommer sekr. Högman, vill Gud, att avresa från Göteborg med ång. »Stockholm» den 10 sept. Vistelsen i Amerika kommer måhända att utsträckas till fram emot årsskiftet, varför brev rörande missionsangelägenheter ej böra adresseras till missionssekreteraren personligen under den tid han är borta.

Avskedsmöte

anordnas för missionär och fru *M. Ringberg* på hushållsskolan Margareta, Drottninggatan 71, sönd. d. 4 sept. kl. 7 e. m.

BREVAVDELNINGEN

Skuggor och dagrar i Ishih.

Av *Axel Hahne.*

Sedan vi under en längre tid haft blott två evangelister och en tid endast en, ha vi nu åter tre. Vår käre vän Chang (»Himlagåvan») kom tillbaka från hemmet, sedan han jordat sin son och tröstat hans mor samt ordnat litet i hemmet, så att han kunde vara borta. Det var *kärt* att få honom åter, man känner, att man har en *vän* hos sig, när han är här. Och *ingen* vittnar så troget om Jesus som han, ingen är så outtröttlig; med ingen annan kan man heller så *rådgöra* som med honom. Men det är en till, som vi *återfått.* Det är den unge evangelisten Hai Tso tong, som ville ut i världen och förtjäna pengar, och vilkens väg Gud stängde genom jordbävningen. Det var uppbyggligt att lyssna till hans första predikan efter återkomsten. Han nämnde ej mycket om sina äventyr, han tycktes ha svårt för att utan djup rörelse vidröra det ämnet, men han visade sin olydnad och världskärlek, och huru Gud hindrade honom på vägen. För övrigt behöver han alldeles särskilt

förbön nu, på det att Herren må av honom få ett kärl till heder. För min del kan jag icke tro, att han ännu är på långt när fostrad tillräckligt, men Herren har redan gjort sig mycket besvär med honom, och det synes mig borga för att han är ett redskap som Gud ämnar använda.

Arbetet i distriktet har det sålunda varit dåligt bevänt med under årets månader. Själv var jag borta på resa till stationerna Haichow, Ruicheng och till sta-

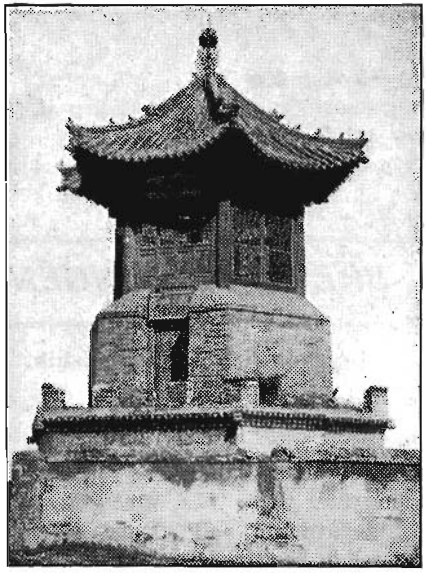

Tempeltorn.

tionerna i Shensi. Detta tog sex veckor. På sådant sätt kommer man i känning med förhållandena i sitt eget distrikt, och det är blott Guds särskilda omvårdnad om sin klena hjord, som gör, att den ändå visar några livstecken trots vanvården.

I Suenchuang-kretsen var man en tid husvill, vad gudstjänstlokal angick. Nu ha de dock fått en lokal, men genom mycket besvär har det gått. Den broder, som fick uppdraget att ackordera om den gård, som var påtänkt, blev så utskälld av dess hedniske ägare, att han icke vidare ville ha med saken att skaffa. Någon annan ville ej heller åtaga sig den och nya hinder kommo upp, bl. a. det, att de tre kristna i den by, där gården (huset) var belägen, levde ett så slarvigt liv, att det ansågs bäst få sitt kapell i en annan trakt. »Himlagåvan» fällde många tårar, vid det han utgjöt sitt hjärta i bön för denna sak, ty han är medlem av den ifrågavarande kretsen och bär på sitt hjärta allt dess ve och väl. Slutligen, då allt syntes som fastlåst, kom den ovannämnde brodern, som förut till svar på min vädjan till honom blott visat häftighet och trilskhet. Nu kom han och berättade, att han försonats med den man, som förolämpat honom och att huset nu var köpt. Det var också det enda lämpliga som fanns. Det andra hindret är även delvis undanröjt, i det att en av de genom sin vandel förargelseväckande troende avflyttar från byn.

I Peichuang är det, i stort sett, sig likt. En mycket ledsam sak där är den öppna fiendskap, som sedan mer än ett halft år rått mellan bröderna i en av de ledande familjerna. En av bröderna är barnlös och ville därför upptaga som eget barn en son av en annan troende. Enligt gammal kinesisk sed kunna de andra familjemedlemmarna hindra sådant, om de vilja. Men vår man menade, att han hade den republikanska lagen på sin sida, och han *skulle* genomdriva sin vilja. Han kom till mig och begärde råd. Alltför tydligt framgick det, att det råd, han önskade, var: Ja, gör vad *lagen* ger dig rätt till! Mitt svar blev: »Jag kan blott säga dig, vad jag i ett sådant fall skulle göra: »Vad då?» — helt ivrigt. »Jag skulle hellre uthärda vad som helst — ja, hellre dö, än jag ginge till rätta med min broder. *Giv vika, giv vika,* det är det enda råd, jag har.» Likt den rike ynglingen gick han bedrövad bort. En tid därefter var det ett formligt slagsmål mellan bröderna. Nu säges det vara fred, men jag misstänker — med den kännedom, jag har av parterna — att det är blott väpnad neutralitet. Hjärtat sammandrages vid tanken på sådana fall. Den man, som det här är fråga om, har i många år varit evangelist på en annan del av vårt fält, och få, om ens någon annan, känner så väl till Kristi lära som denne man. Han kunde bli till omätlig välsig-

nelse, om han låte Gud råda i sitt liv. Som det nu är, så är han i både det ena och andra avseendet ett stort hinder i den församling, där han är den tongivande, en sannskyldig Diotrefes! Men Gud vet råd även med sådana stora andar, och han skall icke tillåta, att hans församling lider skada för en sådan. Och jag *tror*, att väckelsen skall komma både i Peichuang och annorstädes i distriktet.

På närmare håll se vi en smula ljusning. Här i staden ha vi haft åtskilliga uppmuntringar. De två unge män, som på hösten mottogo dopet, synas genom växlande erfarenheter gå framåt i sitt kristendomsliv. Den tredje i klöverbladet — han började besöka gudstjänsterna vid samma tid som de två och var alltid i lag med dem — är en man vid namn Ho. Han har varit litet mera tillbakadragen och har ej ännu begärt dopet. Dock är han alltid med vid gudstjänsterna, där han sitter och med intresse och uppmärksamhet lyssnar till ordet. Och efteråt hör man honom i gästrummet med värme dryfta religiösa frågor. För en tid sedan kom hans hustru hit på besök. Hon hade fått ont i handen och sökte hjälp däremot. Genom bön och våtvärmande omslag vek det onda. På samma gång skedde visst något även med kvinnans hjärta. Hon hade i själva verket varit mycket fientlig mot evangelium och förargats på sin man, därför att han gick hit. *Nu* sade hon sig också vilja tro. Det befanns också, att hon hade icke liten kunskap om Gud. Det var mannen, som, trots hennes ovilja, ändå vittnat om Gud för henne. Även en gosse i familjen, mannens brorson, som går i vår skola, har säkert icke litet inverkat på fasterns hjärta.

En kvinna vid namn Kao har sedan flera år trott på Jesus och velat bli döpt men hindrats av sin man, som är hedning. Att besöka gudstjänsterna nekar han henne ej, men att hon skulle låta döpa sig, det vill han ej vara med om. Men den stora jordbävningen gav visst gubben något att tänka på. Då jag söndagen därefter predikade, gav min text mig anledning tala även om jordbävning, särskilt den stora »skakning», som skall inträffa vid denna tidsålders slut. Fru Kao lyssnade uppmärksamt och gick hem och berättade det för sin man. »Jaså, står det i din bok om jordbävningar?» frågade mannen intresserat. »Ja då, jag hörde att pastorn läste det, men jag minns inte riktigt var, jag skall gå och fråga mera om det». Och så kom hon till min hustru och fick att börja med anvisning på Matt. 24 kap. som sålunda blev gubben Kaos första lektion i den heliga läran. Nu läser han varje kväll bibeln för sin hustru, och hon leder sedan i bön, med hans tacksamma medgivande. »Och sedan vi krupit ner i våra täcken, ligga vi och prata om allt detta», tillade fru Kao. När nyåret nalkades, ville fru Kao slå ett slag för sin Herres sak. Hon sade en dag till sin man: »Inte ska' vi i år köpa oss några gudabilder och sätta upp?» Nej, det lovade gubben låta bli. Han kunde dock ej riktigt ta avstånd från vidskepelsen utan skrev på ett papper *»Tsao Chüin»* (namnet på köksguden) och satte detta papper ovanför spiseln. Detta och det att gubben även på nyårsdagens morgon gick ut och offrade till Himmelen, smärtade mycket hustruns hjärta. Men alltjämt håller han på och läser bibeln och följer sin hustru, när hon beder, låter även sin varma mat stå orörd, medan hon beder bordsbönen — något som han för kort tid sedan hånade. Ja, tänk, vad en jordbävning kan uträtta!

Vår vän »Stavkarlen» finns ännu till. Nu gör han ej längre skäl för det namnet, ty nu har han lagt staven åsido och kan gå på sina båda ben. Han håller troget på med sin bibelläsning och är alltid med vid gudstjänsterna. Hans lilla sondotter skall nu gå i vår skola. Det har han och flickans mor samt flickan själv länge önskat, men flickans far och farmor ha stått emot. Nu har vår vän sålunda vunnit så mycket, att hustru och son böjt sig för kraften i Kristi lära. Den lilla flickan är en älsklig tös, har ett par års tid gått i min hustrus lilla skola — »torsdagsskolan».

Snett emot oss över gatan bor en familj, som varit oss till stort bekymmer. Den består av en gammal änka, hennes två

söner, en sonhustru och två barn. Bekymret har bestått däri, att de synas ha räknat på, att vi skulle sörja för deras lekamliga behov. Ofta, ofta har gumman kommit och begärt hjälp, och vi ha måst hjälpa, ehuru pinade av undran, huruvida det vore rätt, då två vuxna, arbetsföra söner funnos i huset, söner, som dock så litet gjorde för att uppehålla de sina. Den lilla flickan har fått gå fritt i skolan i ett par år. Agnes Forssberg ansåg detta som ett gott sätt att hjälpa dem utan att samtidigt göra dem skada — som all hjälp i kontanter så gärna gör. Nu har denna flicka blivit ett Herrens vittne i hemmet. »Att inte far och mor och farmor vilja omvända sig», säger hon. »Skall jag ensam gå till himmelen och ni alla bli uteslängda?»

Sådana förmaningar verka långt mera än många predikningar, och det synes verkligen, som om hjärtana i denna familj nu öppnats för Gud. Den äldre sonen — den lilla flickans far — har länge förgäves sökt arbete. Nu har han äntligen fått sådant och på ett sätt, som tydligen visade Guds ingripande. Han hade nyss förut, enligt vad han sade, bestämt sig för att följa Jesus, och den förut hårdhjärtade unga hustrun kom in och berättade glädjestrålande, huru Herren hjälpt.

Något liknande detta tysta verk, utfört av de små, försiggår även hos familjen Tu, vår granne litet längre bort. Flera av sönerna där ha gått i vår skola, men särskilt den yngste, »Fölungen», har fått den rätta nyttan av skolgången. Han hör visst Herren till, begärde även i våras dopet, ehuru vi då ansågo oss böra dröja något med att intaga honom i församlingen. Han har förut en liten syster i himmelen, som vi tro, och han gör vad han kan för att få sin far med på vägen — och skall nog lyckas.

Så ha vi slutligen vår närmaste granne, änkan Pei. Hon är församlingsmedlem sedan 3 ½ år. Jag minns så väl när denna kvinna först började besöka våra möten. Jag tog särskilt sikte på henne under predikan, ty jag tänkte — i det jag kom ihåg Luthers ord om predikan för de olärda — »om jag lyckas få denna kvinna att förstå mig, så finns det *ingen,* som icke förstår.» Något slöare ansikte hade jag knappt sett. De första försöken att få henne att fatta evangelii innehåll voro icke uppmuntrande. De svar, som någon enkel fråga framkallade, påminte mest om »Guds fred — yxskaft!» Men kvinnan kom och kom igen, och ordet predikades, och Anden verkade på det slöa, förmörkade sinnet. När vi efter några år fingo döpa henne, kände vi, att ett storverk blivit utfört i Ishih stad. Hon kan, förstås, inte läsa, åtminstone blott bristfälligt, kan ännu mindre predika, men *bedja* kan hon. Hon har gått omkring i hemmen i staden, där sjukdom rått. Där har hon hjälpt och tröstat och bedit. Hedningarna ha börjat förstå värdet av hennes böner, så att, när någon blir sjuk — män eller kvinnor — sända de bud efter vår vän, fru Pei. Flera har hon sålunda bedit friska, hon och ett par andra troende kvinnor, som hon brukar taga med sig. Må Gud i fortsättningen välsigna denna »diakonissa» i hennes självpåtagna värv! Ehuru icke kallad av människor har hon fått utföra större verk än mången »ordentligen kallad».

I yttre avseende tager hon sig ytterst enkel ut. Hon är fattig och har ej en gång kunnat skaffa sig en söndagskofta, ännu mindre kjol. Då vi i denna nödens tid fingo litet att utdela till de behövande, ville vi också giva henne litet. »Åhnej, giv inte mig något, ge det hellre till de stackars Suens (en av hennes grannar), de behöva det mycket bättre», sade hon. Ett sådant sinne är sällsynt i Kina.

En annan fru Pei, som bor två mil från staden, är även en äkta kristlig karaktär. Det var hon, som vid Shensi-rövarnas överfall för tre år sedan i stället för att följa grannarnas exempel och fly med sin unga sonhustru lugnt stannade i sitt hus, befallande sig i Guds hand. Själva anföraren tog hennes hus i besittning, de båda kvinnorna sovo i ett inre rum och han i det yttre, sålunda skyddande dem för de råa soldaterna-rövarne. När någon av dessa kom för att se, vem som bodde i

det inre rummet, så sade anföraren: »det är bara ett par gamla gummor.»

Min hustru besökte henne för en tid sedan. Hon och en gammal man, vid namn Chen, äro de enda döpta i byn. Men vid de möten som höllos för packat hus varje kväll, var även en man närvarande, som gjorde sig mycket bekant och deltog med stort intresse. Min hustru kände först ej igen honom, ty han brukar ej komma hit ofta, endast vid de stora höst- och vårmötena. Men hans två gossar ha gått i vår skola. Ett besök gjordes i hans hem, då det blev tillfälle att tala även med hustrun. Ingen avgud fanns i hemmet utom köksguden. »Det är *hon*» — en nick mot hustrun, som satt och drog bälgen — »som inte kan skilja sig vid den». Min hustru gick över till kvinnan och slog sig i språk med henne. Det befanns, att hennes tro t. o. m. på köksguden var så underminerad, att hon efter en liten stunds samtal steg upp på spisen och rev ned guden. Mannen säger sig ha varit övertygad om den kristna lärans sanning ända sedan före 1900. Boxarrörelsen med dess förföljelser skrämde honom dock. Nu synes det, som om sanningen fått ett fastare grepp om honom. Hans äldre gosse har ock i hemmet vittnat om vad han hört i skolan, och nu har bibeln blivit en kär bok, som, när dagen lyktat, tages fram och läses. Även gamle farfar vill gärna höra om Gud och sätter sig ej emot de nya idéerna.

Under de dagar min hustru var där, besöktes även en grannby, där en kristen man bor. Fru Pei följde därvid med. Denne man är förmögen, dessutom bildad och hör sålunda till dem, som ha inflytande i denna världen. Hans gossar gå också i vår skola. Hans hustru har hittills visat sig likgiltig för sanningen, men hans gamla mor har varit här på några dagars besök och tycktes då med glädje höra om Jesus. Den gamla frun mottog också fryntligt sina gäster, bjöd dem vanlig välfägnad och visade dem omkring i sitt hem. Från rum till rum gingo de, men *ett* rum gick frun förbi utan att öppna det. Vad kunde då finnas i det rummet? Det måste man se. Fru Pei öppnade dörren. »Åh»!!! — det var *tre* röster, fru Peis, min hustrus och bibelkvinnans — »är detta ett *kristet* hem, begagna ni ännu *sådant?*» Det var vad de sågo på väggen i rummet, som framkallade utropet — ett ståtligt palats i miniatyr, bostad för den avlidne familjefaderns ande. (Dessa hus göras av bambu och papper och äro mycket prydliga). Nu kom den unge herrn i huset för att förklara saken. Vid mannens död kunde hans änka icke lida den tanken, att gamla sedvänjor ej skulle följas, ehuru hon visste, att sonen hade en annan tro, och därför gjordes detta och sattes upp.

»Sedan har ju mor blivit övertygad om att allt sådant är tomt och falskt, men det har ändå ej blivit av för henne att taga bort detta.» Min hustru sade några hjärtliga ord till frun och vädjade till henne, att lämna all fåfänglighet och helt tjäna Jesus. »Ja, då är det bäst, att mor tar bort det där nu, när frun är här, annars kanske det ändå inte blir av», sade sonen. Och så gjorde han sig i ordning att hjälpa till med reformen. »Får han det?» frågade min hustru. »Ja, tag bort det», sade frun, och i nästa minut var hela härligheten nere på golvet, och sonen hade satt sin fot därpå och krossat det. Sedan brändes det upp. Vi hoppas nu, att den gamla frun med detta bränt tron bakom sig och hädanefter helt följer den sanning, som är i Jesus Kristus. Huru kan man dyrka *Honom* och samtidigt sin avlidne mans ande! Ja, det *är* både skuggor och dagrar i vårt missionsarbete än så länge. När Herren en gång gör allt nytt, glida skuggorna undan och allt strålar då i ljus. För *evigheten* arbeta vi, och i evighetens ljus vilja vi lära oss se allt.

Ishih, febr. 1921.

Axel Hahne.

*

Från kapellinvigningen i Chiehchow.

En efterlängtad högtidsdag randades den 5 juni 1921. Det nya kapellet i Chiehchow skulle invigas, och många kamrater, som varit samlade till konferens i Yuncheng, reste dit för att dela dagens

fröjd med vännerna Henrik och Hilma Tjäder, som i så många år bedit och arbetat för detta tempelbygge.

Redan på avstånd hördes klockans manande ljud, och vid yttre porten hälsade den svenska och den kinesiska flaggan oss välkommen. Det ljusa, rymliga templet var fullt av en förväntansfull skara. När klockan tystnat, ljöd från orgeln: »I himlar sjungen den Eviges ära», och sedan sjöngs en invigningssång.

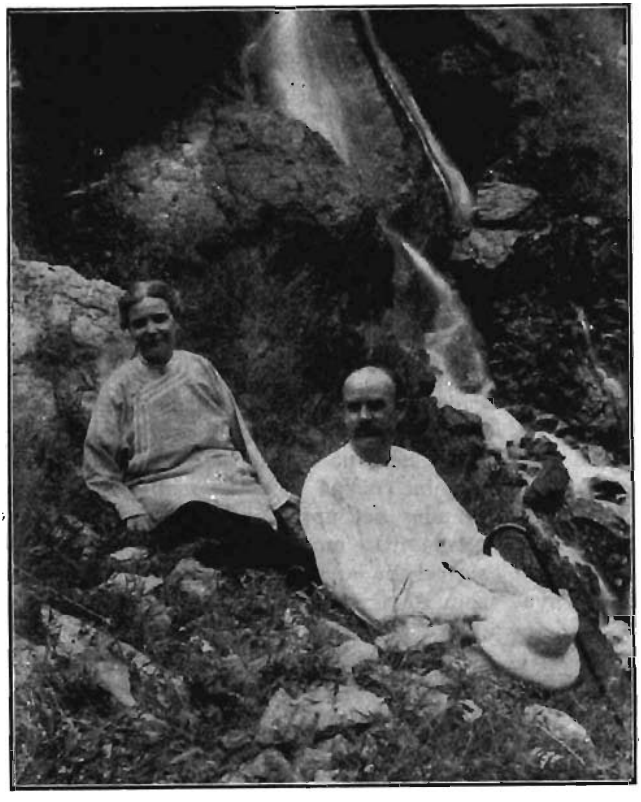

Hilma och Henrik Tjäder.

H. Tjäder läste en del av Salomos bön vid tempelinvigningen 1 Kon. 8 och 2 Krön. 6; varefter V. Wester, som lett hela byggnadsarbetet, i ett tal överlämnade sitt verk, därvid erkännande gavs åt några av förmännen för arbetet.

Ett invigningstal följde av C. Blom med ledning av Apg. 7: 47—50 och till de många utomstående, som infunnit sig, gavs en inbjudan att följa klockans maning: »Kom till gudstjänst!» Sist talade Ax. Hahne över 1 Mos. 28: 16—19, önskande att detta tempel måtte bli ett verkligt »Betel», d. v. s. Guds hus, i vilken önskan vi av hjärtat instämma under förhoppning att våra vänner må få inbärga stora skördar för Guds rike på denna plats!

»De som så med tårar skola skörda med jubel.» Ps. 126: 5.

Yuncheng den 11 juni 1921.

Maria Nylin.

*

Mot hemlandet.

Kära missionsvänner!

Herren kan göra allt vad Han vill i himmelen och på jorden, i haven och i alla djup. Ps. 135: 6.

Ha vi alltså honom med oss äro vi trygga varhelst vi befinna oss. F. n. fara vi över de stora djupen — Stilla Oceanen. Varje gång jag ser havet och dess oerhörda vattenmassor förundrar det mig att ej jorden översvämmas därav. Herrens svar till Job löser ju gåtan. Jag har nu läst det på nytt: »Vem satte dörrar för havet, när det föddes och kom ut ur moderlivet, när jag gav det moln till kläder och lät töcken bliva dess linda, när jag åt det utstakade min gräns och satte bom och dörrar därför och sade: »Härintill skall du komma, men icke vidare, här skola dina stolta böljor lägga sig»? I trofasthet har han handlat med oss under de år som gått, sedan vi sist sågo fosterjorden. En av hans många välgärningar mot sina barn i Chiehchow var gåvan av ett nytt kapell, som just blev färdigt före vår avresa. Invigningen skedde vid stormötet den 5 juni.

Den 6:te juni hade vi en annan skön högtid — tolv kvinnor blevo då döpta till Kristus. Gärna skulle jag vilja berätta något om dem alla, men det bleve säkert

för långt. En av dem var fru *Yang*, den som förr mycket förföljdes av sin man. Mannen dog nu sistlidne 23 maj efter några dagars febersjukdom. Han hade på senare tiden mycket förändrats. En dag innan han blev sjuk, berättar hustrun, föll han på knä i sitt hem och bad högt: »Jag är en stor syndare, Jesus fräls mig.» »Den som kommer till mig, skall jag sannerligen icke kasta ut», sade Jesus, och vi veta hur härligt rövarens korta bön blev besvarad. Jag hoppas att *Yang* nu är hos Kristus. Än en gång anhåller jag om förbön för hans efterlämnade hustru. Bedjen att Herrens vilja med henne må bli uppenbar och förverkligad. Nu är hon »lösgjord från mannens lag» och fri att bli en Herrens tjänarinna i särskild bemärkelse. Gärna ville hon gå i en bibelskola en tid.

Måndagsförmiddagen den 13 juni lämnade vi våra kära vänner i Chiehchow för att resa till Sverige. Ej så få av dem hade infunnit sig för att säga oss farväl. Före avfärden samlades vi till en bönestund i det gamla kapellet överlämnande varandra åt Guds nåd och beskydd. Avskedet var ej lätt för någondera parten. Många följde oss till vägs.

Vi ha nu den 7 juli kommit över på västra halvklotet, d. v. s. passerat den 180:de meridianen. Om 3 à 4 dagar väntas vi landa på Kanadas västkust. Resan har hittills varit god, ingen storm eller olycka. Av medpassagerarna äro flera missionärer. En timme efter frukosten ha vi gemensam morgonbön i den rymliga 2:dra klassens matsal och på aftonen möte för kineserna på 3:dje klass. Luften är kylig så att både vinterkappor och vintermössor kommit på. Ja, jag känner mig riktigt frusen mitt i sommaren. Om några veckor hoppas vi anlända till Sverige och få då, om G. v., återse Eder än en gång, den tredje i ordningen sedan vi först styrde kosan till Kina.

Och nu önskar jag av allt hjärta, att vi med glädje må komma till eder, genom Guds vilja, och vederkvicka oss med eder.

Eder i Jesu kärlek
Hilma Tjäder.

Hälsning från Pucheng.

En arbetsam men av andlig vederkvickelse och uppmuntran uppfylld höst och förvinter har gått till ända. Det är sällan man får uppleva en i allo så lycklig arbetstermin.

I det hårda Huachow vann evangelium nyligen en seger, då mandarinen tog de troendes parti i ett fall, där byfogden bötfällt sina byamän för att de hjälpt till att

Predikotält.

bära till graven vår vän Chao, som efter många års troget kristligt liv ibland en fientlig släkt och omgivning fått ingå i vilan. Sonen följer nu i faderns fotspår. Det ser ut, som ville Herren nu höra våra böner för denna domsaga, där folket bor så tätt, och där på grund därav kampen för uppehället är hårdare och sederna sämre. Det medel som Herren nu använder är

tältpredikan.

Genom broder Folkes bemedling kom jag i beröring med några för Guds verk nitälskande affärsmän i Amerika, som voro villiga giva medel till upplivande av detta arbete. Under sommarvistelsen på Kikung fick jag tillfälle till bön ang. saken och att utarbeta reglerna på kine-

siska. Vid min återkomst till fältet hade arbetet redan en tid pågått med välsignelse. Den nitiske evangelisten Hsü från Pei-shui, den blinde Liu samt ifrån Hungtungs bibelskola utgångne Fann äro de stadigvarande predikanterna; dessutom inträder i varje distrikt den där stationerade predikanten (evangelisten), som också mottar listan på dem, som efter varje predikokampanj ha anmält sig vara villiga att bli kristna; vidare medverka frivilliga på flera ställen.

En bönens ande har från början varit utgjuten över predikanterna, som också äro av ett hjärta och en själ. Blinde Liu får vara till särskild välsignelse genom sin kunskap i klassikerna — förvärvad före hans ögonsjukdom — bland de studerande, som häpna över att någon, som känner Konfucii sedelära, kan tänka sig att en högre lära finnes.

Då de under november predikade i en stor by nära köpingen Fu-shui samlades mycket folk om aftnarna sedan utearbetet var slut. Till midnatt och långt däröver fingo bröderna hålla på och intresset växte. Morgnarna användas till enskild bön och bibelstudium, förmiddagarna till samtal. 20—30 hade efter en halv månads tid inlämnat sina namn. Brödernas glädje var stor.

Kao-lang

är en köping uppe på höjderna 20 km. SV om Hua-chow. Här bor en församlingsmedlem, som under missionär Englunds möten för våra troende 1917 i Pucheng blev rikt välsignad. Han har kallat oss flera gånger att börja arbete däruppe, men tiden har ej velat räcka. Sedermera har han närmat sig S. A. M:s verksamhet (Englunds) och några andra ha kommit till tron. En förmögen man har gratis upplåtit lägenhet, vari en broder sitter såsom apotekare, läkare och opieasylföreståndare. Den övriga delen är missionsstation.

Vi drogo i slutet av nov. dit upp för att hålla stormöte och tältpredikan. Mandarinen i Huachow hade utfärdat en officiell order till byfogdar och äldste att, vart tältet kom, skulle de anskaffa behövligt antal bänkar och bord. Här satte milischeferna även ut proklamationer i vilka folket uppmanades att komma till predikan.

Det blev en oerhörd tillslutning. Massor av män strömmade till tältet. Kvinnor fyllde kapellet. Där predikades hela förmiddagarna under ackompagnemang av blåsbälgens kraftiga gruffande i det intill liggande köket, där maten för »stormötet» lagades. Mitt egentliga arbete var uppe på loftet bland de 9 dopkandidaterna. När jag kom ner måste jag dock vanligen ta min tur och predika för kvinnorna.

Vilken undran och förundran i dessa ansikten, då de fingo höra om Jesus och hans makt att frälsa! Gång på gång kommo de åter.

Aldrig har jag varit med om en livligare arbetstid. Kl. 4 om morgnarna började bönearbetet, då var och en bad med hög röst, och fortsatte 1 à 1½ timme. Här utfördes det egentliga arbetet för själarna. O, vilka bedjare dessa Lantienkristna äro! Om aftnarna hade våra tältpredikanter sin bönekedjas möten. Vi levde i en böneatmosfär och kände oss lyftade och burna. Men det blev dåligt med sömnen och när allt var över, måste jag en tid dras med svindel.

Efter dopkursen gingo de 9 bröderna med mig ner till Hsiao-i, där vi en söndag hade dopakten och sedan nattvardsgång tillsammans med de troende på platsen, en mycket skön stund.

Jag är glad att vår verksamhet på detta sätt blivit sammanlänkad med arbetet i Lantien; där äro de kristna bedjare. De sjunga pastor Hsïs sånger, ur vilka de synas hämta mycket av sin andliga näring. Detta skapar enfaldiga kristna, kristna med tro samt andlig blick och andlig känsla.

Puchengs stad.

Här har det på senare tid blivit litet mera andligen öppet. Läkaren Feng har med ej ringa uppoffring låtit skära block för fyra av de böcker på vers, som han författat för att leda barn och även äldre

till tron på Herren Jesus. Flera äro intresserade i evangelium, men det synes ej möjligt för någon att ta steget fullt ut till Herrens sida.

Vi motarbetas mycket av »den självständiga församlingen». I det sista numret av dess tidning, »Kinesiska frikyrkan», utgiven i Shanghai, nedsvärtas de utländska missionärerna i Kina på det allra skamligaste. Denna tidning utdelas här i staden i 70 exemplar! Min hustru kom nyligen i mycket svår nöd och kamp med Gud i denna sak: de bära det kristna namnet men synas drivas av fullkomligt världsliga, köttsliga motiv. Och folket kan oftast ej göra någon skillnad på oss, då ju båda äro kristna församlingar!

Mitt under det vi för en tid sedan i vårt rymliga kapell höllo på med laterna magicaförevisningar av bibliska tavlor för stadens skolor med mycket god tillslutning kom jordbävningen. Den satte skräck i sinnena, helst sedan den upprepats och det blivit bekant att förödelsen med förlust av människoliv västerut i prov. Kansu varit betydlig. Ett par städer ha där jämnats med marken. Vi fortsatte våra möten och kände att sinnena voro gripna av det allvarliga ämnet.

För en tid sedan fingo vi orsak att tacka och lova Herren, som räddat vår stad och oss själva ur svår nöd. Jag vill i korthet berätta därom.

Då jag i nov. avreste till Kaotang, låg rövarehövdingen Iang med 1,000—2,000 man endast 20 km. öster om staden, där han upptog skatterna och f. ö. plundrade. Det var endast på min tappra och modiga hustrus uppmaningar och sedan jag tyckte mig finna, att han ej hade för avsikt anfalla staden, som jag avreste och lämnade henne ensam europé på stationen.

Efter dopakten i Hsiao-i gick jag åter över floden till Huachow för att i distriktet arbeta ett par veckor bland nyintresserade. Vid ankomsten till Huachow mottog jag ett brev ang. planlagda militäroperationer gent emot ovannämnde rövarehär. Jag fick en stark maning att genast återvända hem. Detta var Herrens hand, ty nästa dag fick jag på vägen veta, att vår stad hade varit utsatt för anfall från väster. I Tangmu träffade jag våra tvenne bibelkvinnor som också voro oroliga. Den ena sattes på min vagn och den andra sändes hem. Sedan halvsprang jag bredvid vagnen den 15 km. långa vägen och lyckades verkligen komma fram innan stadsporten stängdes.

Nu fick jag höra vad som hänt. En här hade natten förut kommit emot vår stad i tvenne avdelningar. Förtruppen, vars anförare fått besked, att vår besättning vid porten var mutad, hade fått extra sold. Tre dagars plundring av staden var utlovad som belöning åt hela hären, då

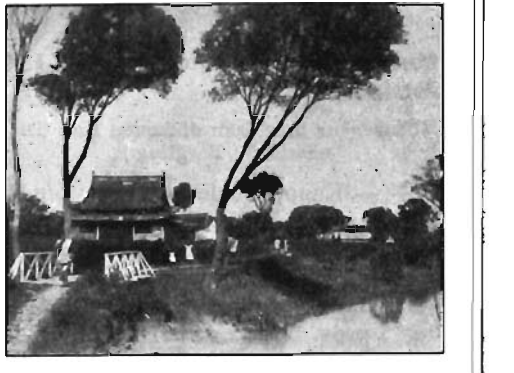

Kinesiskt tempel.

staden intagits. Den officer, som mottagit mutorna förrådde emellertid planen. Vår militär var därför utposterad utanför staden och anföll förtruppen i ryggen med det resultat att fienden måste lämna 45 döda på platsen jämte många gevär, en kulspruta och pistoler.

Emellertid blev strax därpå vår skollärare Feng arresterad och förd till fängelset, där han utan förklaring belades med halsjärn och fotbojor. En oerhörd bestörtning rådde på stationen, då jag kom hem. Ingen kunde gissa anledningen till fängstandet.

Hela nästa dag höll jag på att arbeta för Fengs frigivande. Det kom i dagen, att Fengs visitkort hittats bland de fallna

och dessutom en god karta över vår stad, på vilken varje vaktpost fanns utsatt. Gåtan löstes, när händelsevis en troende soldat kom och omtalade, att han under kravallerna på natten tappat sin mössa, vari Fengs visitkort fanns instucket. Då sedan Fengs handstil ej stämde med kartans, måste de frigiva Feng. Han kom dock ej lös förrän jag själv gick till fängelset, där de giriga fångvaktarna in i det sista sökte utpressa penningar av sin fånge. Feng fördes in i vårt förmak, där vi hade tillställt en fest med grenljus m. m. Det blev tack och lov till Gud! Vi ha fått se huru även detta fått samverka till det bästa. Herren lever, lovad vare vår klippa!

Hugo Linder.

*

Missionsstationen Hoyang åter i rövarehänder.

(Utdrag ur brev från diakonen Kao till missionär Bergling.)

— — — Knappt hade missionär Lindén, doktorinnan och fröken Berg hunnit över Gula floden på sin väg till konferensen i Yuncheng, förrän vilda rykten spredos, att främmande trupper från flera håll inträngt i prov. Shensi, så att både hög och låg i staden började ängslas. Snabba förberedelser började ock vidtagas för de här förlagda 2 gränsbevakningsregementenas uppbrott. Den 27 maj hade alla soldater lämnat staden. Påföljande natt flydde en stor del av stadens förnämsta inbyggare, särskilt kvinnor, utur staden till sina gömslen i bergen. Den 30 juni tågade även det i Hancheng förlagda regementet ut därifrån på väg åt söder. Ortens frivilliga tillkallades att bevaka staden. Alla stadsportar stängdes.

Den 1 juni kom officiellt meddelande, att från Honan inkomna trupper skulle komma och överta bevakningen av Hancheng och Hoyang.

Redan den 2:dra juni infunno sig mer än 400 rövare utanför Hoyangs portar och fordrade, att staden skulle öppnas för dem. De blevo dock ombedda att bida i byarna utanför staden, medan vissa ärenden ordnades. De vågade ej heller — dåligt beväpnade som de voro — gå till anfall mot den talrika frivilliga kåren på muren. Ivrigt väntade nu stadens befolkning på den bebådade militärens ankomst.

Men annat fingo de erfara. Redan den 4:de kl. 7 på morgonen, då volontärerna efter nattens vaka stego ner från muren för att äta frukost, visade sig plötsligt den store rövarehövdingen Kao Tsin-Wa's* män på muren. De hade, dolda i dalgången nedanför, inväntat det rätta ögonblicket och med tillhjälp av en behändig stege i hast klättrat upp på sydvästra hörnet av muren, där de doldes av ett litet vakttorn. Uppkomna på muren öppnade de genast eld, och, som de voro väl beväpnade, gjorde volontärerna föga motstånd. Efter 2—3 timmar upphörde all skjutning, i det staden hade givit sig. Inemot 20 personer dödades eller sårades. De senare vårdas av vårt folk.

Så snart staden givit sig, började plundringen. Efter 3 timmar kom order om plundringens upphörande. Den inställdes ock i närheten av missionsstationen och på den stora gatan, men fortsattes annorstädes. Denna gång togo rövarna in på missionsstationen med undantag av kvinnornas gård och skolgårdarna. Alla skolbarnen, med undantag av Industriskolans, hade redan fått hemlov för sommaren.

På missionsstationen bröto de upp evangelisten Fengs' koffertar och togo det silver, hustruns smycken och de bättre kläder, som där fanns, till ett värde av omkr. 100 dollar. Därpå bröto de sig in på stationsexpeditionen där de bröto upp ett större skåp. Bytet blev nog ej så stort; ty utländska saker syntes de ej våga röra antagligen av fruktan för att bli ertappade. Förmodligen trodde de sig där kunna finna resten av det silver som Hoyang fått till utdelning åt nödlidande och som ej ännu hunnit utdelas. Vid anmälan kom hövdingen själv till stationen för att hålla räfst med bovarna. Han visade sig mycket

---

* Han är densamme som för 23 månader sedan intog Hoyang och då *ut*plundrade *varje* hus utom missionsstationens.

indignerad över sitt folks åtgörande, ehuru alltsammans skenbarligen var planlagt. Så tillsatte han 3 »pålitliga» män att bo på stationen och tillse, att intet vidare inbrott gjordes och att hans folk uppförde sig väl. Därpå tillsade han evangelisten att lämna honom en förteckning på vad som förlorats, så ville han ersätta det — »löften blott!».

Mellan 2 à 3 hundra personer, till största delen kvinnor, hade under de första dagarna tagit sin tillflykt till missionens skolor. Så småningom återvände dessa till sina hem, enär det syntes som om Kao Tsin-Wa denna gång till skillnad från den föregående ämnade upprätthålla en viss ordning i staden. Kvinnorna kommo dock om aftnarna tillbaka.

För att visa den nyutnämnde guvernören, Ien? Siang-wen, sin lojalitet har Kao från Hoyang sänt en avdelning av sina bästa män, i *soldaluniform* ned mot Mienchih i Honan för att välkomna och eskortera denne in i provinsen. Enligt gammal sed i Kina torde detta ha' till följd att Kao med sina trupper blir antagen på prov av den nye guvernören, åtminstone till dess denne hunnit bli fast i sadeln.

Provinsen Shensi i säkra händer.

Den nyutnämnde guvernörens inryckande i Shensi med sina förtrupper kom så plötsligt och oväntat, att den gamle ej hann att göra motstånd förrän trupper från 3 håll redan inträngt i provinsen. Inte ens trupperna vid den stora, befästa inkörsporten till provinsen, Tungkwan, synes ha gjort motstånd, utan gåvo sig utan vidare. Chen Peh-seng drar nu alla sina trupper till sig i huvudstaden, Si-An, som han ock mycket starkt befäst under de senare åren. Säkert är, att med mindre han erhåller mycket goda utrymningsvillkor uppger han ej staden utan bitter kamp.

Ej långt ifrån 100,000 modernt utbildade trupper synes den nye guvernören ha med sig. Alla — guvernören inberäknad — äro Kinas nye hjälte Wu-Pei-feos män. Bland dem äro Shensifolket lyckliga nog att få räkna den för sin stridsduglighet och gudsfruktan så namnkunnige, även i europeiska tidningar omskrivne generalen Feng Ü-hsiang, med hela sin division, i vilken det finnes över 300 kristna officerare och därtill en stor skara soldater, som äro kristna. Därför har det sagts och skrivits, att *»inte ens i Europa eller Amerika kan en arméavdelning uppställas, som i disciplinärt och moraliskt hänseende kan mäta sig med Feng-Ü-hsiangs»*. Av sådan missionens frukt kan någonting väntas.

Ljusa utsikter.

Om än ett krig i Shensi nu pågår och än mera blodsutgjutelse förestår, så synes det dock äntligen börja ljusna för denna arma provins, som varit försatt i fullkomligt nihilistiskt tillstånd under de sista 7 åren. Undantag härtill utgöra blott få städer, som varit lyckliga nog att äga disciplinerad och så pass stark truppstyrka inom sina murar, att de kunnat hålla stånd mot ständigt återkommande överfall.

Det är icke tänkbart, att marskalken Wu-Pei-feo går med på någon annan kompromiss än den, att Chen Peh-seng med sitt följe *utrymmer* provinsen. Detta är också en oavvislig förutsättning för ordningens upprätthållande inom dess gränser.

Mitt hjärta jublar vid tanken på, att de bästa trupper som Kina äger nu kommit in i den — allt sedan republikens införande — på ordning och disciplin mest vanlottade av alla provinser, Shensi. Likaså gläder det mig, att Kinas moderata politiska parti med Wu-Pei-feo i spetsen nu kommit till makten. Ty det sitter obestridligen inne med Kinas bästa moral och det har satt som sitt mål att försona de stridande parterna i norr och söder. — *Må det lyckas dem!*

Häri se vi ock ett lyckligt svar på mycken bön.

Rob. Bergling.

Visa tidningen för edra vänner och bekanta och uppmana dem att prenumerera å densamma!

Lärarinnornas missionsförenings konferens i Vadstena.

Den som varit i tillfälle att bevista L. M. F:s konferenser under de senaste åren kan ej undgå att märka, huru denna de missionsintresserade lärarinnornas sammanslutning år från år vuxit i styrka inåt och i en alltmer vidgad verksamhet utåt. Den nyligen i Vadstena d. 3—8 aug. hållna konferensen hade en stark särprägel därigenom att konferensen denna gång var skandinavisk. L. M. F. i Norge och Danmark, båda »döttrar» av den svenska L. M. F., som det vid konferensen framhölls, voro, bland de omkr. 500

De tre L. M. F. ordf.:
I mitten fru A. Peterson. I svart dräkt fröken Henny Dons, i vit dräkt fröken Olga Paulsen.
Foto *N. Högman.*

deltagarna, representerade med från Norge 60 och från Danmark 50 ombud.

Vid konferensens början hälsades den välkommen till Birgittas stad av kyrkoherden i Vadstena Claes Törner. Det utomordentligt hjärtliga talet grep allas hjärtan. När talaren så, med en för stunden synnerligen lämpad tillämpning i anledning av Kristuskrucifixets plats i klosterkyrkan, betonat att Kristi plats i våra hjärtan och vårt arbete icke skall vara i skymundan utan på en plats där *han* blir synlig och får behärska allt, var den rätta tonen, på ett sätt som gav resonans i varje hjärta, anslagen?

Därefter höllos hälsningstal av de tre L. M. F.-ordförandena: fru *Anna Peterson,* Sverige, fröken *Henny Dons,* Norge, och fröken *Olga Paulsen,* Danmark.

Dessa hälsningstal formade sig till korta redogörelser för L. M. F.-arbetets uppkomst och utveckling. Man fick därvid ett starkt intryck av, att *Gud* fört fram detta arbete. När det berättades om »den ringa begynnelsens dag» hur kände man icke då igen det, som Gud så ofta för fram utan buller och bång. Stilla och lugnt har L. M. F. fått växa likt en planta i Mästarens örtagård. Nu sträcka sig dess grenar över muren till Norge, Danmark, Tyskland och Amerika. I Sverige har L. M. F. 2,200 medlemmar spridda över allt Sveriges land. Vem kan mäta betydelsen av dessas missionsinsats bland barn och ungdom?

Det är *världsmissionen* L. M. F. bär på sitt hjärta. Föreningens motto är det härliga ordet i psaltaren: »Över hela jorden sträcke sig din ära.» L. M. F.-föreningarna i Norden underhålla missionärer i Kina, Indien, Afrika, på Madagaskar och bland Israels förskingrade folk. Ehuru de av L. M. F. underhållna missionärerna arbeta inom skilda sällskap, och L. M. F. sålunda i sitt arbete intar en interkonfessionell ståndpunkt, har detta icke sin grund i någon strävan från L. M. F. att så lägga sitt arbete, utan har detta kommit som en helt naturlig följd av utvecklingen, ty det enda som varit avgörande för L. M. F., då det gällt att åtaga sig en missionärs underhåll, har varit Guds vilja och ledning.

Vid konferensen i Vadstena närvoro omkr. ett 30-tal hemmavarande missionärer, alla medlemmar av L. M. F.

En utmärkt missionsutställning hade av missionärerna anordnats. Missionärerna äro värda allt erkännande för sitt uppoffrande arbete med utställningen i fråga och dess förevisande.

Vid konferensen höllos föredrag över följande ämnen: »Om Birgitta» av dr *L. Lindroth,* »Kinas ungdom», av missionsdir. *E. Folke,* »Världsmissionens läge» av professor *A. Kolmodin,* och »Det nuvarande läget i Israel» av undertecknad, som

ock ledde morgonstundernas bibelstudier över ämnet: »Det gamla förbundets sista profetbudskap». På söndagens e. m. hölls offentligt missionsmöte i klosterkyrkan då den gamla, nästan vithåriga norska madagaskarmissionären fröken *Valborg Andersen* talade om arbetet på Madagaskar, fr. *Helga Ramlau* från Danmark om Indien och fröken *Frida Prytz* om det av svenska L. M. F. underhållna kvinnliga seminariet i Yuncheng.

Missionärer vid L. M. F. konferensen.
Foto *N. Högman.*

Vidare höllos diskussioner över ämnen sådana som dessa: »Ansvaret inför de öppna dörrarna på alla missionsfält». »Arbetet och ansvaret i våra L. M. F.-grupper», »Huru skola vi i L. M. F. få fram mera arbetskrafter för missionen hemma och ute?» »Vilka uppgifter ha vi i L. M. F. bland seminariernas elever?» »Huru stärka de tre nordiska ländernas L. M. F.?» »Vårt missionsarbete bland barnen.»

Många mycket värdefulla inlägg gjordes i dessa diskussioner. De inledande anförandena voro ock av mycket högt värde. Man märkte, att här togs saken på intensivaste allvar. Insiktsfullt gick man till verket men med brinnande nitälskan och offervillighet.

Ett bland de många exemplen på offervillighet var den insamling som vid avslutningen av en av bibelstunderna ägde rum till reshjälp för de i konferensen deltagande missionärerna. Inte mindre än 2,300 kr. lades med villig hand i offerskålarna. Sedan togs ännu en kollekt, som steg till omkr. 1,300 kr.

Den som skriver dessa rader fick tyvärr inte stanna till konferensens avslutning. Mitt sista minne av L. M. F:s skandinaviska konferens är den gemensamma nattvardsgången i den av brinnande ljus dämpat upplysta, stämningsfulla och lugna Birgittakyrkan.

Vile Guds hand alltfort välsignande över L. M. F.! *N. H—n.*

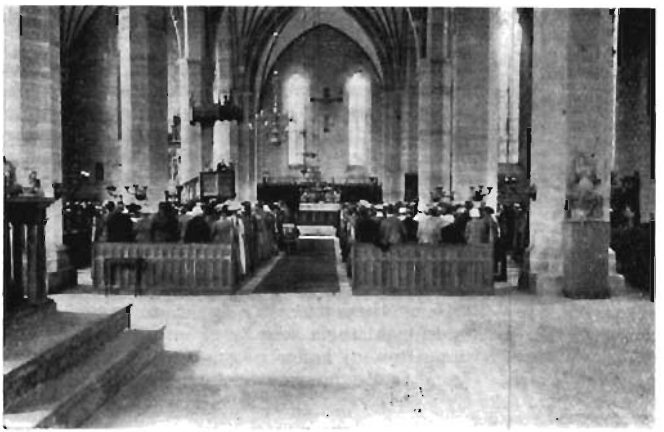

L. M. F. på högmässa i Birgittakyrkan.
Foto *N. Högman.*

Från skilda fält.

Läkaremissionen kan innevarande år fira hundraårsjubileum, i det att den förste egentlige läkaremissionären, d:r *John Scudder,* i år för 100 år sedan ankom till Ceylon. Visserligen hade många missionärer förut befattat sig med sjukvård på missionsfältet, och det hade även förut varit fullt utbildade läkare bland missionärerna. Men d:r Scudder räknas som den förste, som upptog läkarens gärning som ett missionsmedel.

Den första kvinnliga läkaremissionären var d:r *Clara Swain,* som reste ut till missionsfältet i Indien år 1870.

Nu finnes det inalles omkring 1,100 läkaremissionärer, 700 sjukhus och 1,200 poliklinikker.

*

En av de kanske märkligaste händelser, som stå i samband med världskriget, är Palestinas öppnande för judafolket. Nu meddelas att Palestinas författning inom kort kommer att proklameras. Den innehåller texten till Balfourdeklarationen, vilken erkänner Palestina såsom judarnas nationella hemland och fastställer, att judiska invandringen till Palestina står öppen enligt de av överkommissarien, sir Herbert Samuel, nyligen bestämda grundsatserna. Sir Herbert har vidare givit judiska nationalrådet för Palestina meddelande om att kolonidepartementet i London beslutit sig för inkallande av en genom allmänna val utsedd landsförsamling.

*

Brittiska och Utländska Bibelsällskapet har under senaste verksamhetsåret översatt bibeln till tio nya språk. En liten stam på 50,000 negrer i övre delen av Norra Nigeria har fått Lukas evengeliet på sitt språk, tangele; samma evangelium har tolkats till ett språk, talat av en stam i södra delen av Belgiska Kongo; de fyra evangelierna och Apostlagärningarna ha överförts till Venda-språket, talat av en stam i norra Transvaal o. s. v. Hela språklistan upptager nu 538 översättningar, av vilka 160 tillkommit sedan början av detta århundrade. Under året spriddes 8,655,781 exemplar av de heliga skrifterna av vilka 801,796 helbiblar, 727,307 nya testamenten och 7,126,678 skriftdelar. Ökningen från föregående år går till 139,851. Om man undantager krigsåren, då distributionen var särskilt stor, är siffran den största i sällskapets historia. Inom Storbritannien spriddes 809,000 exemplar på engelska och walesiska språken, på Sydamerika kommo 315,000, på Indien och Ceylon 1,725,000, Japan och Korea 700,000 och Kina över tre miljoner.

Kostnaderna ha naturligtvis varit högst betydande. För översättning eller översättningsrevision, tryckning, inbindning och transporter ha använts över 300,000 pund samt till bibelkolportörerna 52,353. De sammanlagda utgifterna uppgå till 447,183 pund.

*

Vid Helgelseförbundets årskonferens avskiljdes 8 nya arbetare för missionen i Kina och 2 för missionen i Zulu.

Helgelseförbundet har nu i sin tjänst 70 missionärer, av vilka 42 komma på missionen i Kina och 28 på missionen i Syd-Afrika. Inkomsterna hava under året uppgått till i runt tal 320,000 kr.

Missionären i samma sällskap, Axel Wærn i Kina, har den 5 maj avlidit i tyfus. Han var född i Stockholm 1881.

*

Den nyligen hållna nationella K. F. U. M. konferensen i staden Tientsin, Kina, säges ha varit den största kristna konferens, som någonsin hållits i Kina. 1.271 delegerade hade infunnit sig; nästan alla voro kineser. Det finns nu i Kina 170 kristl. studentföreningar med 13,000 medlemmar. K. F. U. M. föreningar finnas nu i 30 städer. Medlemsantalet är 32,659.

*

Enligt nyligen framlagd statistik finns i Förenta Staterna 12 japanska buddistiska församlingar med 34 präster och 5,639 medlemmar. Christian Science församlingarna äro 1,600 med 3,200 »präster». Medlemsantalet angives ej. Spiritualisterna äro sammanslutna i 600 föreningar och räkna 50,000 medlemmar, teosoferna i 200 med 7,347 medlemmar.

Statistiken omfattar icke mindre än 51 olika samfund eller sekter. År 1919 omfattade dessa sammanlagt 41,473,990 medlemmar. Vinsten under årets lopp var då omkring 44,000. År 1920 voro motsvarande siffror 42,140,997 och 667,000. Rom. katoliker äro 15,266,799 med en tillväxt under året av 151,434. Den därnäst största gruppen utgöres av Metodistkyrkans 15 olika grupper, vilka tillsammans utgöra 7,705,258. Tillväxten under året utgjorde 237,000. Därnäst komma baptisterna, också de i 15 olika grupper, med ett medlemsantal av 7,207,578 och en tillväxt under året av 129,283. Som nummer tre i storlek komma lutheranerna med 18 grupper och 2,493,894 medlemmar och en tillväxt under året av 31,389.

Insända skrifter.

Världsmissionen. Av J. E. Lundahl. Svenska Missionsförbundets förlag. 254 sid. Pris 5: 50.

För den missionsintresserade allmänheten är missionssekreterare Lundahls namn icke okänt. Det har ofta varit synligt under artiklar i tidningspressen, vilka på ett synnerligen sakligt och vederhäftigt sätt avhandlat olika sidor av missionens världsomfattande verk. Förf. har därvid visat sig vara en vaken och vidsynt iakttagare och en god vägledare. Därför skall hans nu utgivna arbete hälsas särskilt välkommet, så visst som det ock har en given plats att fylla i vårt lands missionslitteratur. Vi äga f. n. ingen svensk missionshistoria som är så »up to date» i sina uppgifter, ej heller någon som så sammanfört de aktuella missionsproblemen och på ett så

överskådligt sätt gjort dem fattbara. Statistiken är, utan att verka tråkig, mycket upplysande. Det är dock icke torra fakta och siffror som äro det utmärkande för arbetet, utan den varma missionsanda, som går igenom hela framställningen. Man iakttar ock med glädje att förf. med sann kristlig vidsyntbet och objektivitet avhandlat sitt ämne.

Här är en god bok, som säkert har en stor mission att fylla.

N. H—n.

Tosao, en kinesisk bibelkvinnas livshisoria. Av Marie Monsen. Bemyndigad översättning från andra norska upplagan av Ann-Helén Sandgren. Ev. Fosterlandsstiftelsens förlag. 80 s. Pris 1: 50.

En synnerligen trevlig och intressant bok som varmt rekommenderas. Man får en god inblick i det kinesiska folkets förhållanden och det missionsarbete som bedrives bland Kinas kvinnor.

N. H—n.

Moderna religionsbildningar. Av professor Karl Vold. Inledning och översättning av Einar Spjut. Lindblads förlag. 88 s. Pris 3 kr.

Här är en bok som bör kunna bliva till mycken hjälp för dem i nutiden, som på ett eller annat sätt kommit i beröring med eller rönt påverkan av de moderna strömningarna inom religionens område. Förf. som tydligen fullt behärskar sitt ämne, ger i sin bok en kort belysande framställning av den moderna teosofien, Christian science, den moderna spiritismen och russelianismen. Boken är förtjänt av en vidsträckt spridning. Den borde finnas i ungdomsbiblioteken och i hemmen runt om i Sveriges land.

N. H—n.

Valdemar Rudin som missionsman. Av Ad. Kolmodin. Särtryck ur Svensk Missionstidskrift. 14 s. Pris 75 öre.

Professor Rudin intog en så framskjuten plats i vårt lands missionsliv att var ocb en som vill äga ingående kännedom därom icke kan undvara de uppgifter, som i denna välskrivna biografi lämnas.

N. H—n.

Soldatmissionen. Av H. Dillner. Lindblads förlag i distribution.

En klarläggande framställning rörande soldatmissionens betydelsefulla gärning och vikten av »krigsberedskap» även på detta område, särskilt då de värnpliktiges förseende med bibelordet. Behållningen av den lilla, väckande skriften tillfaller ock Nya testamentsfonden.

N. H—n.

Erfarenheter från predikstolen. Av C. Skovgaard-Petersen. Lindblads förlag. 118 s. Pris 3: 50.

Ursprungligen föreläsningar, som höllos vid Köpenhamns universitet i anslutning till pastoralseminariet hösten 1920, är föreliggande arbete likväl ingen lärobok i homiletik, utan något mycket mera. Förf. strävar nämligen icke efter att framträda som en läromästare i predikokonst. Han meddelar blott förtroendefullt och öppet sina sällsynt rika erfarenhetsrön. Med kännedom om förf. ödmjuka kristna tro, psykologiska skarpblick och omfattande erfarenhet på området ifråga, förstår man, att man icke kan undvara denna bok utan att göra en stor förlust. I förf. hemland anse omdömesgilla kännare av hans författarskap detta vara det bästa, som flutit ur hans penna.

Boken är ock så skriven, att även de, som icke själva äro ordets förkunnare kunna ha stort gagn av att läsa den, ty, sant säger förf., »varje kristen är egentligen medintressent i ordets förkunnande.»

Ja, här är en bok som förtjänar vidsträckt spridning.

N. H—n.

S. M. K:s Californiakommittés berättelse för 1920.

Några prisa vagnar, undra prisa hästar, men vi prisa Herrens vår Guds namn. Ps. 20: 8.

Härmed följer en liten rapport över vår verksamhet för år 1920.

Som vi förstå att vår missionär har sänt eder en rapport över verksamheten på fältet vilja vi nu endast lämna sådant som rör vår verksamhet här hemma.

Vid början av året voro våra finansiella förhållanden ganska trängda. Vid vårt årsmöte blev det klart för oss, att vi voro i balans med underhållet till vår missionär, huvudsakligen på grund av den ogynnsamma växelkursen som då var rådande.

Kommittén vidtog genast åtgärder att fylla denna brist. Redan i mitten av januari hade vi överskott i kassan. Gud har lett allt till en god utgång.

Vi hava under året fått nya vänner.

Andra hava ökat sina bidrag så att verksamheten har kunnat utvidgas. Kommitténs möten hava varit de allra bästa. Kommitténs sammansättning är oförändrad såsom förlidet år som följer:

Alex. Danielson, ordf.; John Peterson, v. ordf.; A. P. Lindgren, kassör; Ole Alen, sekr.; K. G. Lindqvist; L. J. Olson; C. J. Anderson.

För Svenska Missionens i Kina California-kommitté. *Ole Alen*, sekr.

Kingsborg, Calif. U. S. A. d. 11. 1. 21.

Kassarapport.

Inkomster:

Kassabehållning från 1919	Doll. 313: 23
C. J. Andersson	80: —
G. Bordson	150: —
Nils Erickson	15: —
Nils Christensen	10: —
A. G. Dahlberg	25: —
Alex Danielson	50: —
Ole Allen	125: —
J. A. Lindström	10: —
Thol Nelson	50: —
J. H. Peterson	20: —
John Svenson	25: —
E. H. Lindquist	25: —
P. A. Larson	150: —
A. T. Lindgren	167: —
K. G. Lindqnist	50: —
Martha Lindgren	50: —
Rev. J. Peterson	15: —
A. P. Nylin	35: —
J. J. Olson	60: —
L. J. Olson	20: —
Svenska Missions K. i S. F.	90: —
Nils D. Olson	285: —
Kollek Koloni Missions K.	32: 11
Mrs P. Olson	10: —
Mrs G. S. Österlund	25: —
Ben Anderson	1: —
E. H. Lindqnist (special)	100: —
Fria Miss. Kyrk. S. S.	185: —
Mrs G. S. Ostlund	40: —
S. S. Sv. Missions Kyr. i Turl.	40: —
Mrs Kate Johnson	50: —
Mrs C. A. Sandstedt	150: —
Mrs G. S. Ostlund	55: —
Mrs Roxstrum	10: —
John Löven	200: —
David Dahlin	100: —
Mrs Johnson och Mrs Sandstedt	75: —
	Doll. 2,893: 34

Utgifter:

Nils Svenson och Olga Svenson:	
Lön 1919	Doll. 395: —
" 1920	1,200: —
På 1921 års lön	100: —
För böcker och diverse	27: 67
Evangelist och skolarbete	817: 50
Kassabehållning	353: 17
	Doll. 2,893: 34

A. T. Lindgren, kassör.

År 1920 omslöto inkomster och utgifter Doll. 1,663: 76 enligt rapport som inkommit sedan föregående årsberättelse trycktes. Red.

Vägen till ett segrande liv.

Av fru *Rosalind Goforth*, Shangteh, Honan. Övers. efter China's Millions.

Jag kan icke erinra mig någon tid i mitt liv, då jag icke älskade Herren Jesus som min Frälsare. Knappast tolv år gammal, mottog jag Kristus på ett väckelsemöte och bekände honom öppet såsom min Herre och Mästare. Från den tiden uppstod i mitt hjärta en djup längtan att lära känna Kristus på ett mer verkligt sätt, ty ännu syntes han mig så overklig och så långt borta. Jag kommer ihåg en afton, då jag ännu var helt ung, huru jag gick ut under träden i mina föräldrars trädgård, och skådande upp mot stjärnehimmelen, intogs jag av en djup längtan att känna Kristus nära mig. Då jag knäböjde där på gräsmattan, ensam med Gud, blev Jobs rop mitt: »O, att jag visste, var jag skulle finna honom!» Om jag förmått bära det, hade jag då kunnat få veta, att nästan fyrtio år skulle förflyta, innan denna längtan skulle bli tillfredsställd.

Med längtan att lära känna Kristus, eller som det står »finna» honom, kom en innerlig åstundan att *tjäna* honom. Men, o, vilken fruktansvärd natur jag hade! Lidelsefull, stolt, egenvillig, i allt full av sådant, som jag visste vara olikt Kristus. De närmast följande åren av halvhjärtad strid med mitt syndfulla jag förbigås här till omkring det första året av vårt missionsarbete i Kina. Det smärtar mig att säga, att det nya livet i ett främmande land med dess prövande klimat, prövsamma tjänare och alltigenom svåra förhållanden syntes snarare giva näring åt min onda natur än underkuva den.

Jag skall icke glömma den dag, då jag satt i skymningen inne i vårt hus vid ett pappersfönster, under det att två kinesiska kristna kvinnor sutto utanför. De begynte tala om mig, och fastän det var orätt av mig, kunde jag ej låta bli att lyssna. Den ena sade: »Ja, hon är en duktig arbetare, som predikar med nit, och — visst älskar hon oss; *men,* o, vilket lynne hon har! Om hon endast levde mera enligt sin predikan!»

Därpå följde en noggrann och fullständig beskrivning på mitt liv och min karaktär, så trogen, att varje känsla av förtret hos mig utplånades och lämnade mig förödmjukad i stoftet. Jag insåg då, huru onyttigt, ja, huru mer än onyttigt det var för mig att komma till Kina för att predika Kristus då jag icke kunde *leva* likt Kristus. Men huru skulle jag kunna leva som han? Jag kände några kristna, som ägde en frid och en kraft, ja, därtill något annat, som jag icke kan beskriva, som jag icke hade, bland dem var min dyre make. Och ofta längtade jag att lära känna hemligheten till denna deras rikedom.

Var det möjligt att med en sådan natur som min någonsin bliva tålig och mild? Var det möjligt, att jag verkligen skulle kunna komma ifrån mitt häftiga lynne? Skulle jag med ett ord någonsin kunna hoppas bli i stånd att *leva* Kristus såväl som att predika honom?

Jag visste, att jag älskade Kristus. Åter och åter hade jag undersökt min villighet att uppgiva allt för honom. Men jag visste även, att ett häftigt lynnesutbrott, framkallat av kineserna eller av barnen, inför kineserna skulle göra veckors, kanske månaders självuppoffrande tjänande nästan fruktlöst.

De år, som följde, förde mig ofta genom ugnen. Herren visste, att ingenting annat än elden kunde förstöra slagget och böja min egensinniga vilja. Alla dessa års upplevelser kunna sammanfattas i detta ena: »Jag kämpade utan att segra, jag sökte utan att vinna och jag — misslyckades.» Ibland befann jag mig djupt nere i förtvivlan över dessa misslyckanden, ibland skyndade jag vidare, fast besluten att göra *mitt* bästa — men ack, med vilket jämmerligt resultat!

Från och med år 1905 fick jag bevittna det underbara sätt, varpå Herren ledde min mans utveckling. Jag såg den Helige Andes kraft i hans liv och vittnesbörd, och även jag började på det bestämdaste söka undfå den Helige Andes fullhet. Det blev en tid av djupaste hjärterannsakan. Syndens avskyvärdhet avslöjades som aldrig förut. Många, många saker måste göras upp med Gud och människor. Jag fick lära mig, vad det vill säga att »betala kostnaden». Jag fick uppleva många underbara stunder på förklaringsbergets topp, och jag lärde mig förstå den Helige Andes betydelse och hans kraft emot synden på ett nytt sätt. Men Kristus förblev alltjämt som förut, avlägsen och ogripbar, och med alltjämt stegrad längtan önskade jag att lära känna honom, att *finna* honom. Fastän jag nu ägde mera kraft emot mina skötesynder, råkade jag alltjämt in i perioder av djupaste mörker och svåra nederlag.

Under en av dessa sistnämnda pe-

rioder blevo vi tvungna att återvända till Canada i juni 1916. Min mans hälsa hindrade honom från att tala offentligt, och det såg ut som om jag skulle nödgas tala även i hans ställe. Men jag bävade tillbaka inför att träda fram inför hemförsamlingen utan att ha fått den andliga förnyelse, som jag behövde. Herren såg denna hjärtehunger, och på sitt eget underbara sätt uppfyllde han bokstavligen sitt löfte: »Han mättade den försmäktande själen och uppfyllde den hungrande själen med sitt goda» (Ps. 107: 9).

En uppbyggelsekonferens för det andliga livets fördjupande skulle hållas i senare delen av juni vid Niagara-on-the Lake, och mina steg leddes dit. En dag gick jag nästan mot min vilja med på mötet, ty det var så skönt där nere vid sjön under trädkronorna. Talaren var okänd för mig, men nästan från första stund greps jag av hans budskap. Seger över synden. Å, det var ju detta, som jag hade kämpat och hungrat efter under hela mitt liv! Kunde det vara möjligt att nå detta?

Talaren skildrade i sin framställning erfarenheterna från ett vanligt kristenliv — ibland är man uppe på höjderna, där underbara syner beskäres en, ibland kommer missmodighet och hjärtekyla, kanske rent av uppenbar olydnad. Någon motgång eller kanske någon särskild nåd av Gud för vandraren sedan åter tillbaka till Herren.

Talaren bad alla dem, som igenkände denna skildring från sin egen erfarenhet, att räcka upp handen. Jag satt på främsta bänken, och jag skämdes att räcka upp handen med ens. Men jag beslöt att vara sann, och räckte så upp min hand. Då jag ville se, om andra kände sig träffade liksom jag, försökte jag att se mig om, och då såg jag, att många händer voro uppsträckta, och det fastän publiken nästan uteslutande utgjordes av kristna inom olika grenar av kristligt arbete.

Talaren fortsatte med att säga, att det liv han nyss hade beskrivit, var icke det, som Gud hade menat och önskade att hans barn *skulle* leva. Han beskrev ett högre liv av frid och vila i Herren, av kraft och frihet från kamp, oro och nöd. Under det att jag lyssnade till allt detta, kunde jag knappast tro, att det var sant, men hela min själ var så gripen, att jag endast med största svårighet kunde behärska min rörelse. Jag såg, om också oklart, att jag nalkades det mål, mot vilket jag syftat hela mitt liv.

Tidigt följande morgon genomgick jag på mina knän under noggrant studium den lilla traktat om »Ett segrande liv», som talaren från gårdagen hade låtit dela ut. Vilken tröst och styrka var det icke att se, huru klart Guds ord lärde, att seger och icke nederlag är Guds vilja med avseende på hans barn! Under de följande dagarna fick jag än mera ljus över detta. Då gjorde jag precis så, som jag uppmanades att göra. Lugnt och bestämt mottog jag Kristus som min Frälsare från syndens *makt,* alldeles som jag för länge sedan hade mottagit honom som min Frälsare från syndens *skuld.* Och vid detta fann jag vila.

(Forts.)

REDOVISNING

för medel influtna till "Svenska Missionen i Kina" under juli månad 1921.

Allmänna missionsmedel.

1392. En obligation i Clara badinrättning jämte ränta 1,025: —
1393. »Annie» 10: —
1394. F. N., Stockholm, sparbössemedel 76: 24
1395. Jungfrufg. i Bråta till M. Lindéns underh., gm G. O. 200: —
1396. Nordvästra Arbetsfg., Ölmstad, gm O. J. 250: —
1397. I st. f. blommor vid E. Linds grav, Duvbo 20: —
1398. Mfg, Sundbyberg 10: —
1399. »Onämnd» till missionär Tjäders hemresa, gm M. K. 50: —
1400. S. H., gm M. K. 10: —
1405. »Herrens medel» 500: —
1406. »Ett litet tack» 20: —
1407. H. och E. Lj., gm O. L., Skövde 15: —
1415. Koll. i Näs' skolhus 28/6, gm G. L., Fåker 31: —
1416. Koll. i Skucku skolhus 29/6, gm E., Skanderåsen 20: —
1417. D:o i kyrkskolan, Berg, 29/6, gm P. W., Hoverberg 22: —
1418. D:o i Wigge skola 30/6, gm G. J., Wigge 37: 75
1419. D:o i Svensta skola 30/6, gm A. J., Svenstavik 34: 85
1420. D:o i Haraby skola 1/7, gm A. A. 17: 50
1421. Från sfg. i Haraby, gm A. A. 110: —
1422. K. E., »tackoffer», gm M. S., Visby 10: —
1423. O. gm M. S., Visby 10: —
1426. H. P. H—a, »tack till Gud för halvåret 1921» 50: —
1427. I. T. B., offerkuvert gm A. J., Alingsås 10: —
1428. Pappas sparbössa, gm A. J., Alingsås 150:—
1429. A. J. B., Vånga 10: —
1430. Vänner i Köping, offerkuvert gm A. H., Köping 11: 14
1431. G. B., Gtbg, innehållet i en sparbössa 25: —
1434. D. K., Motala Verkstad 5: —
1435. W. E., Alingsås, tack för nåd under 50 år 500: —
1436. S. B., tackoffer gm G. W., Rögle 5: —
1437. B. V., d:o, gm d:o 3: —
1438. J. V., d:o gm d:o 3: —
1439. L. W., d:o gm d:o 1: —
1440. G. W—g, Rögle 3: —
1441. E. H., Kuddby 50: —
1442. Mfg. i Svinninge 15: —
1443. Stora Bölö arbfg, Mörlunda 100: —
1444. G. P., Åkarp 5: —
1446. L. T. 25: —
1447. Obs.! Sparade tobaksslantar m. m. 30: —
1448. »Tionde» 18: 53
1449. Hj. och E. D., Bräeke 100: —
1450. Hj. S., Uppsala 50: —
1451. H. S., Vännäs 20: —
1456. A. O., Norderön 25: —
1457. Koll. 4/7 med tillägg i Hallby-Marby, gm N. N., Gärdsta 38: 09
1458. D:o 5/7 i Hallen, gm E. Ö. 25: —
1459. Barnens sparbössetömning 9/7 i Fillsta, gm K. O., Genvalla 21: 55
1460. »Missionskaffe» i Fillsta, gm d:o 22: —
1461. Koll. 10/7 i Svedje, gm O. E. 16: —
1462. »Missionskaffe» i Svedje vår och sommar 1921, gm O. E. 150: —
1463. »Onämnd», Örrviken, gm O. M. 100: —
1464. Koll. 11/7 i Åkeräng, gm H. W. 8: 16
1465. D:o 12/7 i Munkflohögen, gm A. A. 22: 09
1466. Barnens sparbössetömning i Storbränna, gm A. A. 7: 74
1467. Koll. 13/7 i d:o, gm d:o 11: 30
1468. L. H. L., Visby, tackoffer på 80-årsdagen 100: —
1469. Missionsvänner i Källunge och Vallstena, gm A. B. 70: —
1472. H. R., Norrköp., gm I. R. 225: —
1473. F. G. D., Källby 25: —
1474. V. K., Gtbg 50: —
1475. Naglarps ungdomsfg. till M. Lindéns underh., gm G. J., Björköby 75: —
1477. H. P., Östersund, »tionde» 25: —
1478. »Missionsmedel fr. Mora, gm M. S. 100: —
1479. De ungas sfg i Kroxhult, till M. Lindéns underh., gm O. S. 150: —
1480. D:o i d:o, till Anna Erikssons underhåll, gm O. S. 100: —
1481. »Ur Guds rika förråd» 20: —
1483. Skärstads södra Yuglinga- och Jungfrufg., gm E. N., Gisebo 72: 73
1484. »Onämnd» 50: —
1485. Immanuelskyrkan, Malmö 125: —
1486. J. och K. B., Tranås 200: —
1487. E. K., Krylbo, »sparbössemedel» 67: 50
1488. Onämnd, »tackoffer till Herren för juni» 2: —
1489. D:o, »ett tackoffer för bönhörelse» 10: —
1491. J. A., »offerkuvert», gm S. J., Örebro 10: 65
1492. H. B., »offerkuvert», gm d:o 12: —
1493. M. S., »offerkuvert», gm d:o 10: —
1494. H. E., Malmö, »blommor till fru H. Bergqvists grav» 10: —
1495. Från missionsauktion i Delsbo, gm S. S. 87: —
1496. J. J., Sonnebo, till R. Anderssons o. O. Carléns underh., gm J. J., Husaby 15: —
1497. E. P., Runtorp, »ett löfte» 10: —
1498. Insamling av G. B., Flisby, gm E. B. 35: —
1499. S. och C. S., Sthlm 150: —
1500. K. B., Storuman 10: —
1501. »Onämnd» 10: —
1502. E. M., Konradsberg, gm G. L., Nacka 5: —
1503. M.-L. E., Sthlm 10: —
1504. Koll. 27/6 i Nylands missionshus, gm E. A. L., Hålland 32: —
1505. D:o 3/7 i d:o, gm d:o 15: —
1506. D:o 26/6 i Undersåkers Pensionat, gm G. H. 68: 85
1507. E. S., Gtbg 17: 50
1508. P. Å., Norra Edsbyn 10: —
1509. Resebidrag från Kristl. seminarist- o. läraremötet i Edsbyn, gm G. H., Kristinehamn 20: —
1510. D:o från K. F. U. M., Gävle 25: —
1511. Missionsvän, Herrljunga, »ett tackoffer» 10: —
1512. Onämnd, »ett tackoffer till Herren efter sjukdom» 15: —
1514. Förbundet mellan Sveriges K. F. U. M., till O. Beinhoffs underh., 3:e kvart. 600: —
1516. Missionsvännerna C. och A. J:er, gm H. B., Hofva 3: —
1517. »I Jesu namn» 40: —
1519. A. B., Barkerydsbv, »ett löfte» 50: —
1520. H. Ö., Älfsbyn, gm M. Ö. 2: —
1521. M. Ö., d:o 5: —
1522. Obs.! Sparade tobaksslantar m. m. 32: —
1523. »Tionde» 4: 60
1524. G. K., Björköby 30: —
1525. Missionsvänner i Hassle, till H. Anderssons underh., gm S. A. 105: —

Kronor 7,042: 77

Diverse ändamål.

1401. Ch. A. A., Delsbo, »för de nödlidande i Kina» 15: —
1502. A. A., »till kvinnoarbetet», gm E. S., Ljungby 25: —
1403. Barnens och sfg:s sparbössor, »till Kattungens underh. vid seminariet», gm E. S., Ljungby 25: —
1404. Insaml. vid allm. sfg. i Hamrånge, till sommarhemmet i Shui-yuh gm G. Ö., Bergby 25: 85
1408. O. L. och S. M., gm O. Lj., Sköfde, till Carléns portvakt sista halvåret 100: —
1409. Visby Femöresfg. till H. Linders verksamhet 38: —
1410. Barnens i Haraby sparbössor, till gosskolorna, gm A. A. 32: 69
1411. F. L., Norderön, sparbössa till d:o 11: 07
1412. E. L., d:o, d:o till d:o 5: 72
1413. R. L., d:o, d:o till d:o 5: 09
1414. M. H., d:o, d:o till d:o 3: 99
1424. Lärarinna och skolbarn i Wiks skola, »till de nödlidande» i Kina 25: —
1425. Ungdomsfg. i Lönneberga, gm A. E., »till de hungrande barnen i Kina» 40: —
1432. O. L. B., Örebro, till de hungrande i Kina 60: —
1433. J. H., Duvbo, till A. Eriksson för Hsüin-chong-sengs underh. 100: —
1445. Koll. vid kretsmöte i Lämnhult 5/6, till C. Blom att anv. efter gottf., gm A. B. 43: —
1452. E. K., Husaby, till Maria Pettersson, att anv. efter gottf. 10: —
1453. I. A. G., för C. Bergqvist till ett läsrum, gm A. W., Gtbg 100: —
1454. »En testamenterad sparbanksbok», till missionsstation i Schanchow 3,393: 42
1455. »Försålda traktater till traktatspridning» 16: 79
1470. H. L., Sthlm, till Lio Pao hsiings underh. 150: —
1471. A. och M. Sj., J. och M. T., Kristinehamn, till en skolgosses underh. 50: —
1476. Missionsvänner i Tålebo, till evang. Yün-chengs underh., gm F. F., Tålebo 33: 70
1482. Från skolbarn i Uppsala, till en flicka vid barnhemmet i Sinan, gm M. N. 17: —
1490. E. S., till N. Svensson, Tungchow för Bib. Magazin, gm J. E. O. 75: —
1513. O., Herrljunga, »till de nödlidande i Kina», gm E. F. 10: —
1515. A. B., Katrineholm, till d:o 6: —
1526. Skolbarnen, Lyckås Gård, till barnhemmet i Sinan, gm S. S. 10: —
1527. S. S., d:o, till d:o 10: —

Kronor 4,437: 32

Missionshemmet.

1518. H. B., Hofva, till Barnens hem 9: —

Kronor 9: —

Allmänna missionsmedel	**7,042: 77**
Särskilda ändamål	**4,437: 32**
Missionshemmet	**9: —**
Summa under juli mån. 1921	**Kr. 11,489: 09**

Med varmt tack till varje givare!

»Och mitt folk skall icke komma på skam till evig tid.» Joel 2: 27.

Hudson Taylor
Mannen som vågade.

Andra uppl. utkommen.

Omdömen om 1:a upplagan:

»Det är friskhet och liv i den rikt illustrerade framställningen, som avgjort vunnit på bearbetningen. Vi tillönska den förträffliga lilla boken vidsträckt spridning».
K. Fries i Förbundstidningen.

»Förtjänar en vidsträckt spridning, särskilt bland de unga, för vilka den närmast är avsedd».
A. Kolmodin i Svensk Missionstidskrift.

»En kort livfull skildring. . . Vi vilja på det varmaste anbefalla den». *Hemåt.*

»Lämplig ungdomsbok. Hälsosam, nyttig, intressant». *Jönköpingsposten.*

»En lämplig gåva åt de unga. Den som får den läser den, ty så intressant är den».
Göteborgs Veckotidning.

Pris 1: 50. Vid rekvisition av minst 5 ex. 25 proc. rabatt.

Erhålles i bokhandeln och direkt från Svenska Missionens i Kina Exp., Drottninggatan 55, Stockholm.

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **Riks 44 59. Allm. 224 73.**

INNEHÅLL:

Ill. — Guds folks vandring. — Ett stort och ärofullt verk. — Själavinnare. — Från redaktion och expedition. — Brevavdelningen. — Lärarinnornas missionsförenings konferens i Vadstena. — Från skilda fält. — Insända skrifter. — S. M. K:s Californiakommittés berättelse för 1920. — Vägen till ett segrande liv. — Redovisning. — Annons.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget 1921.